

4 ΓΗΝ424 ΚΙΟΣ 4Ρ2Α

Αριθ. 213

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Η άνοιξη

Τα Παιδιά

Η γωνία του Ηρώ

1928

ΠΡΟΙΚΑΣ-ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΠΡΟΣ ΑΝΩΤΕΡΑΝ ΕΚΠΑΙ-
ΔΕΥΣΙΝ-ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΙΝ ΤΩΝ ΓΗΡΑΤΕΙΩΝ

Δύνασθε νὰ ἐπιτύχητε ἀπὸ τὸ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

Ρώμης, ἐγκριθέν ἐν Ἑλλάδι διὰ Διατάγματος τῆς 22 Δεκεμβρίου 1926
Κεφάλαια ἡσφαλισμένα μέχρι σήμερον Διρ. Ἱταλ. δὲκτὼ δισεκατομμύρια
Νεοπρόξεις κατὰ τὸ ἔτος 1926 Διρ. Ἱταλ. Ἐν καὶ ἡμισυδισεκατομμύριον
Ἀποθεματικά Κεφάλαια Διρ. Ἱταλίας, Ἐν δισεκατομμύριον καὶ ἑξα-
χόσια ἑκατομμύρια.

Τὰ συμβόλαιά του εἶνε ἡγγυημένα ἀπὸ τὸ Θησαυροφυλάκιον τοῦ Ἱτα-
λικοῦ Κράτους καὶ ἔχουν τὰς ἐγγυήσεις Τίτλων Κρατικῶν.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ

ἀπὸ τὴν Γενικὴν Ἀντιπροσωπίαν, Γονία Σταδίου 47 καὶ Γεωργίου
Σταύρου 2 (Ἀθήναι) καὶ ἀπὸ τῶν κατὰ πόλεις Πράκτορας.

ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΕΙΣ ΤΑ **ΠΛΥΝΤΗΡΙΑ**

ΤΑ ΜΠΡΙΚΕΤΑΚΙΑ ΑΤΛΑΝΤΟΣ

Καίουν ἀσυχρίτως 50 °) οἰκονομικώτερα τῶν
καλύτερα καὶ κατὰ 50 °) καυσούλων

ΖΥΓΙΟΝ ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ

Ἐκτελοῦνται δοκιμαί

κατ' οἶκον δωρεάν

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ "ΑΤΛΑΣ,"

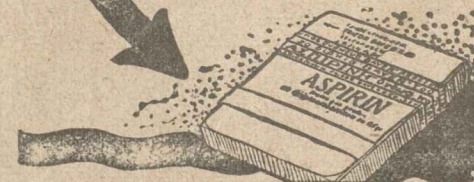
Ὁδὸς Γαμβέτα 14. Τηλ. 13-62 Νέον.

ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ
ΑΣΠΙΡΙΝΗΣ

δύνα
ΦΑΡΜΑΚΟΝ
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΝ

παρεπλήθησαν παρὰ πολλῶν.
Ζητήσατε ἐπομένως τὸ πρωτότυπον
πλατύ κυτίον ἐκ χαρτονίου με 20 δισ-
κία, καὶ με κυανόλευκον ταινίαν,
περισυνδέουσιν τὸ κυτίον ἐξω-
θεν. Οὕτω, θὰ δυνηθῇτε νὰ προ-
φυλαχθῇτε ἀπὸ τὰς παραποτή-
σεις καὶ ἀπομυήσεις. Πρὸς τὸ
συμμερόν τῆς υγείας σας, ἀπο-
φεύγετε κάθε ἄλλην δυσχερεὴν
τῶν Δισκίων τούτων.

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΘΗΤΕ ΟΛΟΙ
ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΥΓΡΟΝ
ΦΟΥΛΓΚΟΡ

ποῦ εἶνε τὸ ἀνώτερον εἰς ποιότητα διὰ
τὸν καθαρισμὸν καὶ στίλβωσιν τῶν μετα-
λλινῶν εἰδῶν σας.

Ἐχει τὸ πλεονέκτημα νὰ διατηρῇ τὸ στίλ-
βωμα περισσότερον παντὸς ἄλλου υγροῦ.
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ κατὰστήματα οἰκί-
ων σκευῶν καὶ αἰθηροπωλεία Ἀθηνῶν
Πειραιῶς.

Ἀντιπ. **Ι. ΔΑΓΛΑΡΗΣ**
Ὁδὸς Βασιλικῆς 4

ΕΛΑΙΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΚΑΛΑΜΩΝ

ΑΔΦΑ

ΕΙΣ ΔΟΧΕΙΑ ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΑ ΤΩΝ 4 ΟΚΛΩΝ

Ἀποθήκη: Μενάνδρου 21. Ἀθήναι.

Καὶ ὑμῖν γιὰ τὰ τρία δόντια ποὺ εἶναι
νουν ὀρισμένως δὲν κάμνετε μεγάλην χεῖρα

DENTOL

Τὸ DENTOL (ὕγρον, πάστα, κόνις, σάπων) εἶνε ὀδοντοκρῆμα τὸ ἀντισηπτικὸν καὶ εὐγεστὸν συνάμα, με ἄρωμα λίαν εὐχάριστον.
Κατασκευαζόμενον συμφώνως με τὰ ἔργα Πατῆρος, τὸνώνει τὰ
ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν κάμνει τὰ δόντια νὰ ἀπαstraφῶν ἀπὸ λοιμῶν
ἐλαίει τὴν δυσάρεστον ὀσμὴν τοῦ στόματος καὶ συνιστᾶται ἰδιαιτέρως
τὰς καπνίζουσας. Ἀφήνει εἰς τὸ στόμα μίαν εὐχάριστον καὶ διαρκή
δροσερότητα.

Τὸ DENTOL εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ καλὰ ἀρωματοπωλεῖα καὶ εἰς
φαρμακεία.

ἈΡΧΟΝ. Ἀρκεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ τις εἰς τὸν κ. Φ. Ι. Κόστην, πλατεῖα
πνικαρέας 8 Ἀθῆναι, τὴν παρῶσαν ἀγγελίαν τοῦ περιοδικοῦ Ἀνατολῆς
λάβῃ δωρεάν ἐν δειγμῇ DENTOL.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ
ΑΡΩΜΑ LOTUS

Ὁ Βασιλεὺς τῶν ἀρωμάτων

ΠΟΥΔΡΑ LOTUS

Ποιότης ἀνωτάτη

ΚΡΕΜΑ LOTUS

Τὸ ἰδεώδες καλλυντικὸν τοῦ δέρματος

ΤΑ LOTUS (Δο-ὐδ) Πωλοῦνται παντοῦ

Πώλησις χονδρική καὶ λιανική: **Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ**

Καλλιμαχίας 13 Ἀθῆναι

Εἰς τὰς ἐπαρχίας στέλλονται τεχνο-μικρῶς ἐν παρὰ-
σηνὶ διὰ τὸ Ἀρμὰ Δο-ὐδ. 45. Διὰ τὴν Πούδρα Δο-ὐδ.
14 τὴν Κρέμα Δο-ὐδ. 15

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ
ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἐνκυκλοφόρησε εἰς τὰ κεντρικὰ
κίονα ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ
τὸ πρῶτον τεῦχος τοῦ μοναδικοῦ
φωτογραφικοῦ περιοδικοῦ, ἀπα-
ραιτήτων ὄχι μόνον διὰ τὸν ἐφα-
στιχὴν καὶ ἐπαγγελματίαν φω-
τογράφον ἀλλὰ καὶ διὰ κάθε
ἀνδρῶπον, ποῦ θέλει ν' ἀποκτή-
σῃ μὴ ὀραία συλλογὴ εἰκόνων
καὶ σκηνῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ το-
πεῖου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ζωῆς.
Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρὰ
τῷ κ. **Κ. ΜΑΚΡΗ**
Πειραιεὺς Δεξαμενῆς 4

ΠΟΥΔΡΑ ΡΟΔΑΝΙΝΟΥ

Εἶνε ὁ ὑψηλὸς σπινθη-
ριστικὸς κίονας. Μὴ ἐπαρκε-
σαι οὐδὲν βλάβαν σπουδαίαν
με βελούδινο δέμα, μετα-
ζομένη δὲ μετὰ τῆς κρύας
λίνης δίδει εἰς αὐτὸν ἑλπί-
τα καὶ δροσερότητα. Ὑπάρ-
χει εἰς ὅλους τοὺς χρωματισμοὺς

ΕΜΜΑΝ. ΖΑΧΑΡΑΚΗΣ
Παιδιάτρως καὶ Παθολόγος

Ἐν Παραλίας καὶ Λαύρῃ, ἐν
τιαν εἰδικῶς ἐκπαιδευμένος
Δέχεται ἐν τῷ ἱερῷ καὶ
καὶ 3-6, Σόλωνος 103.

ΤΑ ΚΡΥΦΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΤΡΕΛΛΑ ΤΟΥ ΔΟΝ ΚΑΡΛΟΥ

Μία εἰκογόνεια παραφρένων καὶ ἐκφυλισμένων. Ἡ μαρτυρικὴ ζωὴ τῆς Ἰωάννας τῆς Τρελλῆς. Ἡ βρεφικὴ ἡλικία τοῦ Δὸν
Κάρλου. Τὰ ἄγρια καὶ θηριώδη ἐνστικτὰ του. Οἱ συχνές του ἀρρώστειες. Ἐνα τρομερὸ δυστύχημα. Μία ἐπικίνδυνη χειρουργ-
ικὴ ἐπέμβασις. Ἡ ἀνηθικότης τοῦ Δὸν Κάρλου. Καὶ ὅμως ἦταν ἄγιος! Ὑπῆρξε πράγματι τρελλός; Ὁ μυστηριώδης πρό-
σος θανάτος του. Μήπως τὸν ἐξηλητήριασε ὁ πατέρας του, ὁ βασιλεὺς Φίλιππος Β'?

Πρὶν ἐπιχειρήσουμε νὰ περιγράψουμε τὴ ζωὴ τοῦ Δὸν Κάρλου,
τοῦ τραγικοῦ διαδόχου τῆς Ἰσπανίας, ποῦ πέθανε σὲ ἡλικία 23
ἔτων ἓν ἔνα φρενοκομεῖο, ὅπου τὸν ἐκλείσε ὁ πατέρας του μετὰ τὴ
διαβολογία πὺς ἦταν τρελλός, καλὰ θὰ ἦταν νὰ ἐξετάσουμε καὶ
τὴ διανοητικὴ κατὰστασιν τοῦ πατέρα του, τῆς μητέρας του, τοῦ
παπῶ καὶ τῆς προμήμνης του, ὅλων τέλος τῶν στενῶν συγγενῶν
του, ποῦ μπορούσαν νὰ ἐπιδράσουν εἰς τὴν ψυχικὴν του διάπλασιν
καὶ εἰς τὴν ἐγκεφαλικὴν του ἀνάπτυξιν.

Ὁ παπὸς του, ὁ περιφρῶς ἐν τῇ ἱστορίᾳ Κάρολος Ε', δὲν ἦ-
ταν τελείως ὑγιής ἀπὸ διανοητικῆς ἀπόψεως. Εἶχε ὀρισμένες
μονομανίες, ποῦ κρῖνονται σήμερὰ ὡς ἀνδρείες παραφροσύνης—ἀ-
διαφοροῦν ἂν ὁ παρὼν αὐτὸς αὐτοκράτωρ εἶχε κα-
ταπολεμῇ τὴν Γερμανίαν, τὴν Ἱταλίαν, τὴν Ὀλλανδίαν, ἓνα μεγάλο
μέρος τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς, τὸ Μεξικὸ, τὸ Περου, τὴν Βρα-
ζιλίαν, καὶ, καὶ, καὶ... Μία δὲ ἀπ' τῶν κυριώτερων ἀφορμῶν ποῦ
ἔκανε πολλοὺς ἱστορικοὺς νὰ τὸν θεωροῦν ὡς παραφρονα, ἦταν
ποῦ ὁ Κάρολος Ε' εἶχε μῆτέρα τὴν Ἰωάνναν τὴν Τρελλήν. Γιὰ τὴν
τραγικὴ αὐτὴ βασιλίσσα ἔχουμε γράψαι καὶ ἄλλη φορὰ. Σήμερα,
συγχροταίοντες μετὰ δύο λόγια τὴν ἱστορίαν τῆς Ἰωάννας τῆς
Καστίλης τρελλάθηκε ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν τῆς βλέποντας τὸν ἀ-
γαπημένον ἀνδρα τῆς, τὸν Φίλιππο τὸν Καλὸ νὰ πεθαίνῃ μὲρος στὰ
μῖνα τῆς. Κ' ἐπειδὴ εἶχε ἀκούσει κάποτε νὰ λέγῃ τὴν ἱστορίαν
κάποιον βασιλῆα ποῦ ἀναστήθηκε δεκαπέντε χρόνια ὕστερ' ἀπ' τὸ
θάνατον του, διέταξε νὰ βαλσαμώσουν τὸ πτώμα τοῦ ἀνδρός τῆς.
Ὑστερὰ τὸ ἐξέπλυνε ὡς ἓν ἑκα-
βῆτι καὶ ἐπὶ χρόνια δολοχίρα
δὲν ἀπομακρύνθηκε οὔτε σιγμὴ
ἀπὸ κοντὰ του, περιμένοντας
ἀπὸ ὅρα σὲ ὅρα νὰ δῇ τὸν πε-
θάνον ἀνδρα τῆς ν' ἀνασταί-
νται. Ὑστερὰ ὅμως τὴν ἐκλεί-
σαν ὡς ἓν πύργον, μέσα στὸν
ὅποιον ἔζησε τρελλὴ ἐπὶ 50 χρό-
νια... Ὅταν τρελλάθηκε, ἦ-
ταν ἔξ μνημῶν ἑξῆς τὸν Κά-
ρολο Ε'. Ἐκτόμονο λοιπὸν ἦταν
νὰ εἶχε παρὼν καὶ ὁ μεγαλο-
φρων αὐτὸς Βασιλεὺς ἀπ' τὴν
παραπάθειαν τῆς μητέρας του.

Τὸ σπέρμα δὲ τῆς παραφροσύ-
νης τὸ μετέδωσε καθὼς φαίνε-
ται κατὰ γυνὸν τοῦ Φίλιππου Β',
ὁ ὅποιος ἀπὸ μικρὸς ἦταν με-
λαγχολικός καὶ λιγομίλητος. Σὲ
ἡλικία 16 ἔτων ὁ Φίλιππος παν-
τρεύθηκε μετὰ τὴν Μαρίαν τὴν Πορ-
τογαλίαν. Λίγους ὅμως μῆνες

ΕΡΑΝΟΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΟΠΑΘΩΝ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Δὲν θὰ πᾶρχῃ, βέβαια, Ἑλληνικὴ καρδιὰ ποῦ νὰ μὴν συ-
κινῆται βαθύτατα ἀπὸ τὴν μεγάλην τραγωδίαν τῆς Κορίνθου.
Ἀνέναντι τῶν ἀτυχῶν σεισμοπαθῶν ἔχουμε ὅλοι μίαν μεγάλην
μίαν ἱερὴ ὑποχρέωσιν. Νὰ τοὺς βοηθήσουμε ὅσο μπορούμε, νὰ ἐ-
λαφρύνουμε τὸν πόνον τους καὶ τὴν ἀφάνεσιν δυστυχίας τους.
Τὸ «Μπουκέτο» κἀνόντας πρῶτον τὸ καθήκον του, ἀποφῇ ἀπὸ
σήμερα ἔρανον ὑπὲρ τῶν ἀτυχῶν Κορινθίων. Ἀς στείλῃ ὁ κα-
θῆνας ὅ,τι μπορεί, ὅ,τι ἐκκολύνεται. Καὶ ἓνα τῆλῃρο ἀκόμα θὰ
γίγῃ ὑπερῶς εὐπροσδεκτόν, γιὰ τὴν ἐκμυσθίαν, ὁ ἑρανὸς μας
νὰ πάρῃ χαρακτηριστὴν ἐντελὴς Πανέλληνισιν.
Ὁ Διευθυντὴς τοῦ «Μπουκέτου» κ. Κ. Θεοδωρόπουλος ἀνοί-
γει πρῶτος τὸν ἔρανον μετὰ 1000
Τὸ προσωπικὸν τοῦ «Μπουκέτου» μετὰ 500
Σπ. Στεργιάδης 100
Σπύρος Μοιραῖος 50
Δευτέρης Βίγλας 15

ὕστερ' ἀπὸ τὸ γάμον ἡ νεαρὰ βασίλισσα πέθανε, ἀφήνοντας στὰ
παύχαρα ἓνα μωρὸν: τὸν Δὸν Κάρλο, τὸν διάδοχον τοῦ Ἰσπανικοῦ
θρόνου.

Ὁ νεαρὸς Κάρολος ἔδειξε, ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας του, ση-
μεῖα ἀπιστεῦτου θρηωδίας. Κάποιος πρεσβυτέρης τῆς Βενετίας ἀ-
νηγείται στ' ἀπορρημονεῖματά του πὺς τρεῖς παραμάνες τοῦ
κόντεψαν νὰ πεθάνουν ἀπ' τοὺς πόνοους, ἐπειδὴ κατέφαγε τὰ στή-
θη τους ἐκεῖ ποῦ τὸν βασάναν. Ὁ Κάρολος ἀγρίως ποῦ νὰ μιλῇ-
σιν. Μὲχρι ἡλικίας πέντε ἔτων ἐπέλασε ἀκόμα ἀσυνείητες καὶ
ἀκατανόητες φράσεις. Μετὰ τὴν παραμικρὴν ἀντίρρηση ποῦ τοῦ ἔ-
φεραν καὶ εἰς τὴν πρὸ παραλογὴ ἐπιθυμίαν του, γινώσκων πρῶτος
ἀπ' τὸ θυμὸν του. Ὅλοι ἔσπεσαν τὸν παπὸν τοῦ Δὸν Κάρλου Ε'.
Καὶ μοναχὸς ὁ νεαρὸς Δὸν Κάρολος τολμοῦσε νὰ παρακούῃ στὶς
διαταγὰς τοῦ καὶ νὰ μὴν τὸν λογαριάζῃ καθόλου.

Σὲ ἡλικία 12 ἔτων, ὁ Δὸν Κάρολος, παρ' ὅλην τὴν ταπεινὴν
ζωὴν του, ἦταν ποῦ ἀδύνατος καὶ τρομακτικὰ χλωμός. Δὲν μπο-
ροῦσε νὰ κινήσῃ ἀνετὰ καὶ ν' ἀναπνεύσῃ καθαρὸν ἀέρα μέσα στὸ
παλιὸ ἰσπανικὸν παλάτι, ποῦ μύριζε κλειστοῦρα καὶ μούχλα. Τὸν ἔ-
πιαναν συχνὰ δύνατοι πνεύματα ποῦ τὸν κρατοῦσαν καρφωμένον στὸ
κρεβάτι μέρους ὀδύνης. Οἱ ἀκόλουθοι του εἶχαν νὰ κάνουν μετὰ
τὴν κακίαν του. Ὅταν ἐβγαίναε στὸ κινῆν καὶ συνέβαινε νὰ μισή-
σωνται λαοὺς ἢ τιποτ' ἄλλο, ἡ καρδιὰ του ἦταν νὰ τὰ
βλέπῃ νὰ τὰ καίνε... Κάποτε τοῦ εἶχαν χάριται ἓνα ἐξαιρετικὸν
φεῖδι. Μία μέρα ὅμως τὸ φεῖδι
αὐτὸ τὸν δάγκωσε, χωρὶς κανέ-
να κίνημον δηλητηριάσεως. Ὁ
Δὸν Κάρολος δὲν ἔλασε τότε και-
ρὸν ἀφαιρῆαι τὸ φεῖδι καὶ τοῦ ἐ-
κόλλησε τὸ κεφάλιν μετὰ τὸ δόν-
τια!...

Κατὰ τοὺς γάμους τοῦ πα-
τέρα του μετὰ τὴν Ἑλισάβετ τοῦ
Βαλόν, ὁ Δὸν Κάρολος ἦταν
βαρετὰ ἄρρωστος. Σηκώθηκε
ἀσπὸς ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ πῆ-
γε καὶ χαίρεται τὴν μητέρα
του. (Ἡ μητέρα του εἶχε πεθάν-
ει λίγων καιρῶ μετὰ τὴν γέννη-
σιν του, καθὼς εἶπαμε παρα-
πάνω). Ἡ Ἑλισάβετ τρώμασε
ὅταν εἶδε τὴν χλωμὴν οὐν του
καὶ φροντίσεν νὰ καλέσῃ τοὺς
καλύτερους γιατροὺς τῆς Ἰσπα-
νίας νὰ κατὰσταν τὸν πρόγονόν
της. Ὅλοι ἐπορεύσαν ἀλλάγῃ
ἀέρος. Καὶ ὁ Δὸν Κάρολος πῆγε

τότε στην 'Αλκάλια, μιά ωραία έξοχή, έφτά λεύγες μακριά απ' τη Μαδρίτη.

"Υστερ' από λίγες εβδομάδες, ο διάδοχος ήτανε πολύ καλύτερα στην υγεία του. Και θά γιατρευόταν μιά γιά πάντα απ' την κρυφή αρρώστεια που του έτρωγε τον οργανισμό, αν δεν είχε την ατυχία νά του συμβή ένα τρομερό δυστύχημα, τ' όποιο έπεδείωνε την κατάρτασή του.

Μιά μέρα, ο Δόν Κάρολος, εκεί που καθότανε σέ μιά ταράτσα, είδε κάτω μιάν όμορφη νέα. Τού μπήκε άμέσως ή επιθυμία νά την πλησιάσει γιά νά τραγουδήσουν μαζί ένα ύμνο πρὸς τὸν έρωτα. Μά ή βιάση του ήτανε τόση ώστε, τή στιγμή που κατέρβαινε τρέχοντας τή σκάλα, σκόνταψε κ' έπεσε κάτω, μέ τὸ κεφάλι μπροστά. 'Αναισθητό και μέ μιά τεράστια πληγή στό κρανίο, τὸν μετέφεραν στό νοσοκομείο του.

Επί 88 δολώλρες μέρες, ο Δόν Κάρολος χαροπαίλευε. Οι περιφημότεροι γιατροί τής 'Ισπανίας και όλου τού κόσμου έκλήθησαν νά δώσουν τή γνώμη τους γιά τή σοβαρή περίπτωση. Τό κάταγμα πού υπέστη στό κρανίο παρουσίασε πολλές και επικίνδυνες επιπλοκές. Είχε σχηματιστῆ ένα τεράστιο πρήξιμο, τὸ όποιο άργότερα μεταβλήθηκε σέ απόστημα γιά νά τού άνοίξη τέλος στό κεφάλι μιά βαθειά πληγή. 'Η πληγή αυτή έξελισε μέ τὸν καιρό, φαίνεται όπως πὸς ο Δόν Κάρολος, μέ τὸ δυνατό κλονισμό πού είχε ύποσκει ο έγκέφαλός του, έπαυε διανοητικῶς πολύ περισσότερο άπ' ό,τι ήτανε πριν...

"Όπως, άκόμα, τὸ δυνατό αυτό χτύπημα νά ήταν ή κυρία άφορμή μιάς σημαντικῆς ατελείας του, πού άρχισε νά γίνεται φανερή άπ' τήν εποχή πού ο Δόν Κάρολος μπήκε σέ ήλιμια κατά τήν όποία όλοι οι νέοι θέλουν νά παντρευθύν. 'Όστόσο, πριν τού συμβεί τὸ άτύχημα, πού είπαμε παραπάνω, δέν φαινότανε άδιάφορος πρὸς τὰ θέλητρα τῶν ωραίων γυναικῶν. 'Από τήν εποχή όμως πού υπέστη τὸ δυνατό έκείνο έγκεφαλικό κλονισμό, έπαυε νά αισθάνεται και τὸ παραμικρόν ένδιαφέρον γιά τὸς άντιπροσώπους τού ωραίου φύλου.

"Η μητρούα του ή 'Ελισάβετ πληροφορήθηκε τήν πάθηση τού προγόνου τής μιά μέρα πού συζητούσε μέ τὸν Φίλιππο αν θά ήτανε καιρός νά παντρεύουν τὸν Δόν Κάρολο. 'Ο άντρας τής, τής άποκρίθηκε τότε πὸς ο διάδοχος ήτανε σέ τέτοια κατάσταση πού ούτε καν μπορούσε νά γίνεται λόγος γιά γάμο. Τήν πάθηση αυτή, οι πρεσβύτεοί τής Βενετίας τήν σχολίαζαν πολύ ειρωνικά.

"Ο βαρώνος Νιετριχστάιν, ο όποιος είχε λάβει άπ' τὸ βασιλέα τής Βοημίας τήν έντολή νά ζητήσει νά μάθῃ πληροφορίες γιά τὸς συνοπτικές, τή διαγωγή, τή σωματική και πνευματική κατάσταση τού διαδόχου τής 'Ισπανίας, άφού σημειώσε, πὸς ο ένας όμος του πὸς ο Δόν Κάρολος είναι έξαιρετικά χλωμός, πὸς ο ένας όμος του είναι ψηλότερος άπ' τὸν άλλον, πὸς τὸ δεξί του πόδι είναι κοντύτερο άπ' τὸ άριστερό, πὸς ψευδίζει λιγάκι και πὸς είναι τρομερὸς φαγάς, προσθέτει και τ' άκόλουθα:

"Γιά τήν ώρα δέν έδειξε άκόμα νά αισθάνεται κλίση πρὸς τὸ ωραίο φύλο. Πολλοί, σχολιάζοντας τήν αντίπαθέα του αυτή, λένε πὸς εινε άνίαιτος, άλλοι όμως υποστηρίζουν πὸς ο Δόν Κάρολος δέν θέλει νά φιλήσῃ άλλη γυναίκα έκτός έκείνης πού θά τήν στεφανώσῃ νομίμως...

"Ο ίδιος βαρώνος Νιετριχστάιν, σ' άλλη άναφορά του πρὸς τὸν βασιλέα τής Βοημίας, υπογραμμίζει τήν καταπληκτική όρεξί τού διαδόχου και τή μανία του νά πίνῃ νερό παγωμένο. 'Εν τέλει, έκφράζει τήν ύποψία πὸς ο Δόν Κάρολος δέν κάνει γι' άρχηγὸς Κράτους ούτε και γιά σύζυγο. Πολλοί άνώτεροι αὐλικοί είχαν συμβουλεύσει τὸν Φίλιππο Β' νά θέσῃ τὸν γιού του σέ δοκιμασία, γιά νά πεισθούν αν πράγματι ο Δόν Κάρολος δέν άγαπούσε τὴς γυναίκες. Μά ο βασιλεύς ούτε καν ήθελε ν' άκούσῃ τέτοιο πράγμα.

Φυσικό βέβαια θά ήταν, ύστερ' από κείνα πού είπαμε παραπάνω, ν' άποφύγῃ ο Δόν Κάρολος τὴς γυναίκες και νά μὴν μπῇ νά τις άνεχθῇ, άφού δέν τού έλεγαν άπολύτως τίποτα. Και όμως: συνέβαινε άκριβὸς τὸ έναντίον. Και αυτό δείχνει τήν πνευματική διαστροφή του. 'Ο Δόν Κάρολος ήτανε αδιάντροπος γυναικοθήρας και τρομερὸς γυναικομανής... αλλά μονάχα μέ τὰ λόγια.

"Ο Μπραντὼμ—δ περίφημος Γάλλος χρονικογράφος, ο διακρινόμενος γιά τήν καταπληκτική έλευθεροστομία του—είχε πεί άκόματε στην Μαδρίτη και άρρηγείται στ' άπομνημονεύματά του τί έντύπο-

σιν τού είχε κάνει ο νεαρὸς διάδοχος τής 'Ισπανίας. Τὸν παρουσιάζει λοιπὸν σάν ένα διεφθαρμένο νέο, πού ή μόνη του άσπλία ήτανε νά βοϊζῇ, νά δέρνῃ όλον τὸν κόσμο, νά γυρνά τή γῆ στους δρόμους μέ άλλους διεφθαρμένους νέους και νά παροΐσῃ όποια γυναίκα έβλεπε μπροστά του. Σ' αυτό μάάλιστα τὸ κεφάλαιο, ο Μπραντὼμ άπερώνει όμεις και άποκαλυπτικές σελίδες. Σύμφωνα μέ τὰ λεγόμενά του, ο Δόν Κάρολος έφύρετο βάνισμα και χυδαία σ' όλες τὴς γυναίκες, και σ' αυτές άκόμα τὰς συζύγους και θυγατέρας αὐλικῶν μεγιστάνων. Τὴς έβαζε μέ τὸ σταυρὸ νά τὸν φιλήσουν, και τὸς έλεγε κατ' βρωμολόγια, τὰ όποια κ' ο χαροφίλης τερὸς λούστρος τής 'Ισπανίας θά ντροπίζονταν νά τὴς ερωτήσῃ πρὸς σέ γυναίκα. 'Άλλοτε πάλι διέταζε νά γδύνουν μπροστά του μικρά κορίτσια και νά τὰ μαστιγώνουν ώσπου νά ματώσῃ ή τρυφερή επιδερμίδα τους!...

"Όστόσο, ο Δόν Κάρολος έδινε κάπου-κάπου σημάδια μιάς έξαιρετικῆς καλσύνης, φιλόδοξης συμπόνιας και βαθειάς θρησκευτικῆς πίστewς. Συντηρούσε μέ δικά του έξοδα πλῆθος έγκταλειμένα παιδιά. 'Επλήρωνε τὰ χρηά φτωχῶν ανθρώπων νά νά μὴ μπουέιν φυλακή. 'Ητανε προληπτικὸς σέ άπίστευτο βαθμό. Κάποτε, πού είχε χάσει κάπ πολυτίμη διαμαντικά, έβαλε παπάδες νά κάνουν λειτουργία γιά νά τὰ ξαναβρύν. 'Έκανε μέ θρησκευτικό φανατισμό συλλογή άπό διαφόρα άγια λείψανα. Μὲ δυό λόγια: οι συγγενοί του δέν μπορούσαν νά ξεγήρουν τις ρίχνες άντιθέσεις τού χαρακτήρος του. 'Έκει πού τὸν έβλεπαν ήσυχο και ταπεινό, άλλαζε μεμιάς όψη και γινότανε τρομερὸς, αμείδιτης, άέναντροπος!

"Εδὸς όμως άρχίζει ένα τρομερὸ κατ' άγρο δρᾶμα—ένα άπό τὰ πιδ σκοτεινά δρᾶματα τής ιστορίας—τὸ όποιο περικαλύπτεται μέχρι σήμερα άπό έναν άδιαπέραστο πέπλο τραγικομυστηρίου.

"Ο πατέρας του ο Φίλιππος Β' δέν είχε δει, ως τότε, έξαιρετική άγάπη γιά τὸ γιό του. 'Αδιαφορούσε μάλλον γι' αὐτόν. Σοφιστικά όμως, χωρίς νά μεσολαβήσῃ καμιά σφοδρά άφορμή, άρχισε νά δείχνῃ άντιπάθεια και άποστροφή πρὸς τὸν διάδοχό του. Οι αὐλικοί και οι μεγιστάνες δέν μπορούσαν νά ξεγήρουν τὸ μίσος πού αισθανόταν ο πατέρας γιά τὸ παιδί του. Σιγά-σιγά, ο Φίλιππος άρχισε νά διαδίδῃ πὸς ο Δόν Κάρολος ήτανε τρελός, άνίκανος όχι μονάχα νά κυβερνήσῃ ένα δολώλρο Κράτος, μά και νά ζήσῃ ο ίδιος σάν άτομο. 'Εξάλλου, ο Δόν Κάρολος είχε διαρκῆς τόσες παραφροσύνες κατά τὸ δίστασμα τής ζωής του, ώστε ο Φίλιππος δέν είχε άνάγκη νά παρουσιάσῃ άποδείξεις γιά τήν ύποστήριξη τῶν λεγομένων του. 'Όλοι ήξεραν πὸς ο Δόν Κάρολος δέν ήταν υγιής άπό διανοητικῆς άπώλειας, μά κοινης δέν τολμούσε νά έκπρλώσῃ τί φρονούσε. Βλέποντας όμως τὸν ίδιο τὸν πατέρα νά κατηγορεῖ τὸ παιδί του, και θέλοντας νά φανοῖν εύχάριστο στίς άνακτα, άρχισαν και αὐτοί νά βρίσκουν πὸς ο Δόν Κάρολος είχε καταστήσει πράγματι άπόρρητος μέ τις παραξενιές του, πὸς έθετε τί δυνατότητα στά μάτια τού λαοῦ και πὸς ήτανε κ' επανιδυνος γιά τή ζωή τῶν άκολουθῶν του. Και έκλεισαν τότε τὸ δυστυχισμένο Δόν Κάρολο σ' ένα φρενοκομείο, σ' ένα ψηλό και άπληροστομ πύργο. 'Υστερ' από λίγον καιρό, ο διάδοχος τού 'Ισπανικοῦ θρόνου πέθανε νεαρῶτατος, σέ ήλικία μόλις 23 ετών.

Μόλις όμως πέθανε, άρχισαν στην 'Ισπανία νά κυκλοφοροῦν τρομερές και άπίστευτες διαδόσεις. 'Ελεγαν πὸς ο Φίλιππος έκλεισε τὸ γιό του σὸ φρενοκομείο άπό ερωτική άντιζηλία. 'Ελεγαν άκόμα πὸς ο Δόν Κάρολος πέθανε δηλητηριασμένος κατά ιαταγῇ τού πατέρα του! 'Ελεγαν πὸς ο Φίλιππος έκανε τὸ έγκλημα αυτό άπό έκδίκηση, μαθαίνοντας πὸς ο γιός του άγαπούσε τήν μητρούα του, τή βασίλισσα 'Ελισάβετ, και πὸς έκείνη τὸν συμπόρευσε πολύ...

Γιά τὸ τέλος όμως τής τραγικῆς αὐτῆς ιστορίας—γιά τ' άφάντιστα μαρτυρία πού τράβηξε ο Δόν Κάρολος σὸ φρενοκομείο, γιά τις σχέσεις του μέ τή μητρούα του, γιά τις άπίστευτες παραξενιές πού είχε τὸ πῶμα του, και μετά τὸ θάνατό του,—θά μιλήσουμε πλατιά σὸ ερχόμενο φύλλο τού 'Μπουνέτο'. Τὸ δρᾶμα αυτό εινε τόσο έξαιρετικό σὸς χρονικά τής παγκοσμίου ιστορίας, ώστε αξίζει νά μᾶς άπασχολήσῃ και πάλι.

N. 'Αδάκρυτος

Δόν Κάρολος, ο τραγικός διάδοχος τού 'Ισπανικού θρόνου, ο όποιος κατά τήν παράδοση έδηλητηριάσθηκε άπ' τὸν πατέρα του, τὸ βασιλέα Φίλιππο Β', γιά λόγους ερωτικῆς άντιζηλίας.

Φίλιππος Β' βασιλεύς τής 'Ισπανίας, ο όποιος κατά τήν παράδοση έδηλητηριάσθηκε τὸ γιό του, τὸν Δόν Κάρολο, γιά λόγους ερωτικῆς άντιζηλίας.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΜΑΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΒΟΛΑΝ

"Όταν ή Λουλού μου έδήλωσε κατηγορηματικά ότι ήθελε νά γίνῃ «βασίλισσα τού βολάν»—τὴς άρέσουν βλέπετε ή ποιητικῆς έκφρασεις—ήθελε δηλαδή νά μάθῃ νά οδηγῇ αυτοκίνητο, σὰς όμοιολὼγ πὸς άνησχύσα πολύ.

—Θέλεις νά μάθῃς νά οδηγῇς; τή ρώτησα.

—Ναί, άγάπη μου.

—Θά τὰ καταφέρῃς μιά χαρά...

—Γιατί νά μὴν τὰ καταφέρῃ; Μήπως δέν έπηρεε δίπλωμα σφερ ή Ζαννέτα!... και ή Σιμόνη;... και ή Ζερμαίν; 'Εγώ είμαι τάχα κοντὴ μπροστά τους, ε;

—'Εγὼ έκανα ό,τι θά έκανε κἀνε φρόνιμος άνθρωπος στή θέση μου. 'Ανέλαβα μέ τὸν έπιστημότερο τρόπο τήν ύποχρέωση νά μάθω τή Λουλού νά οδηγῇ και συμφορήσαμε τὸ πρώτο μάθημα νά γίνῃ τήν άλλη μέρα στό Πρε-Καταλάν.

—'Η Λουλού εινε πρώτης τάξεως μαθήτρια, άφού δέν προλαμβάνε νά τὴς έπαναλάβῃ κανείς δυό φορές ένα πράγμα.

—Μόλις άρχίζω μᾶν ξεήγησῃ, μέ σταματᾷ και μὸς λέει:

—Κατάλαβα, κατάλαβα...

—'Εννοεῖται δὴ κανε έντελὸς τὸ άντιθέτω άπό έκείνο πού τής λέω εγὼ. Μὲ τὸ σύστημα αυτό κατορθώνουμε άπόρρητα πράγματα. 'Αν παραδείγματός χάριν νά γυρίσῃ άριστερά σ' έναν άνοιχτό δρόμο, γυρίζει δεξιά και πέφτει έτσι έπάνω σέ κάγκελα, τὰ όποια ήταν περιττὸ κατά τήν γνώμη τής νά βρίσκονται έκεί. Εδυνάως όμως πού εινε καλά στερεωμένα στή θέση τους.

—Λουλού, πρόσχε! τής φωνάζω.

—Γυρίζει και μέ κυττάει μ' ένα πρόσωπο μάρτυρος, άνάμεσα στά δάκτυλά τού όποιου χύνουν ζεστό μολύβι.

—Μά είσαι πολύ άδικος, φωνάζει. 'Έκανα έκείνο πού μου πειες, Σὺ λοιπὸν δέν μὸς έδωσες σωστή δέηση.

—Σὲ βεβαίωνα, Λουλού πὸς...

—'Α, μά δέν ύποφέρεις μέ τήν έπιμονή σου. Αὐριο θά πάρω ένα δάσκαλο. Θά τὸν πληρώσω, δέν θά μέ ρίχνῃ, όμως, έπάνω στά κάγκελα... Τους ξερω εγὼ τὸς δασκάλους σφερ. Εινε μερικά γερά παλληκάρια, πού νομίζουν πὸς έχουν όλα τὰ δικαιώματα μέ τις γυναίκες, πρὸ πάντων όταν εινε ώμορφες. Καταπνίνο, λοιπὸν, τή λύσσα μου σάν νά κατόπινά ήπεκακούνα.

—Νά μέ συγχωρῇς, Λουλού. 'Ας ξαναοχίσουμε... Πρέπει νά γυρίσῃς άριστερά...

—'Α, βλέπεις; Τώρα λες άριστερά. Νά δὴς τί όμορφα πού θά πάμε...

—Και πέφτουμε, σέ λίγο άπάνω σ' ένα δένδρο, όπου τασαίζεται τὸ μπροστινό μας φτερό.

—Δέν ήτανε καθόλου στερεὸ τὸ φτερό. Παληοδερικὸ...λέει ή Λουλού.

—'Εγώ όμως όμως άποτόμως άριστερά.

—'Α, βέβαια, ψιθυρίζει μέ πικρία, τὸ ξερω πὸς εγὼ φταίω πάντα... Καταλαβαίνω όμως πὸς εινε ο σκοπός σου.

—Ποιὸς, Λουλού;

—Νά μέ κἀνῃς ν' άηδίσω τὸ βολάν. Σὲ είδοποιῶ όμως έπισήμως, πὸς δὴ θά τὸ πετύχῃς. Τὸν κόσμο θά χαλάσω μά θά πάρω τὸ δίπλωμά μου...

Χωρὶς τὴ συγκατάθεσί μου—παίρνω όρκο γι' αυτό—ή Λουλού έγινε νά ύποστῇ έξετάσεις γιά νά πάρῃ τήν άδεια τού σφερ.

—'Η έξετάσεις θά εγίνοντο έμπρὸς στίς άρμόδιες μηχανικὸ τού ύπουργείου τής Συγκοινωνίας.

—Εινε όκτώ ή ώρα τὸ πρωί και περιμένουμε τὸν έξεταστή στή θέα πού είχε όρίσει ο ίδιος.

—Φθάνει νά εινε ο έξεταστής κανένας παληόγερος! λέει ή Λουλού.

—Γιατί νά προτιμᾷς γερό;

—Γιατί μ' ένα χαμογέλο μου θά τὸν κάνω όπως θέλω εγὼ!

—Πρόσχε πρὸ πάντων στίς ερωτήσεις πού θά σοῦ κἀνῃ!

—Μή φοβίσαι. Θά τὰ χάσῃς και σὺ ο ίδιος μαζί μου.

Νά τὸν όμως ο έξεταστής. Εινε νέος, ωραίος, και ρίχνει κατ' ύψος στή Λουλού,—ματιές άνδρὸς; πού έχει μάτια άπό γυναίκες.

—Ξέρете τὸν κώδικα τῶν δρόμων κυρία;

—Ω, πολὺ καλά.

—Τι κάνετε στίς διασταυρώσεις;

—Περνῶ.

—Πάντα;

—Πάντα, άπαντᾷ μέ άναίδεια ή Λουλού.

Δέν τὸ λέει βέβαια αυτό ο νόμος, οι κύριοι όμως πρέπει νά παρεμφοῦν έμπρὸς στίς κυρίες...

—Πολὺ σωστά! λέει ο έξεταστής.

—Τὰ μάτια του όμως λέγανε.

—'Αν βρισκόμαστε μόνοι μας, χωρίς αὐτόν τὸ μπελά—έμένα—κοντά μας, σούλεγα εγὼ αν θά περνούσε έτσι εύκολά άπ' έμπρός μου...

—'Ός τόσο ο έξεταστής συνεχίζει τις ερωτήσεις:

—Τι κάνετε τή νύχτα, όταν συναντᾷτε ένα άλλο άμάξι;

—Τίποτε, άπαντᾷ ή Λουλού.

—Και οι φάροι σας;

—'Α, ναί... 'Αν ο άλλος σβύσῃ τὸς δικούς του, σβύνω τὸς δικούς μου κ' εγὼ. 'Αν δέν τὸς σβύσῃ τὸ πετὼ κ' εγὼ τὸς δικούς μου κατόμουτρα.

—'Όφθαλμὸν άντί όφθαλμοῦ και όδόντα άντί όδόντος, λέει ο έξεταστής, πού φαίνεται πὸς διασκεδάζει άρετά.

Βρίσκω καταστρεπτικῆς αὐτῆς άπαντήσεως, δέν εινε όμως τής ίδας γνώμης και ο έξεταστής, πού εξακολουθεῖ νά ερωτᾷ:

—Τώρα ας έλθουμε στή μηχανή. Τί εινε τὸ «πιστόν»;

—'Έκείνο πού κάνει έτσι, λέει ή Λουλού.

Και μμεται πολύ χαριτωμένα, πράγματι, τὸν κρότο τού «πιστόν».

—Πόσα «πιστόν» υπάρχουν;

—Δείχνω τὰ τέσσερα δάκτυλά μου μά ή Λουλού δέν τὰ βλέπει καλά και άπαντᾷ.

—Τέσσερα ή πέντε...

—'Η εἴ, συμπληρώνει ο άλλος. Τί λέγεται «μπουάτ» τής ταχύτητος;

—'Ενα μικρὸ κοντί, πού κλείνουν όλες τις ταχύτητες τής μηχανῆς. 'Όταν κουρασθῇ ή μᾶ παίρνουμε τήν άλλη!

Και μὸς κλείνει τὸ μάτι σάν νά μὸς λήη:

—'Ε; καλά δέν τὰ καταφέρνω;»

—'Ο έξεταστής λέει τότε:

—'Ας έλθουμε τώρα στην πρακτική εξέταση. Καθίστε σὰς παρακαλῶ, στό βολάν.

Μὲ τὸ ένα πόδι έπάνω στή σκάλα, γιά νά δείξῃ έντελὸς τὸ όμορφο ποδαράκι τής, ή Λουλού παρακαλεῖ:

—Πρὸ πάντων μὴ μέ βάλετε νά κάνω πίσω... Δέν ξέρετε πὸς μέ νευρίζει αυτό...

—'Ησυχαστε, άπαντᾷ αὐτός.

—Πηγαίνω ν' άνοίξω τήν πόρτα γιά νά μὸς κ' εγὼ σὸ αυτοκίνητο,άλλά μέ σταματᾷ.

—'Όχι σέε, κυρία, μόνο ή ύποψηφία γιά τὸ δίπλωμα!

—'Αλλά, κυρία...

—'Ετσι άπαιτεῖ ο κανονισμός!

Αὐτός, δυστυχῶς, και όχι ο κανονισμός εινε άπαιτητικός...

—'Η Λουλού πρέπει τὸς μοχλοὺς μέ δύναμη, βάσει πρώτη ταχύτητα, ή μηχανή βοηθαί καριολεκτικός, τὸ αυτοκίνητο όμως δέν κάνει ούτε βήμα.

—Κάνετε «μπραχιάς», κάνετε έγωση, συμβουλευε φίλικά ο έξεταστής.

—'Αμέσως; τὸ αυτοκίνητο ρίχνεται πρὸς τὰ διαπρὸς οδοταχῶς. Τὰ γονάτια μᾶν σπᾶν σάν λυσαμένα σκυλιά.

Σαφηνά εμφανίζεται ένας φτωχὸς ποδηλάτης.

—'Η Λουλού ρίχνεται άπάνω του, ο ποδηλάτης γλυτώνει ως εκ θαύματος, τὸ αυτοκίνητο κάνει ζιγκ ζαγκ και πάει νά πέσῃ άπάνω σ' έναν τοίχο.

Εδυνάως ο έξεταστής τὸ ξανάφερε γρήγορο στίς κανονικὸ δρόμο και σέ λίγο χάνονται στή γωνία τού δρόμου.

—Παληοδύλο! φωνάζει ο ποδηλάτης.

Τὸς περιμένω δυό ώρες τώρα. Δέν τολμῶ νά άπομακρυνθῶ άπ' τὸ μέρος όπου μέ άφικαν. Και όμως είμαι βέβαιος πὸς έγνων θύματα κάποιας καταστροφῆς. 'Η Λουλού έγινε χίλια κομμάτια, πὸς έβρε αν δέν εινε πεθαμένη...

—'Αν δέν έλθουν ως τὸ μεσημέρι, συλλογισμὸ νά πάω σὸ Νεκροταφείο. Τί άκείνη έφαινεσαι κ' αὐτὸ τὸ αυτοκίνητο...

—'Εμφανίζονται έπὶ τέλους κατά τὰς ένδεκα.

—'Επὶ τὸ δίπλωμά μου!...μὸς φωνάζει.

—'Αγαπημένε μου, εύχαρίστησε τὸν κύριο έξεταστή!

Τὸν εύχαριστῶ μελαγχολικά. 'Εχω τήν έντύπωση όμως, πὸς μάλλον ο έξεταστής έπρεπε νά εύχαριστῇ έμένα...

Ρενέ Πιζόλ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Μ.

Εμφάνις Μαρκησίας, αλλά σὲ ρόλον Θεατρικόν, φνισογνωμία κόμη, φινέτσα χαρακτηριστικὴν, συντελοῦν σὲ ἀναπαράστασιν ἀβίαστον. Ἡ δὲ μιλία ὅμως δὲν συμβάλλει σὲ ἀπαραίτητο συντονισμόν. Καθὼς καὶ χειρονομίαι καὶ κινήσεις εἶνε κάπως πολλὴ ἀπότομα ὥστε νὰ ἐναρμονισθῇ τελείως μετὰ μαρκησιακὸν καθέστω. Τοναλέντες καλλιγράμμες, ἀνήκουσαι εἰς τὴν ἐκὸς-σὺμπε εἰνε μοντέλλα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον «Βιοννέ» θὰ ἦτο πολὺ εὐχάριστη συνομιλήτρια εἰν προσπάθους νὰ λησμονήσῃ κάπως τοὺς ἀνησυχροὺς καὶ τὸ μεγαλοπεπεῖς μέγαρόν της, ὥστε νὰ μὴ τ' ἀναφέρει ἀδιάνοπα, ὡς νὰ ἐπρόκειτο κατ'ἐλάχιστον ὅρον περὶ πλειστηριασμοῦ.

Ἡ Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ κυριώτερα καὶ πλέον πολυπληθὴς συνάθροις τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἦτο ἡ ἐσπερὶς εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἐκθεσὶν τὴν παρελθούσαν Πέμπτην.

Τοὺς κεκλημένους ὑπεδέχοντο ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας καὶ ἡ κ. Κλεμὰν Σιμόν φέρουσα μαύρη τουαλέττα καὶ σορτί βιγι-όρ. Ὁραῖες ἐμφανίσεις, κομμοστασιῖς χαριτωμένες, πόδες ποὺ θαναμάζουμε στὰ πόδια.

Ἡ ὑπαίθριος ὁραία συγκέντρωσις ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἐπιδειχθοῦν «σορτί» μοντέρνες καὶ γούνες βαρύτιμες.

Ὁ χορὸς στὸ περιστύλιον, ἡ ὀρχήστρα ἀνέκρουον διὰ τὰ νεότερα φῶξ καὶ βάλε. Τὸ κυκλικὸν ἐκτάκτως φῆνο καὶ πλουσιώτατον, μετ' ἀφθονον καμπανίτην.

Προηγῆθαι κινήματογράφος μετ' ἐνδιαφέρουσας ταινίας καὶ μαγευτικὰ τοῖς τῆς Γαλλίας.

Τὸ θέαμα τοῦ φωτεινοῦ πολύχρομον πίδακος καὶ τ' ἀντισμένα παρτέρε ἀπὸ τὰ πλέον εὐχάριστα.

Παρευρέθησαν πρέσβυς Ἀγγλίας καὶ Λαίδη Λωραίν, πρέσβυς Γερμανίας κ. Ρένερ, πρέσβυς Ἀμερικῆς κ. Σκίνερ, πρέσβυς Ρουμανίας καὶ κ. Ρασάνο, πρέσβυς Ὀλλανδίας κ. Σίλλερ Περσονί, πρέσβυς Πολωνίας καὶ κ. Γιόργεβιτς, Ἐπιτετραμμένος Ἑλβετίας καὶ κ. Μπρονέ, Σύμβουλος Γερμανικῆς πρεσβείας καὶ κ. Τριμελεν, κ. καὶ κ. Γκέρκε, κ. καὶ κ. ντὲ Ἀντζελίς, κ. καὶ κ. ντὲ Σάντο, κ. καὶ κ. Βάλτερ, κ. καὶ κ. Τέγκερ, κ. καὶ κ. Λαγκλουά, κ. καὶ κ. Δεπετί.

Ἐκ τῶν ἐπισήμων κ. καὶ κ. Α. Μιχαλακοπούλου μετ' ἀντὶ ἀπὸ ἐρμίναν, κ. καὶ κ. Γ. Καφαντάρη σορτί ἀρζάν, κ. καὶ κ. Μαζαράκη, κ. καὶ κ. Πολίτη, κ. καὶ κ. Φραντζή, κ. καὶ κ. Β. Λοπερσση.

Ἐνα μπουνκέτο ἀπὸ διόδρου λουλούδια ἡ δις Κορδέλλα μετ' ὀδὸν περλε, δις Σ. Δούμα μετ' κίτρινα, δις Ἀλίκη Διπλαράκου ὀδὸν ζορζέτ, δις Μυταράκη μετ' κομρὸν φῶρεμα καὶ σορτί ποὺ οἶα, δις Τσικαλιώτη μετ' λευκὸ γούνινο μαντὶ καὶ ὡς ὁραία ἀντίθεσις μὲ ἐσῶρετα ρουμπινία, δις Λωρεττ Ντερμπλαί μετ' τυρκοῦλζ κρέπ-ρομαίν καὶ σορτί ἀρζάν γαυρισμένη μετ' πτὶ γκρί.

Ἰδιότυπες φνισογνωμίαι καὶ χαριτωμένες ἐμφανίσεις κ. Γ. Μελά, κ. Κοράτζιο μετ' μαῦρα, δις Ε. Εὐκλείδης μετ' σορτί ἀπὸ ἐρμίναν καὶ τορσάντα, καλλιτεχνικὴ ἀπὸ κρέπ-σατέν μπλέ-κοπε-νάγκ, κ. Γ. Σκουζὲ μετ' μαῦρα.

Ἐπίσης παρευρέθησαν κ. καὶ κ. Κραίων γοητευτικὴ φνισογνωμία, κ. καὶ κ. Φορέστη, κ. καὶ κ. Σ. Δούσανη, κ. καὶ κ. Λεοντοπούλου, κ. καὶ κ. Λιβιεράτου, κ. καὶ κ. Βλαχοπούλου, κ. καὶ κ. Α. Μακκά, κ. καὶ κ. Βλ. Μπένση, κ. καὶ κ. Κύρου, κ. καὶ κ. Χαριλάου, κ. καὶ κ. Α. Παλαράκου, κ. καὶ κ. Ἀραβαντινοῦ, κ. Παπαμιχαλοπούλου, κ. καὶ κ. Στ. Πεσματζόγλου, κ. Γουέλλε-νοστιμιωτάτη—κ. καὶ κ. Ἀλεξάνδρου, κ. καὶ κ. Σινά-νη πολὺ εὐμορφὴ μετ' μαύρη τουαλέττα, κ. καὶ κ. Α. Σκαναβῆ, κ. καὶ κ. Τσιριμώκου, κ. Χόρτων, κ. καὶ κ. Ἀργυροπούλου, κ. καὶ κ. Πηλείδης.

Καὶ οἱ κ. κ. Σιουλιάνας, Α. Βούρος, Σαλταφάρας, Γ. Φαρούδας, Μ. Λιδωρίκης, Ἐμπεριόκος, Σταθάτος, Δαλαδέλης, Σκουζὲ, Δαδούπουλος, Ρίμ.

Τὴν Παρασκευὴν τοῖς δεξίωσις παρὰ τῷ Πρεσβευτῇ τῆς

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΑΘΑΦΤΟΣ

Μαντάτο ἤθεθε θλιβερὸ καὶ ἀνέλπιστο μὲ μέρη στοῦ ναυτῆ τῇ βαρεῖομοιῇ τὴν ἀτυχή μητέρα ὁ ναυτῆς τὸ καλὸ παιδί ἐπνίγηκε καὶ ἔχασε μαζί μετ' τὸ καράβι του στὴς θάλασσας τὰ βάρη. Τρέχουν στὴς γρηῃς οἱ χωριανοὶ νὰ δώσουν παρηγόρησι, τρέχουν καὶ ἐγὼ κατὰ πρῶτος καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους χωρία γιὰτ' ἤμουν φίλος γκαρδιακὸς τοῦ αἱμοῦ τοῦ ναυτῆ. Φτάνω στὴς γρηῃς καὶ ἀρχινῶ νὰ τὸν θρηνηθῶ μὲ δούτη τὰ νεῖδα του τὰ δροσερὰ παινεύομαι καὶ κλαίμε καὶ τὰ πολλὰ χαρίσματα ποὺ τὸν στολίζαν λέμε. Καὶ μὲς τὸ κλάμμα τὸ πολὺ ἡ μάνα του μοῦ λέει: — Ἀπ' τὸν κακὸ του θάνατο περσότερο μετ' αἰεὶ ποὺ πῆγε ἀφῆτος καὶ ἐγὼ τὸ μῆμα του δὲν ἔχω νὰ τὸ θυμιάζω καὶ συχνὰ μετ' δάκρυα νὰ τὸ βρέχω!... Κι' ἐγὼ τῆς λέω: — Μόλεγε συχνὰ δὲν ἐξοῦσε καὶ ἐγὼ εἶπε ἀπ' τὴ θάλασσα καὶ ἀντάμα μου γλεντοῦσε: — «Θὲ ναθὼρ μνημ' ἀτέλειωτο δὲν μετ' φῶξ τὸ κύμα ἀλάκρη τῇ θάλασσα τὸ πεῖν μεγάλο μνημ'!»

Ἰωάννης Π. Πετρούνακας

ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΚΡΥΝΟ ΘΙΒΕΤ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΠΡΟΟΔΕΥΕΙ

Ἔως τώρα τὸ Θιβέτ ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ πλέον δυσπρόσιτη χώρα τοῦ κόσμου.

Οἱ εὐρωπαῖοι κατῶρθσαν νὰ εἰσελθοῦν εἰς τὴν χώρα αὐτὴ μόνον ἀπὸ 25 χρόνια.

Ἐκτοτε ὅμως τὸ Θιβέτ προώδεσε σημαντικά.

Ἐγκατεστάθησαν ἐκεῖ πολλὰς τηλεφωνικὰς καὶ τηλεγραφικὰς γραμμὰς, τελευταῖα δὲ καὶ ἡ πρωτεύουσα τοῦ Θιβέτ Λάσσα ἀρκεῖται νὰ ἡλεκτροφωτισθῇ. Ἀς σημειωθῇ τὸν ὅτι διὰ αὐτὰ τὰ ἔργα δὲν στοιχίζον τίποτε στὸ κράτος τοῦ Θιβέτ.

Τὸ εὐτυχιζόμενον αὐτὸ κράτος ἔχει περισσεύματα στὸν προϋπολογισμὸν του. Οἱ κάτοικοι του λοιπὸν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ πληρώνουν τοὺς φόρους των εἰς εἶδη, δηλαδὴ εἰς... ἐργασίαν.

Γι' αὐτοὺς οἱ περισσότεροι φορολογούμενοι, προτιμοῖν ἀντὶ νὰ πληρώνουν, νὰ ἐργάζονται εἰς δημόσια ἔργα, ἀπὸ μάλιστα κατὰ πρῶτος εἶνε γιὰ ὠφέλειά τους.

Φαίνεται ὅμως, ὅτι καὶ ὁ Δαυαλάμας τοῦ Θιβέτ εἶνε πολὺ προοδευτικὸς ἄνθρωπος, γιὰ ἔστειλε εἰς τὴν Εὐρώπῃ πολλοὺς ἰσχυροὺς του, νὰ σπουδάσουν μηχανικὸν καὶ ἡλεκτρολόγον.

Τσεχοσλοβακίας κ. Βέλλερ, δὲ ἑκακοπολὺ ἡ γρηῃς.

— Τὸ Σάββατον ἐσπερὶς εἰς τὴν Ἰαπωνικὴν Πρεσβείαν.

— Τὴν Τετάρτη δεξίωσις παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Α. Μυταράκη.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν «Lunch» παρὰ ἐκλεκτῇ κυρίᾳ ἐξ Ἀλεξανδρείας. Διακοσμῆσις σπιτιοῦ θαύμα θανμάτων γούστου, πολυτελείας ἀνθενικότητος.

Τὸ πρῶτομαγιάτικον συμπεριλαμβάνει τὶς πλέον σπάνιες φινέτσες. Ὁ διάκοσμος τοῦ τραπεζιοῦ κατὰ τὴν τελευταία μὸδα γρηῃς τραπεζομάνδρα μετ' «σοῦ-πλά» ἀπὸ ἀληθινὴν δαντέλλα.

Ἐκτάκτως περιζήτητον τὸ κατ' αὐτὰς παρὰ τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς τέγγει-κλόμπ. Παρεπιδημούντες ξένοι καὶ οἱ γνωστότεροι Ἀθηναῖοι κατὰ ἀπόγευμα παροῦσαι καὶ παρόντες.

Ἐκ τῶν παρευρισκομένων αἱ πλέον ἀρεστικαὶ ἐμφανίσεις ἦσαν τῆς κ. Γ. Σκουζὲ, τῆς κ. Ἀντ. Σταθάτου, καὶ τῆς κ. Α. Μαλαμίδα.

Ἡ Μονταίν

ΤΟ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΤΙΚΟ ΦΥΛΛΟ

ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ-ΠΟΛΥΧΡΩΜΟΝ-ΜΕ 36 ΣΕΛΙΔΑΣ

Με συνεργασίαν ἑλλήνων λογιῶν, μετ' ἐκλεκτὰς μεταφράσεις, μετὰ τὸ περὶ τὸ γλυκυτότατον καὶ περιπετειώδεστατον μυθιστόρημα τοῦ κ. Γρηγορίου Μερσέντες ἡ ΠΥΡΓΟΙ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ.

καὶ μετὰ τὰς ὑπερόχους ἐρωτικὰς-ιστορικὰς σελίδας ποὺ ἀρχίζουν στὸ φύλλο αὐτὸ «ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ»· — Η ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ ΝΤΑ ΡΙΜΙΝΙ· κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κυκλοφορεῖ εἰς φυλλάδιον τὸ μυθιστόρημα ἡ Λατινὴ Χα-νδὴ καὶ ἡ Καταστροφή τῆς Σμύρνης μετ' τὴν δόξαν τῶν Τσετών, τοὺς ἔρωτες τῆς Λατινῆ καὶ τοῦ Κεμάλ, συνομι-στές, ἀπαγορευτικούς, μυστήρια χαρμυλίων καὶ τὰς τρομερὰς σκηνὰς τῆς ὑποχωρήσεως.

ΠΕΡΙΤΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀρροσθὴ πνοὴ νυχτερινὸν ἀέρα μπῆκε τότε μετ' εἰς τὴν καλύβα, ποὺ μετ' ὅσον ὑποκοφὸν θόρυβο ποὺ ἔκαναν πλῆθος ἄντρες, περπα- τήσαντες βαρεῖα.

Τότε ὁ ναυτοῦρης ὀπλίστηκε μετ' ὅλον τὸ θάρος του, ἔλαβε τὴν μεγάλη ἀπόφαση νὰ πλησιάσῃ τὸ λοχαγὸ καὶ νὰ σπρώξῃ τὸν ἀγ- πῶνα τοῦ τρομεροῦ ὑπναρᾶ.

— Τριπλοκερέα! ἱ βροντοφώνησε ὁ Ρολάνδος. Ἀ! αὐτὴ τὴν φωνὴν θὰ μοῦ τὸ πληρώσει πολὺ ἀκριβὰ!...

Καὶ ἀναπηδώντας ἀπ' τὸ κρεβάτι του, ἔκανε ν' ἀδράξῃ τὸν καπνιστὴν ἀπ' τὸ λαμῖο. Μὰ ὁ Οὐγγολίνος μόρρεσε καὶ ἔφυγε μετ' αὐτὰ τὰ χεῖρα του.

Ἐξάλλου, ὁ θόρυβος τῶν βημάτων ἀκούγονταν κεινὴν τὴ στιγμὴ τὴν καθάρᾳ, ὅτε ὁ Φερνάνδης τὸν ἀκούσε. Καὶ ὁ θυμὸς του παρεξέστη ἀμέσως εἰς τὴν θέσιν τὴν στήν περιέργειαν.

— Ἀλήθεια, ἔλεγε ὁ κατεργάρας! ψιθύρισε ὁ λοχαγός.

Ὁ Οὐγγολίνος ξεθαυρύνθηκε τότε καὶ πλησίασε ἀφοῦ τὸ Ρο- λάνδος.

Ὅσο γὰρ τὸ φρόνιμο λοχαγὸ, θέλοντας νὰ εἶνε ἑτοιμὸς γιὰ κά- θε ἐνδεχόμενο, ἔβαλε τὸ θώρακά του, ζώθηκε τὸ σπαθὶ του καὶ φέρεσε τὸ κράνος του.

— Καλὴ εἶνε νὰ προφυλάγεται καλῶς, εἶπε.

Ἰσχυρὸν ἀπὸ αὐτὰς τὶς προετοιμα- σίες, πλησίασε στὸ παράθυρο.

— Μὰ! μὰ, τί βλέπουν τὰ μά-τια μου ἀνάμεσα στὰ δένδρα καὶ κά-τω ἀπὸ τὴν λάμψιν τῆς σελήνης! ἀνε- κρίθηκε. Ἄν ἦμουν εἰς τὴν Φλάνδρα, θὰ πίστευα πὺς περναίε ὁλόκληρο σύν- ταγμα...

Ἦταν ὁ στρατὸς τῶν Οὐγγενότων.

Ὁ Προφῆτης ἐβράζει πρῶτος, πάν- τα σωπῆλος καὶ σκυθρωπός.

Ὅταν ἔφτασε στὸ σταυροδρόμι, σπατάρισε. Μαζὺ του σταμάτησε καὶ εἶπε ὁ στρατός.

— Κατὰ ποῦ θὰ τραβήξουμε τώ-ρα; ἀνέκραγον μερικοὶ νέοι.

Ὁ Προφῆτης σκέφθηκε λίγο.

— Ὑστερὸν ἀπὸ δύο ὅρες θὰ ἐξη- κολουῖται, εἶπε. Μόλις χαράξῃ, θὰ τρέ- ξουν ἐναντίον μας οἱ ἄνθρωποι τοῦ Κοινοσταυλοῦ. Ἐμπρός λοιπόν! Ὑ- πάγειν στὸ δάσος, μὲ λούγα μακρὰ ἀπὸ τοῦτο ἐδῶ τὸ σταυροδρόμι, μὲ ἀρκετὰ ποὺ τὴν ἔξερουν μονάχα οἱ ἐκλεκτοὶ καὶ οἱ λαθροφῆται. Θὰ κερρίσθωμεν τὴν ἀταρᾶ αὐτὴν καὶ πρὶν ἡμεῖς ὁ ἥλιος θὰ βροσκώσαστε πρὸ στενοῦ τοῦ Λυκοπηδίου.

Τὸν ὅσον, ποιεῖτε νὰ ξεκουρασθῇτε ὅς- εἴτα τέταρτον τῆς ὥρας, ὅπως ὁ Δα- βὶδ ὕστερ ἀπὸ τὴν μάχην τοῦ Μαχα- νωῆ, καὶ ὕστερα ἐξακολουθεῖτε τὴν πορείαν μας.

Τότε οἱ γέροντες, γονάτισαν κάτω καὶ ἄρχισαν νὰ προσεύχονται. Τὰ παιδιά καὶ οἱ γυναῖκες ἐστρώσαν τὶς μανδύες των καὶ ἔα- λαντοῦσαν. Οἱ νέοι σκορπίστηκαν καὶ κατόπι μαζεύτηκαν γύρω ἀ- γὰρ τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἁγίας Ἄννας. Ἄλλοι πάλι περιεκυκλώσαν τὸ ἱερόν καπνελεῖο.

Ὁ λαὸς δὲν διακρίνεται πάντοτε γιὰ τὴν ψυχραιμίαν καὶ τὴν φρόνησιν του. Ἐκείνοι ἀπ' τοὺς Οὐγγενότους ποὺ βοήθησαν πρὶν νὰ τὴν ἐκκλησία, λησμονώντας τοὺς κινδύνους ποὺ διέτρεχαν ἔχρουν νὰ μοιρολογίζον κατὰ ἀπειλητικὰ λόγια. Καὶ ἄξαφνα, ποὺ ἀπ' αὐτοὺς, εἶπε ἐκφράζοντας τὸ γενικὸ πόθο τοῦ συγκεν- τρωμένου πλήθους:

— Ἀς καταστρέψουμε τὸ ναὸ αὐτὸν τῶν Καθολικῶν!...

— Ἀς τὸν καταστρέψουμε!... φώναξαν ἅλοι μαζὺ του.

Τότε, ἕνας νέος σκορπίσθηκε σὲ μὲν ἀπ' τὶς δύο στήλας τοῦ παρεκκλήσιου ὡς εἰς τὴν στέγην τοῦ ναοῦ.

Ἀμέσως τὸν ἐμμήνησαν πέντε ἑξ ἄλλοι νέοι, ἐνῶ τὸ πλῆθος παραπονοῦσε καὶ ἐπεδοκίμαζε.

X X I I I

Ὁ Ρολάνδος καὶ ἡ Γεζαβέλα.

Οἱ πλάκες ποὺ σκέπαζαν τὴν ὀροφὴν τῆς ἐκκλησίας βγήκανε ἀπ' τὴν θέσιν τους καὶ πετάχτηκαν στὸ δρόμο. Τὴν ἴδιαν τύχην εἶχαν

καὶ τὰ ξύλα ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ σκελετὸ τῆς ὀροφῆς.

Οἱ σκιὲς τῶν Οὐγγενότων φάνταζαν μετ' ὅσον γλυκὸν ἄσμα σὲν σπείρα δαιμόνων ποὺ ζητοῦσαν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπ' τὸ σκοτάδι γιὰ ν' ἀποτελειώσουν κάποιο σατανικὸ ἔργο.

Ἄξαφνα, ἕνας ἀπ' τοὺς Οὐγγενότους ποὺ εἶχε καταλάβει τὸ ἀμαρτωπικὸν πίσω ἀπ' τὴν μικρὴ ἐκκλησίαν, ἐμπεξε μὲ φωνὴν:

— Ἐνα ἄντρο!

— Ἐνα ἄντρο τῶν κατηραμένων καθολικῶν!... εἶπε τότε μὲ ἄλλαν φωνή. Πρέπει νὰ τὸ κάψουμε αὐτὸ τὸ ἄντρο!...

— Ἀς τὸ κάψουμε!...

Ἀντισημειωμένη Γεζαβέλα!...

Μὲ τὸν πρῶτον θόρυβο ποὺ εἶχε ἀκούσει, σηκώθηκε ἀπ' τὸ ἀ- χυρμένο στρώμα της. ἀτάραχη σάν τὸν ἀτρόμητο κίτριό της καὶ γύρισε μονάχα τὸ ὄφρατο κεφάλι της πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἀκούσε τὴ φασαρίαν.

Μόλις ὅμως εἶδε νὰ τὴν περικυκλῶνουν οἱ κουρελιάρηδες ἐκεί- νοι, μετ' ἐθελκῆς ἀσφαλῶς προθέσεις, ἔβγαλε ἀπ' τὸ στόμα της ἕνα δυνατὸ χρεμετισμὸν ποὺ ἀντήχησε εἰς τὴν νυχτερινὴν γαλήνη σάν πένθημον προάγγελμα συμφορᾶς.

Ὁ λοχαγὸς Ρολάνδος Φερνάνδης, ποὺ ἀκούμποσε μετ' οὖς ἀ- γκῶνες στὸ παράθυρο τοῦ καπνελείου, ἀπόρησε εἰς τὴν ἀρχὴν βλέπον- τας νὰ κίνηται παρὰ τὴν ἀπὸ μπουρσὸν τὸν ὁλόκληρον στρατὸν φαντασμα- τῶν. Μὰ, καθὼς ἐλάβαμε ἤδη τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸ πούμεν καὶ ἄλλοτε, οἱ ἐκπλήξεις του δὲν βιστούσαν πολλὴν ὥρα. Ἐξάλλου ἦταν τόσο συνειδησιμέ- νος μετὰ τὰ ἀπρόοπτα καὶ τοὺς κινδύ- νους, ὥστε τίποτα δὲν μποροῦσε νὰ τὸν τρομάξῃ.

Κατάλαβε λοιπὸν ἀμέσως πὺς τὸ περιεργὸ ἐκεῖνο ἀνθρωπομάζωμα θὰ ἦταν Οὐγγενοί, ποὺ ζητοῦσαν νὰ πατρίδα. Κι' αὐτὰς τὰς περὶ αὐτὰς ἐκεί- νας πρὸς ὅσα, χωρίς ὅμως καὶ νὰ συμ- μερίζεται, τὴν πνευματικὴν ἐκείνην γα- λήνην τοῦ λοχαγοῦ, ποὺ ὀφείλετο εἰς τὴν συνείδησιν τῆς ἀνδρείας του καὶ εἰς τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ γὰρ τὰ θερηκευ- τικὰ ἐπιτήματα.

Ὅταν ὅμως οἱ Οὐγγενοὶ ἀρχισαν νὰ γκρεμίζον τὸ παρεκκλήσιον, ὁ Οὐγγολίνος κρεμάστηκε ἀπ' τὸ σπαθὶ τοῦ λοχαγοῦ.

Βλέπετε, βλέπετε τί κάνουν; ὤρτησε κατατρομαγμένος.

Μὰ ὁ Ρολάνδος τοῦ ἀποκοίτησε ἀτάραχος.

— Ἀς τοὺς νὰ κάνουν, εἶπε ὁ Ρο- λάνδος. Πρέπει νὰ διασκέδασουν καὶ αὐτοὶ οἱ καπνέοι...

— Μὰ τί εἶδους διασκέδαση εἶν' αὐτὴ! μοιρολογεῖς ὁ καπνέοις.

Ὅταν ἀπεροῦσα ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ κοινοσταυλοῦ Βουρβό- νου, ἐξακολούθησε ὁ τυχοδιώκτης, ποὺ εἶχε ἔλαβε ὅλας τὰς ἀνάγκας.

Καὶ σημείωσε πὺς τότε δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμα τὰ εἰσοδοὺς...

— Αὐτοὶ ὅμως γκρεμίζουν τὴν ἐκκλησίαν!...

— Δὲν περνοῦν! ἐκτελοῦν προκαταβολικῶς τὸ ἔργον τοῦ χρό- νου!... Ὅπως ἡ ἄλλως, θὰ καταστρεφόμεθα μὲ μέρη...

— Ἀλλὰ μετὰ καταστρέφονται!

— Μὰ! πὺς συμβαίνει αὐτό;

— Ὅταν δὲν ὑπάρχει ἐκκλησία, δὲν ὑπάρχουν καὶ κινδύνους.

Ποῦ λογικὸν αὐτὸ ποὺ λές.

Καὶ ὅταν δὲν ὑπάρχουν κινδύνους, δὲν θὰ μπορῶ νὰ εἶς ἀνάψω.

— Καὶ αὐτὸ εἰς τὴν εἰρήνην.

Μὰ ὅταν δὲν ἀνάψω τίς κινδύνους ὁ κρημνισμὸς τοῦ κυρίου Μονμουρανσὺ δὲν θὰ μετ' ἐπὶ τὴν πείαν!

— Ἀ! εἶπεν ὁ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΑΝΘΗ ΚΑΙ Ο ΧΑΤΖΗΠΕΤΡΟΣ

Η Ιάνθη στην Λαμία. Ο έρωας της πρὸς τὸν Χατζηπέτρο. Ἡ ἀριστοκρατία λυσᾷ. Ὁ Χατζηπέτρος ἀποστρατεύεται. Ἡ ἀναφορά του στὴν Βασιλισσά "Όλγα". Ἐρως καὶ συμφέρον. Ὅπου ἐπαμβλίνει ἡ Δούκισσα τῆς Πλακεντίας. Ἐτοιμασίες γιὰ τὸ γάμο. Εἰς ἀναζήτησιν ἀραβικοῦ ἵππου. Ἡ Ιάνθη στὴ Συρία. Ὁ ὠραίος Σείχη. Τί ἀπέγινε ἡ Ιάνθη ;...

Στὸ προοιμιο φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» εἶχαμε παρακολουθεῖς τὴν περιπετειώδη ζωὴ τῆς μυστηριώδους Ιάνθης μέχρι τῆς ἐποχῆς, ποῦ, ἀφοῦ χάρισε καὶ τὸν τρίτο ἀντρα της, ἔνα ἐπτανήσιο κομμάτι, ζοῦσε στὴν Ἀθήνα, ἐλεύθερη καὶ θαυμαζομένη μέσα στὸ στενὸ τότε Ἀθηναϊκὸ περιβάλλον. Τώρα, θὰ σὰς ἐξιστορήσουμε τοὺς ἐρωτὲς τῆς μετὰ τὸν στρατιωτικὸν Χατζηπέτρο, ὅπως μᾶς τοὺς διηγείται ὁ Ἐδμόνδος Ἀμποῦ στὸ περίφημο βιβλίον τοῦ «*Ἡ σύγχρονος Ἑλλάς*».

Ἡ Ιάνθη ἔκανε συχνὰ ταξείδια σ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ ταξείδια, ἐπισκέφθηκε καὶ τὴν Λαμία. Στρατιωτικὸς διοικητὴς τῆς πατρίδας τοῦ Ἀθανασίου Διάκου ἦταν τότε ἕνας παλιὸς ἀγωνιστὴς τοῦ 21, ὁ ἥρωας Χατζηπέτρος. Ἦτανε λεβέντης καὶ εὐσταλὴς, παρὰ τὰ ἐβδόμητα χρονία του, καὶ ἔφερε ἀρεμάνιον μύστακα. Καβαλλάρης λαμπρὸς, παλληκάρι ἀφορὸ, σωστὸς γερολεβέντης, ἦταν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν κλεφτοκοτάδων τῆς ἐνδοξοῦ Λαμίας.

Ὁ Ἀμποῦ ἐκθειάζει μετὰ τὰς ζωηρότερας τῶν χρωμάτων τοὺς λεβέντες αὐτοὺς, τοὺς ντυμένους μέσ' στὰ χρυσὰ καὶ πανόπλους σὰν ἀστακούς. Ὡστόσο τοὺς βρῖσκει καὶ μερικὰ ἐλαττώματα: «*Πρώτον, γράφει, μιᾶνε πολλὴ σπανίως, ἐπειδὴ δὲν εἶναι σὲ θέσιν νὰ σκεφθοῦν, καὶ δεύτερον ἔχουν τὴν ἐλευθερὴ συνήθειαν νὰ τρώω σκόρδα καὶ νὰ βγάδουν, ἐκεῖ ποῦ σοῦ μιᾶνε, μετὰ τὴν μεγαλύτερη ἀπάθεια, τὰ τσαρούχια τους, γιὰ νὰ τρίζουν τὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν τους*...»

Ὅταν ἡ Ιάνθη εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ Χατζηπέτρο ξαπλωμένο μακαρίως σὲ τέσσερες καρέκλες τοῦ καφενείου τῆς πλατείας νὰ φοιτᾷ τὸ ναργιλέ του, ἐρωτεύθηκε ἀμέσως τὸν ἡμίθεον αὐτόν. Καὶ τῆς καρφώθηκε ἀμέσως στὸ νοῦ ἡ ἰδέα νὰ κατακτήσῃ τὸ Χατζηπέτρο, πράγμα ἐξ ἄλλου εὐκολώτατο. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νέας τῆς αὐτῆς κατακτήσεως ἦτανε νὰ δῇ ὅλη τὴ Λαμία στὰ πόδια της. Μ' ἄλλα λόγια ὁ Χατζηπέτρος εἶχε διατάξει καθε φορὰ ποῦ θάρβαινε ἡ καλὴ του περίπατο... νὰ παίζῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική! Ἡ λεπτὴ αὐτὴ γυναῖκα ἡ ὁποία ἔζησε ὡς τότε σὰν λουλουδιὸ μέσα στ' ἀριστοκρατικότερα σαλόνια τῶν ευρωπαϊκῶν μεγαλοπόλεων, ἐδέχετο μετ' ἀράτου ἡδονῆς τὰς ὀρωμαλῆς περιπυλῆς τοῦ στρατιωτικοῦ Διοικητοῦ τῆς Λαμίας, ἔκανε παρὰ μετὰ ἀκαθάρτους καὶ ἀξίους φουστανελλοφόρους, ἔτρωγε ἀρνὶ μετὰ δάχτυλα, ἔπινε ρετσίνα!... Μετὰ δὲ δύο λόγια, ἐξεληνίσθη πέρα γιὰ πέρα!

Ὅταν πληροφορήθηκαν στὴν Ἀθήνα πὸς ἡ ὠραία ξένη μετεβίβατο τὴν εὐνοία τῆς ἀπ' τὸν κόμητα Τ... στὸν Χατζηπέτρο, ἔμεναν ὅλοι μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ἀπ' τὴν κατάπληξη καὶ τὴ ζήλοτυπία. Ὅλοι ἐξήλευναν τὸν Χατζηπέτρο γιὰ τὴ γυναῖκα ποῦ τοῦ ἔλαχε... μὰ καὶ γιὰ τὸ ἑαυρὸν τοῦ πλουτισμοῦ του. Σ' ἐμὰ ἰσχυρὰ τῆς οὐσίας οἱ οὐκιοὶ εἶχαν ἡμιτο μισθὸ, μαζὺ μετὰ τὰ ἑξοδα παραστάσεως, μονάχα ἑφτακόσιες δραχμές, σπουδαῖονε λιγὰ καὶ βαρὺ νὰ βλέπης μιὰ ξένη ευρωπαϊὰ μετὰ τριάντα ἑφτά χιλιάδες λίρες ἐτήσιον εἰσοδήμα, νὰ περιφρονῇ τόσοὺς καὶ τόσοὺς ἐπιδόξους γαμβροὺς καὶ νὰ λατρεῖ ἕναν βουνήσιο φουστανελλά. Εἶχε λοιπὸν ἐγερθεῖ γενικὴ κατακραυγὴ ἐναντίον τοῦ Χατζηπέτρο. Εἶχε λοιπὸν ἐγερθεῖ ἡ ἐλπίς τῶν «*σανδάλων*» καί, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς «*δυσσευόμενους*» προύχοντας, ἀπεστράτευσε τὸν Χατζηπέτρο. Ὁ γιρναῖος ὅμως στρατιωτικὸς δὲν υπετάχθη καρτερικῶς στὸ μοῖρατο. Ἐκίτασε κ' ἐργάζετο στὴ βασιλισσά Ὅλγα μιὰ ἀναφορά, ἀντίγραφον τῆς οὐσίας μᾶς παραθέτει ὁ Ἐδμόνδος Ἀμποῦ στὴ «*Σύγχρονη Ἑλλάς*». Ἰδοὺ αὐτή:

«*Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μετὰ ἀπεστολέτωσε τῶν ταξιδίων τοῦ στρατοῦ, ἀσφαλῶς ἐπειδὴ οὐδὲ μετὰ τῆς νομήσεως Τ. Ἀλλὰ, παρ' ὅλα ὅσα καὶ ἂν σὰς εἶπον οἱ ἐχθροὶ μου, ὅσας θορίζομαι ἐπὶ τῆς στρατιωτικῆς μου τιμῆς, οἱ ἂν εἶμαι ὁ φίλος τῆς προμνησθείσης κυρίας, αὐτὸ τὸ ἔκαμον ὅχι ἐξ ἔρωτος, ἀλλὰ διὰ λόγους καθαρῶς συμφεροντολογικούς. Ἐκεῖνη εἶνε πλουσία, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι πᾶμπτωχος. Ἡ κοινωνικὴ μου θέσις μοὶ ἐπιβάλλει νὰ εἶμαι εὐπαραουσίατος! Ἀπ' ἐτέρου ἔχω ἐκ τῆς πρώτης συζύγου μου ν' ἀναθρέψω ἱκανὸν ἀριθμόν τέκνων. Ὅθεν εὐέλπιστός κλπ.*»

Ἡ ἀναφορά αὕτη κοινολογήθηκε σ' ὅλην τὴν πρωτεύουσα καὶ ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι τὴν διάβασαν, χωρὶς νὰ τὴν βροῦν καθόλου ἀρετὴ ἢ αὐθάδην. Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ Χατζηπέτρος προτίμησε νὰ υποβάλῃ τὰ παρὰ πονὰ του στὴ βασιλισσά, εἶνε ὅτι ἔζηρε πὸς στὸ βασιλεῖον τῶν Ἑλλήνων, ὁ μὲν βασιλεὺς βασιλεύει, ἡ δὲ βασιλισσά κυβερνᾷ. Μὰ ἡ Ὅλγα φημιζότανε γιὰ τὶς αὐστηρὰς ἡθικὰς ἀρχὰς

τῆς. Δὲν ἐννοοῦσε νὰ παραδεχθῇ καμμιὰ ὑποχώρησιν σὲ τέτοιον εἶδος ζητήματα. Κ' εἶτα ὁ Χατζηπέτρος ἔλαβε τὴ διαταγὴ νὰ παραδώσῃ σ' ἄλλον τὰ καθήκοντά του. Μ' ὅλα αὐτὰ ἡ Ιάνθη δὲν ἤθελε μετὰ κανένα τρόπο νὰ ἀγκαταλείψῃ τὸν ἐκλεκτὸ τῆς καρδίας της. Καὶ τὸν πῆρε μαζὺ τῆς στὴν Ἀθήνα, ὅπου νοίκιασε δύο μικρὰ σπιτάκια, ποῦ τὰ χάριζε ἕνας κοινὸς κήπος: στὸ ἕνα σπιτάκι ἔκατσε κεῖνὴ μετὰ τοὺς ὑπηρέτες τῆς καὶ στὸ ἄλλο ὁ Χατζηπέτρος μετὰ τὰ κοπέλλια του, ποῦ δὲν ἐννοοῦσαν ν' ἀποχωρισθῶν τὸν καπετάνιο τους.

Ἀπ' τὴ μέρα ὅμως ποῦ ἡ Ιάνθη ἐπισημοποίησε τόσο παταγνῶδες τὰς σχέσεις τῆς μετὰ τὸν Χατζηπέτρο, τ' ἀρχοντικά σπιτία τῆς Ἀθήνας δὲν ἤθελαν πειὰ νὰ τὴν δεχθοῦν. Ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία εἶχε τότε πολὺ αὐστηρὰς ἡθικὰς ἀρχὰς. Τὰ μόνα πρόσωπα ποὺ ἐπισκέπτονταν τὴν Ιάνθη ἦταν κατ' ἀγοράματα καὶ κοινὲς γυναικὲς ἀξιοματικῶν. Τὴν ἐποχὴ ὅμως ἐκείνη, ἡ Δούκισσα τῆς Πλακεντίας ἔδειξε ἑαυρικὰ ἑξαιρετικὴν ἀγάπην γιὰ τὴν καταφρονεμένην Ιάνθη. Τὴν καλοῦσε συχνὰ στὸ σπιτί της, καὶ πολλὰ συχνότερα ὅμως, πῆγαινε καὶ τὴν ἐπισκεπτετο στὸ δικό της. Βλέποντας τότε πὸς ἡ Ιάνθη ἀγαποῦσε μετὰ τὰ σωστά τὸν τὸν ἑλληνα ἀριστοκράτη, τὴν συνεβούλευσε νὰ πᾶρῃ διαζύγιον ἀπὸ τὸν κόμητα Τ... ποῦ βρισκότανε τὴν ἐποχὴ ἐκείνην στὴν Ἱταλία, καθὼς εἶπαμε καὶ παραπάνω, καὶ νὰ παντρευθῇ ἐπισήμως τὸν Χατζηπέτρο. Ἡ Ιάνθη ἔθεσε ἀμέσως σ' ἐφαρμογὴ τὴν συμβουλὴ τῆς φίλης τῆς. Καὶ ὅσοτερ ἀπὸ λίγο ἔπερνε διαζύγιον ἀπ' τὸν ἐπτανήσιον ἀνατρίδην.

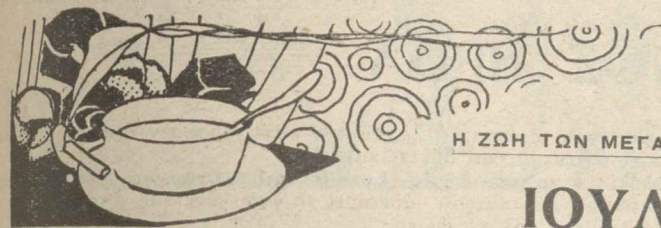
Ὅλοι στὴν Ἀθήνα ἀρχισαν τότε νὰ λένε πὸς ἡ Ιάνθη θὰ παντρευτοῦν ἀσφαλῶς τὸν Χατζηπέτρο. Πράγματι, ἡ ἐκκεντρικὴ ἀγγλίδα ἔφυγε μετὰ τὸν Χατζηπέτρο. Πράγματι, ἡ ἐκκεντρικὴ ἀγγλίδα ἔφυγε μετὰ τὸν Χατζηπέτρο ἀπ' τὰ δύο παλιὰ σπιτάκια, ποῦ εἶπαμε παραπάνω, κ' ἔχτισε ἕνα καινούριον μέγαρον, ἕνα ψηλὸ καὶ ὀρθοῦ σπιτί, ποῦ ὁποῖον ἡ κρεββατοκάμαρα ἐκτείνετο μετὰ ἀπάντησιν πολυτέλειαν, σὰ νῆτανε τοιλόχιστο αἶμας τοῦ θρόνου. Ὁ Χατζηπέτρος εἶχε ἕνα θαυμάσιο διαμέρισμα καὶ ἡ φρουρὰ του τὰ διὰ τῆς δωμάτια. Ὁ τῶς ἀγωνιστὴς τοῦ 21, τὸ μαρτυροκαταπνικτὸν παλληκάρι τοῦ ἀγῶνος, περνοῦσε ζωὴν χαρισμένην κοντὰ στὴν ὀρσὴ αὐτῆς τοῦ, ποῦ τὸν κοιτοῦσε μετὰ στὰ μάτια, σὰν εἰδωλόν. Ὡστόσο αὐτὸ δὲν τὸν ἐμποδίζε, λέει ὁ Ἀμποῦ, νὰ τὴν δέρῃ κάπου-κάπου. Ἐνῶ ὁ ἄλλος εἶχε ἑτοιμασθῇ ὅλα γιὰ τὸ γάμον, ἡ Ιάνθη σκέφθηκε πὸς ἔπρεπε νάχη κ' ἕνα γνήσιον ἀραβικὸ ἀλόγο γιὰ νὰ σέρνῃ τὸ ὄματί της, ὅταν θὰ βγαίῃν ἀπὸ τὸ στέγνον. Μὰ, ἀραβικά ἀλόγια δὲν ὑπῆρχαν τότε στὴν Ἀθήνα καὶ ἡ μελλοντικὴ ἀπερσῆσις νὰ πεταγθῇ μιὰ στιγμή κ' ἐπ' αὐτῇ... Συρία! Κ' ἔφυγε πρᾶγματι ἀπ' τὴν Ἀθήνα τόσο ἑαυρικὰ, ὅστε οὐτε καὶ πῆγε ν' ἀποχωρήσῃ τοὺς φίλους τῆς. Ἐπὶ ἕνα ὀκτώμητον χρόνον, δὲν εἶχανε στὴν Ἀθήνα καμμιὰ εἰδήσιν τῆς. Τέλος, μιὰ μέρα, μπόρεσαν νὰ μάθουν ἀπὸ ἕνα Ἑλληνα ποῦ εἶχε το-ξεδέψει σὲ κείνη τὰ μέρη, τὶς ἀράνταστες περιπέτειες καὶ τοὺς νέους ἐρωτὲς τῆς ἀκαταπόνητον ἀγγλίδας στὴ Συρία.

«*Ὑστερ' ἀπὸ πολλὰς ἀναζητήσεις, ἡ Ιάνθη μπόρεσε τέλος πάντων νὰ βρῇ σὲ μιὰ ἀραβικὴν φυλὴ τῆς Συρίας τὸ θαυραῖον ἀραβικὸ ἀλόγο ποῦ ζητοῦσε. Τὸ ἀλόγο αὐτὸ ἀνῆκε σ' ἕνα νέο καὶ φιλοφτιαγμένον Σείχη, ὁ ὁποῖος μόλις πληροφορήθηκε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ξένης, τῆς εἶπε:*

— Τὸ ἀλόγο αὐτὸ εἶνε ἀδάμαστο. Ἀν ἦτανε δαμασμένον θὰ εἶχε πολὺ μεγάλη ἀξία καὶ θὰ τὸ προτιμοῦσα καὶ ἀπὸ τρεῖς ἀκόμα ὀρατὲς γυναῖκες!

Ἡ Ιάνθη τὸν παρεκάλεσε τότε νὰ τῆς φέρῃ τὸ ἀλόγο, ἀναλομβάνοντας αὐτὴ νὰ τὸ δαμάσῃ. Πράγματι: ἦτανε τόσο ἐπιδέξια καβαλλάρισσα, ὅστε τὰ κατάφερε νὰ ἐπιτελέσῃ αὐτὸν τὸν ὄθλον. Ὁ Σείχης ἐθαύμασε τὴν ἱππευτικὴν τῆς δεινότητα καὶ τὴν ἀγάπην. Ὅταν δὲ ἡ Ιάνθη ζήτησε ν' ἀγοράσῃ τὸ δαμασμένον ἀλόγο, ὁ Σείχης τῆς ἀποκρίθηκε πὸς μονάχα μετὰ τὸν ἑρρωτὰ τῆς θὰ μπόρουσε νὰ πληρώσῃ ἕνα τέτοιο ἀνεκτήματο θησαυρόν.

Ἡ Ιάνθη σκέφθηκε τότε πὸς ὁ Χατζηπέτρος τὴν περιμένε στὴν Ἀθήνα νὰ παντρευθοῦν—μὰ ἔλα ποῦ ὁ Σείχης καὶ νῦν ἦτανε καὶ ὀρατός. Καὶ ὅσοτερ ἀπὸ πολλοὺς διαταγμοὺς, κατέληξε στὴν ἀπόφασιν νὰ πληρώσῃ τὸ Σείχη μετὰ τὸ νόμισμα ποῦ ἀπαίτοῦσε ἐκεῖνος. Ἀλλὰ τῆς τὴν ευρωπαϊκὴν περιβολὴν τῆς μετὰ τὴν ἐνδυμασίαν γυναικὸς τοῦ χαρ-μιοῦ καί, ἀφοῦ κατάφερε τὸ Σείχη νὰ διώξῃ ὅλες τὶς γυναῖκες του, γιὰ νὰ κρατήσῃ μονάχα ἐκείνην, λησιμόνησε τὸν ἑλληνα ἀγνοιστὴ τοῦ 21 στὴν ἀγκυάλαν τοῦ γιου τῆς ἐ-

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

Ἡ ἑκατονταετηρίς τοῦ διασώμενου Γάλλου μυθιστοριογράφου. Πὸς ἔζησε. Ἡ ἐπιτυχία τῶν ἔργων του. Τὰ πρώτα χρόνια τῆς ζωῆς του. Ἡ ἀπογοήτευσιν τοῦ πατέρου του. Τὰ κέρδη τῶν μυθιστορημάτων του. Στὸ ἐρημητήριον τῆς Ἀμιένης. Ζωὴ γαλήνης καὶ ἡρεμίας. Ὁ θάνατός του καὶ ἡ διαθήκη του.

Ὁ Ἰούλιος Βέρν, τοῦ ὁποῖου ἡ ἑκατονταετηρίς ἐορτάσθηκε τελευταῖος μετὰ μεγαλοπρεπείαν στὸ Παρίσι, ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὸς δόξαστους συγγραφεῖς τῆς Γαλλίας.

Γεννῆθηκε στίς 8 Φεβρουαρίου 1828 στὴ Νάντη. Ὁ πατέρας του ποῦ ἐξασκοῦσε στὴν πόλιν αὐτὴ ἐπὶ πολλὰ χρόνια τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα δὲν εἶχε καμμιὰ ἄλλη ἐπιθυμία ἀπὸ τοῦ νὰ ἰδῇ μὰ ἡμέρα τὸ γιὸν τοῦ ἄξιον τὸν διαδεχθῇ στὸ Γραφεῖον του. Ὁ πατέρας ὅμως Βέρν, ἂν καὶ ἀπὸ πολλὰ νωρὶς εἶχε σταλῇ στὸ Παρίσι νὰ νομικὰς σπουδὰς, οὐδέποτε κατώρθωσε νὰ ἐννοήσῃ καὶ νὰ γράψῃ—ὅπως ἔλεγε—τὰ συγγράμματα τοῦ Δικαίου. Ἀπὸ τὰ μικρὰ τοῦ χρόνου ἐννοιοῦσε μιὰ ἀκατανίκητη κλίση γιὰ τὰ γράμματα καὶ γιὰ τὶς καλὰς τέχνας. Λίγο ἀργότερα δὲ, ὅταν σὲ ἡλικίαν 18 ἐτῶν εἶχε γυρίσῃ ἀπ' τὸ Παρίσι, χωρὶς νὰ πᾶρῃ τὸ διπλῶμα τοῦ γνωστήματος μετὰ τὸν διάσημον τότε συγγραφεῖν Ἀλέξανδρον Δουμά υἱόν, μετὰ τὸν ὁποῖο καὶ συνεδέθη μετὰ στενὴν φιλίαν.

Ἡ γνῶριμα αὕτη ἦτανε γιὰ τὸ νεαρὸ Βέρν ἡ πρώτη ἀφορμὴ νὰ γνωρισθῇ μετὰ τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους τοῦ Παρισινοῦ. Παρὰ τὴν δέλση τοῦ πατέρου του, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε πειὰ οὐτε ν' ἀκούσῃ νὰ γίνεταί λόγος γιὰ τὸν «*ἐκφυλὸν γιὸν*» του, ὁ Βέρν ἐργάζετο σὲ ἡλικίαν 21 ἐτῶν, ἕνα λιμπερτό μίαν ὀπερὰ-κομικὴν, ἡ ὁποία ὅμως δὲν εἶχε καὶ μεγάλη ἐπιτυχία.

Ἀπογοητευμένος ὁ Βέρν ἀπὸ τὴν πρώτη αὐτὴ προσπάθειαν καὶ μὴ ἔχοντας κανένα ἄλλο πόρον ζωῆς, ἀναγκάστηκε στὴν ἀρχὴ νὰ εἰσελθῇ ὡς γραμματεὺς στὴν ὀπληροσφίαν τοῦ τότε Διευθυντοῦ τοῦ «*Λυρικοῦ Θεάτρου*» Ἀλμλίου Περέν καὶ λίγο ἀργότερα νὰ δεχθῇ μιὰ μικρὴ θέσιν λογιτοῦ σ' ἕνα χρηματικὸν Γραφεῖον.

Ἐτοίχεσαν πέντε ὀκτώμητον χρόνια σκληρῆς βιοπορίας καὶ ἀπογοητεύσεως. Ὁ Βέρν ὅμως δὲν ἔλασσε οὐτε μιὰ στιγμὴ νὰ σκέπτεται τὸ ἔργο του καὶ νὰ συνθέτῃ μάλιστα ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρὸν καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ κυριώτερα κεφάλαια τοῦ πρώτου μυθιστορηματός του, ποῦ σκόπευε νὰ δημοσιεύσῃ. Μετὰ ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἀναγκασιότατα νὰ ἐργάζεταί 8 ὥρες τὴν ἡμέραν γιὰ νὰ κερδίξῃ τὸ ψωμί του, ἐν- τὼς τοῦ ἐννοιοῦσε τὴν δύναμιν μέσα του καὶ εἶχε τέ- τοια πεποιθισὴ ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ ὡς συγγραφεὺς, ὅστε ὅταν μερικὸ ἀπὸ τοὺς φίλους του μιλοῦσαν ἀρνητικὰ γιὰ τοὺς σκοποὺς καὶ τὰ θεμέλια του, ὁ Βέρν ἀπαντοῦσε γελώντας:

— Ἐοῖς δὲν εἰσάστε ἱκανοὶ γιὰ τίποτα καλὺ- τερον. Θὰ πεθάνετε μέσα στὰ γράμματα σας. Ἐγὼ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ ἴσσω ὡς ὑπάλληλος. Ἀποθάνο-μαι πρῶτον γιὰ τὴν ἰσχυρὰν θὰ βγῶ ἀπ' αὐτὴ τὴν κατὰ- στασιν... Ὅταν θὰ δημοσιεύσῃ τὸ πρῶτον μου ἔργο, θὰ ἴδωτε ποῖος εἶμαι καὶ τί ἀξίζω...

Ἐννοεῖται πὸς στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Βέρν οἱ φίλοι του δὲν ἐδι- ναν καμμιὰ σημασίαν καὶ συχνὰ γελοῦσαν εἰς βάρος του γιὰ ὅλες αὐτὰς τὶς κομπορημοσύνας του!

Τὸ πρῶτον ἔργο τοῦ Ἰουλίου Βέρν, ἡ «*Μυστηριώδης νῆσος*», ἐξεδόθη στὰ 1854, καὶ ὅπως εἶχε προβλέψῃ ὁ συγγραφεὺς ἡ ἐπι- τυχία του ὑπῆρξε μεγίστη. Ἐντὸς ἐλαχιστοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἑξαράσθη νὰ γίνῃ καὶ δευτέρω ἐκδόσις, τὴν ὁποίαν ἀκολού- θησε καὶ τρίτη.

Ὁ Ἰούλιος Βέρν ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὴν πρώτη αὐτὴ ἐπιτυχία,

ὁ Χατζηπέτρος τοῦ κάκου περιμένε τὴν ἀρραβωνιαστικίαν του νὰ γυρίσῃ. Ἡ ἀλήθεια τὴν ἡμέραν αὐτὴν δὲν πολυσοκλιζότανε ἀνὰ τὴν ἐναντίον. Ζοῖσε σὰν μπερὴ στὸ παλατάκι του ποῦ τοῦ εἶχε γυρίσῃ καὶ ἔδωκε τὰ λεπτὰ ποῦ τοῦ εἶχε ἀφίσει ἡ καλὴ Ἰάνθη. Ὅσο γιὰ τὴν παράξενον αὐτὴν γυναῖκα, ποῦ ἀφοῦ ὑπῆρξε λαίδη, βασιλοῦ καὶ κομνησά, κόντευε νὰ γίνῃ καὶ σύζυγος ἐνὸς ἀγωνιστοῦ τοῦ 21, δὲν ἔχουμε δυστυχὸς καμμιὰ πληροφορίαν τι ἀπέγινε ὅσοτερ ἀπὸ τὴν συμβίωσιν τῆς μετὰ τὸ Σεί- χην. Ποῖος ξέροι σὲ πόσες ἄλλες χώρες τῆς ὀρογενίου περιπλανήθηκε καὶ πό- σους ἐγνώρισε ἐρωτας!

N. Ἀδ.

ἐργάζετο τὸ δεύτερον ἔργο του «*Εἴκοσι χιλιάδες λεῖες ἐπὶ τὴν θάλασσαν*», τὸ ὁποῖον εἶχε ἐπίσης πολὺ μεγάλη ἐπιτυχία. Κατό- πιν αὐτοῦ ὁ Βέρν ἔγινε πειὰ γνωστός καὶ ὅλη ἡ παρισινὴ νεολαία ἐντυφώθηκε στίς περιπετειώδεις ἀελλίδες τῶν μυθιστορημάτων του. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ αὕτη μέχρι τοῦ 1874 ὁ Βέρν ἐργάζετο εἰκοσι ἔν- συνόλῳ μυθιστορημάτων, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ τελευταῖον, ὁ «*Μιχαὴλ Στρογκόφ*», εἶχε θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν. Πολὺ λίγα ἔργα διαβ- ῶθηκαν τόσο ὅσο τὸ τελευταῖον τοῦ αὐτοῦ μυθιστορήματος. Οἱ τρεῖς πρώτες ἐκδόσεις τοῦ ἑξααντλήθηκαν, ὅστερα δὲ ἀπὸ ἕνα ἔτος ὁ φίλος τοῦ Βέρν καὶ διάσημος τότε μυθιστοριογράφος Ἀλφόνσος ντ' Ἐννερὺ, διεσκεύασε τὸ «*Μιχαὴλ Στρογκόφ*» εἰς πεντάτομον δραματικὸν ἔργο, ποῦ παίχθηκε ἐπὶ 80 συνεχεῖς βραδύας στὸ παρι- σινὸν θέατρον τοῦ «*Σατέλ*»!

Ὁ Ἰούλιος Βέρν, ὅσοτερ ἀπὸ τὶς μεγάλες αὐτῆς ἐπιτυχίας τῶν ἔργων, δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην χρημάτων. Ἐκέρδιζε τόσα ὅσα καὶ οἱ μεγάλοι παρισινοὶ τραπεζίται. Μόνον ἀπὸ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ «*Γύρου τοῦ Κόσμου*» ἐκέρδιζε τὸ ποσὸν τοῦ 1 ἑκατομμυρίου φράγκων!...

Στὰ 1888, σὲ ἡλικίαν ἐξήντα ἐτῶν ὁ Ἰούλιος Βέρν ἀπεφάσισε ν' ἀποσυρθῇ ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ νὰ ζήσῃ μόνος καὶ μακριὰ ἀπὸ τὴν πολυθόρυβον ζωὴν τῆς Γαλλί- κης πρωτεύουσας.

Τὸ Παρίσι δὲν εἶνε γιὰ μᾶς τοὺς γέροντες, ἔλεγε. Εἶνε ἡ πόλις τοῦ γλεντιοῦ καὶ τῆς νεό- τητος ἀπὸ τὴν ὁποία μόλις γλεντήσῃ κανεὶς πρέ- πει νὰ φεύγῃ, καὶ νὰ παραχωρῇ τὴν θέσιν του στοὺς νέους...

Μὲ μόνον λοιπὸν συντροφίαν τὴν πιστὴν σύντρο- φον τῆς ζωῆς του, Μαίρη Βέρν. τὴν μόνην γυναῖκα ποῦ ἀγάπησε, καὶ μετὰ ὀλίγα παλιὰ βιβλία, ἔφυγε τὸ φθινόπωρον τοῦ 1894 γιὰ τὴν ὠραία Ἀμιένη, ὅπου εἶχε φροντίσῃ ν' ἀγοράσῃ ἀπὸ καιροῦ μιὰ θαυμασία ἐπαυλὴν, χωμένη μέσα σὲ ὕψηλὰ καὶ καταπνικτὰ δέντρα.

Ἐκεῖ ὁ Ἰούλιος Βέρν ἐπέσχετο τὰ λίγα χρόνια ποῦ τοῦ ἔμεναν ἀκόμα παρακαταθήκων πα- νότε ἀπὸ μακρὰ τὴν καταλαληκτὴν πειὰ διάδοσιν τῶν ἔργων του, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀρχίσει νὰ μετα- φράζονται στίς περισσότερας ευρωπαϊκὰς γλώσσας.

Οἱ λίγοι φίλοι ποῦ τὸν ἐπισκεπτόντο κοίμα- φροντίζοντο ὅπως ἐκείνην ἐρημητικῶς, ἐθαύμαζαν τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἡρεμίαν, μετὰ τὴν ὁποία ὁ Βέρν περιμένε τὸ θάνατον. Ἐπαυλόμενος σὲ μιὰ πολυ- ὄφθονα καὶ καπνίζοντας ἕνα σκαλιστὸ μακρὸν- τοῦρκικον—ὄμοιον ἑνὸς φίλου του καπετανανοῦ—ἔλεγε συχνὰ χαμογελώντας:

— Λοιπὸν δὲν ὑπάρχει ἄλλος μου, τίποτα πρὸ γλυκοῦ πρᾶγμα στὴν ζωὴν αὕτη τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τὸ νὰ περιμένῃς τὸν θάνατον, ὅταν νοιώθῃς μέσα σου πὸς ἐπληρώσας πειὰ ὅλους τοὺς σκοποὺς καὶ ὅσα τὰ σνείρα τῆς ζωῆς σου!...

Καὶ δὲν ἔλεγε καμμιὰ ὑπερβολή. Ἡ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς τοῦ περιφημοῦ Γάλλου μυθιστοριογράφου, ἔπεσαν μετὰ μιὰ θαυμαστὴν ἡρεμίαν καὶ γαλήνην.

Κοντὰ στὴν ἀγαπημένην τὴν γυναῖκα, ἔτσι χωρὶς τὴν παραμικρὴν ἀρρώστειαν, τὸν Μάρτιον τοῦ 1905 ὁ Ἰούλιος Βέρν, ἔκλεισε τὰ μά-τια του καὶ ἀφῆκε τὴν τελευταῖαν του πνοὴν σὲ ἡλικίαν ἐβδομηκον- τὰ ὀκτὼ ἐτῶν.

Ἐνα ἀρκετὸ μέρος τῆς περιουσίας του τὸ ἔφισε στὸ Δῆ- μο τῆς Ἀμιένης, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ διατεθῇ γιὰ φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς, καὶ στὰ ὑπόλοιπα, περὶ τα τρία περίπου ἑκατομμύρια φράγκα, κατέστησε γενικὸν κληρονόμιον τὴν γυναῖκα του Μαίρη Βέρν.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΕΝΟΣ ΗΡΩΑ

ΤΟΥ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

Τρεις ώρες χτυπούσε ο άγιος άρματολός του Ρατοβγιού Δίμο Μπλακιάς, την ξωθύρα του σπιτιού του στη Σκουληκαριά, και η ξωθύρα δεν άνοιγε. «Όλο το χωριό γνωρίζοντας τι είχε γίνει και τι μπορούσε να γίνει, άμα τον άπεικασε από μακριά νόχεται πρόντησε μέσα στα λόγια, για να μην ιδή και να μην άκούση το Δίμο Μπλακιά, που ήταν άγιος σαν γενίτσαρος και μαύρος σά δαυλί, όταν θα μάθαινε εκείνα που είχαν γίνει στο σπίτι του. Τρεις ώρες χτυπούσε ο άγιος Δίμος Μπλακιάς την ξωθύρα του σπιτιού του κ' η ξωθύρα δεν άνοιγε.

Ο Δίμος Μπλακιάς χτυπώντας, και μη άνοίγοντας η θύρα, άδειαζε άπάνω της το ντουφέκι του, και τις δυο φλωροκαπνισμένες πιστόλες του, κ' ύστερα ρίχτηκε άφρισμένος, άπ' το θυμό, σ' ένα γειτονικό σπίτι, άρπαξε ένα τσεκούρι και γυρίζοντας την έκαμε φτύλια και μήκες μέσα. Το σπίτι ήταν έρημο. Η γυναίκα του κ' η μοναχοθυγάτρα του η Γκόλφω είχαν γίνει άφαντες! Βγήκε άπό το σπίτι στο μεσοχώρι, με το γιαταγάνι στο χέρι. Φώναξε με όλη του την δύναμη τους γειτόνους, τον παπά, τους προσετούς, αλλά καθόλου φωνή! Το χωριό έκείνη την ώρα όμοιασε με άπαρησμένο χωριό, που είχε πατήσει κακό θανατικό, πανούχλα η άβλυγιά! Τα δόντια του Δίμου Μπλακιά έτρεξαν, τα χείλια του ήταν κολλημένα άπό την άφρη, το κορμί του όλο έτρεμε και τα μάτια του πετούσαν φωτιές, σαν άστροπελέκια. Τ' είχαν γίνει η γυναίκα του με τη μοναχοκόρη του; Τ' είχαν γίνει οι χωριανοί του; Μη τους έπιασαν οι κλέφτες; Μη τους έμασε όλους ο Πασιάς του Γιαννίνου, και τους έριξε στα μπουτρούμια του κάστρου; Μόνον τα σκυλιά, η γάτες, κ' η κόττες βρίσκονταν στο χωριό! Τι να είχαν γίνει οι χωριανοί; Τάβησε ίσια πέρα, χωρίς να ξέρη πού πήγαινε. Βρέθηκε μες στο λόγγο. Έκει άγροίκισες πού βρίσκονταν. Έβαλε τ' αυτί του ν' άκουραστή τίποτε κυπροκούδουνα, αλλά του κάκου! Ήσυχια μεγάλη βασίλευε και στο λόγγο! Έκει πού πήγαινε άσκαπα, μια νύφη έμπλεξε στο δρόμο του. Ίδοντας τη γυναίκα ο Δίμος Μπλακιάς, ριάστηκε φοβερά-φοβερά σά λαβωμένο λιοντάρι:

— Πού είν' οι χωριανοί μαρή;

Η γυναίκα ξεφώνησε ένα «ά!» κ' έπεσε καταγής ξερή άπό το φόβο της, κ' άπέθανε!

Ο Δίμο Μπλακιάς προχώρησε άκόμη πρós τα μέσα του λόγγου, σαν άγριμ, σά στοιχειό, σαν κακό θανατικό, και τα πουλιά στο διάβα του ξεπετούσαν, και ξεφεύγαν τρομαγμένα, σά να τα έσκαζε γεράκι. Πήγε-πήγε κάμποσο διάστημα, και νά σου πέφτει άπάνω στο διάβα μια γριά. Ρέκαζε πάλι ο Δίμος, άλλ' η γριά πέφτει στα γόνατα και τον παρακαλάει:

— Κόψε με έμένα μονάχα, καπετάνε μ' να γλυτώση το καυμένο το χωριό πού δέ φταίει!

— Πούν' η γυναίκα μου και η θυγατέρα μου; Ριάστηκε πάλι ο Δίμος.

— Άπό τον Θεό να τώβρουν, καπετάν Δίμο! άπό τον Θεό να τώβρουν!...

— Πέ μου τι έπρεξε, μπρή-πρίν σέ κόψω!

— Η θυγάτρα μου άτιμη! Καί κατά πού έκαμαν; Ρώτησε με γουρλωμένα μάτια ο Δίμο-Μπλακιάς, χτυπώντας κατά γης το ποδάρι του δυνατά.

— Κανένας δέν ξέρει, καπετάνε μ' κατά πού έκαμαν. Έχ' ν μέρες τώρα, πού πήραν των όμματιών τους!

Άκούοντας αυτά τα λόγια ο Δίμο-Μπλακιάς, ο φοβερός και τρομερός άρματολός του Ρατοβγιού, συγκλονίστηκε όλος, κ' έπεσε κατά γης. Λίγη δύναμη τόμνε άκόμη στα στήθια του όσο να πή μονάχα στη γη:

— Και πούδς άκούστηκε γ' άπατεώντας της;

— Το πρωτοπαλληκαρό σου! Το πρώτο παλληκαρί σου ο Φώτος!...

Άκούοντας ο Δίμος τ' όνομα του άπατεώνα της θυγατρός του, έβαλε μια μεγάλη προσπάθεια, σηκώθηκε στα ποδάρια του, ρούπινε άπό μπροστά άπό τη γριά, άφου πρώτα φέρεσε το πόσι του γυναικίσια, για να κρύψη το πρόσωπό του άπό την έντροπή του.

Έτρεμε ο ήλιος να βασιλέψη όταν άπάντησε το μπουλούκι του. Το πρωτοπαλληκαρό του, ο Φώτος, άμα τον ξάνοιξε άπό μακριά νάχρηται κατ' αυτήν τον τρόπο, κατάλαβε κ' άπό το περπατήμα του, κ' άπό το καταβασμένο τó πόσι του, ότι ο καπετάνιος του μήκε στο φονικό το μυστικό, πού τον έδερε τόσες βδομάδες. Μπορούσε άπό πολλής να φύγη, μπορούσε και τότε άκόμη να φύγη και νά γλυτώση την δίκια όργη του

Ο Γεώργιος Καραϊσκάκης

άπαρησμένο πατέρα, αλλά θά τον κατηγορούσαν ο κόσμος ός δολό, και άναντρο, και δέν τόκαμε.

Μόλις ο καπετάν-Δίμος, έφτασε μια ντουφεκιά τόπο-ντουφεκιά έκείνου του καιρού-άδειάζει το ντουφεκι του άπάνω στο πρωτοπαλληκαρό του το Φώτο.

Ο Φώτος χωρίς να παστή άκόμη άπ' τάματα, φώναξε μ' όλη του την δύναμη:

— Μη! καπετάν-Δίμο γ'ατ' είμαι παιδί σου!

Σ' αυτό το διάστημα ο Δίμος ξαναγεμίζει το καρυοφύλλι του και ξανααρχίζει:

— Μη! καπετάν-Δίμο! τοξ' ξαναφονιάζει ο Φώτος, γ'ατ' είμαι παιδί σου! Σχώρεσέ μας!...

Τρίτη ντουφεκιά, του Δίμου-Μπλακιά, του τσακίζει το χέρι. Με την τρίτη ντουφεκιά ο Δίμος ζυγονότας πρós τον Φώτο, άρχίζει άπό τα πιστόλια του. Άδειάζει το ένα, άδειάζει και τ' άλλο. Τόν ξαναπέτυχε το Φώτο στα πλευρά με τη δεύτερη την πιστόλα.

— Μη, καπετάν-Δίμο! ξαναφώναξε πάλι ο Φώτος. Μη πάφω μου... Δέν άγνήθηκα ποτέ να μην πάρω την θυγάτρα σου!

Ο Δίμος είχε πετάξει πλεία το καρυοφύλλι του, τα πιστόλια του, για να μην τον βαραίνουν, κ' έβγαλε το γιαταγάνι του. Άνα βήματα τους χωρίς να πλεία.

— Γυέ της...! φώναξε ο Δίμος. Κάνε το σταυρό σου, για ύστερη φορά!...

Ο Φώτος βλέποντας άπό τη μια μεριά το Δίμο, νά τώχεται κατ' άπάνω σά θεριό, σαν όχημένο σύννεφο, πού σέρνει μέσα του φωτιά κ' άνεμοί, κ' άκονοντας άπό την άλλη, την άτιμη βουτιά της μάνας, και ούτε έχοντας πλεία χαμιά έλπίδα να τον καταπείθι να ριξη κάτω το φονικό του γιαταγάνι, έτα καθώς ήταν λαβωμένος, και κλονίζονταν νά πέση κάτω

σαν άνεμοδαρμένο κυπαρίσσι, έσυρε κ' αυτός το γιαταγάνι, και δέχτηκε το πρώτο χτύπημα του Δίμου.

Τά παλληκαρία σ' αυτό άπάνω μη γνωρίζοντας γ'ατ' γίνονταν όλ' αυτά τα πράγματα δέν έβρασαν άπό ποιά μέρος να βοηθήσουν. Σέβρονταν το Δίμο, ός καπετάνιο τους, άλλ' άγαπούσαν το Φώτο το λεβέντη, σαν έδελφό, κ' αν δέν ήταν ο Φώτος ούτε μ' σ' παλληκαρί δέν έτρωγε με τον άρμα και σκληρό Δίμο-Μπλακιά. Σέ λίγες στιγμές καπετάνος και πρωτοπαλληκαρού ορίσθηκαν κατά γης, άπό τα χτυπήματα πού έδινε ο ένας τ' άλλου. Κ' έτσι ήταν σωριασμένοι ο ένας κοντά στον άλλο κ' έτρεχαν τα αίματά τους σά βήματα, κάποτε σηκώνονταν άργά-άργά άπό ένα καταματωμένο χέρι, πού χούφταζε άκόμη το γιαταγάνι και χτυπούσε με όση πού έμνε άκόμη δύναμη τον πλαινό του. Το πρόσωπα και των δυοών ήταν μαζεμένα, τα κεφάλια τους άνοιγμένα, τα μάτια τους πλακωμένα άπό το αίμα και τα μούστακια τους αίματοκυλισμένα σαν κρουγγί. Τέλος τα παλληκαρία έκαναν κύκλο γύρα-γύρα στους σκοτωμένους κ' ή νύχτα όπλωσε τα μάτια της άτιμιά και πού πήγε η μάνα με τη θυγάτρα της. Άπό τη στιγμή πού πρωτοδόθηκαν η Γκόλφω με το Φώτο, άγαπήθηκαν με όλη τη δύναμη της καρδιάς τους, άλλά πούδς μπορούσαν να τó πόν τον πατέρα της! Όσοι προεβείτε παρουσιάστηκαν όλες τις άπόρριξε. Ο Δίμος ήθελε γαμψό άρμα και σκληρό σαν τον έαυτον του, και τέτοιος γαμψός δέν είχε βρεθεί άκόμη να στείλη προξενείο. Η άγάπη της Γκόλφως πού του Φώτου προχωρούσε με την δύναμη των ειλικρινών, πού έφερε ο καθένας του, στην πλάτη του και δέν άργησε να διέξαι και τα σημάδια του καρπού της. Η Γκόλφω άρχισε να αίστανεται όλες τις ιδιοτροπίες της έγκαστριάς, να χλωμαίνει, να κινιτίζει, να ξερονά, να μη δέχεται φωνή του πατέρα της και να νοιώθι στην κοιλία της έωντανό τον καρπό του καρπού της του έρωτα και θέλοντας και μη το έφομολογείται στην μητέρα της.

— Άς πούμε τώρα πώς έγινε η άτιμία και πού πήγε η μάνα με τη θυγάτρα της. Άπό τη στιγμή πού πρωτοδόθηκαν η Γκόλφω με το Φώτο, άγαπήθηκαν με όλη τη δύναμη της καρδιάς τους, άλλά πούδς μπορούσαν να τó πόν τον πατέρα της! Όσοι προεβείτε παρουσιάστηκαν όλες τις άπόρριξε. Ο Δίμος ήθελε γαμψό άρμα και σκληρό σαν τον έαυτον του, και τέτοιος γαμψός δέν είχε βρεθεί άκόμη να στείλη προξενείο. Η άγάπη της Γκόλφως πού του Φώτου προχωρούσε με την δύναμη των ειλικρινών, πού έφερε ο καθένας του, στην πλάτη του και δέν άργησε να διέξαι και τα σημάδια του καρπού της. Η Γκόλφω άρχισε να αίστανεται όλες τις ιδιοτροπίες της έγκαστριάς, να χλωμαίνει, να κινιτίζει, να ξερονά, να μη δέχεται φωνή του πατέρα της και να νοιώθι στην κοιλία της έωντανό τον καρπό του καρπού της του έρωτα και θέλοντας και μη το έφομολογείται στην μητέρα της.

— Άς πούμε τώρα πώς έγινε η άτιμία και πού πήγε η μάνα με τη θυγάτρα της. Άπό τη στιγμή πού πρωτοδόθηκαν η Γκόλφω με το Φώτο, άγαπήθηκαν με όλη τη δύναμη της καρδιάς τους, άλλά πούδς μπορούσαν να τó πόν τον πατέρα της! Όσοι προεβείτε παρουσιάστηκαν όλες τις άπόρριξε. Ο Δίμος ήθελε γαμψό άρμα και σκληρό σαν τον έαυτον του, και τέτοιος γαμψός δέν είχε βρεθεί άκόμη να στείλη προξενείο. Η άγάπη της Γκόλφως πού του Φώτου προχωρούσε με την δύναμη των ειλικρινών, πού έφερε ο καθένας του, στην πλάτη του και δέν άργησε να διέξαι και τα σημάδια του καρπού της. Η Γκόλφω άρχισε να αίστανεται όλες τις ιδιοτροπίες της έγκαστριάς, να χλωμαίνει, να κινιτίζει, να ξερονά, να μη δέχεται φωνή του πατέρα της και να νοιώθι στην κοιλία της έωντανό τον καρπό του καρπού της του έρωτα και θέλοντας και μη το έφομολογείται στην μητέρα της.

— Άς πούμε τώρα πώς έγινε η άτιμία και πού πήγε η μάνα με τη θυγάτρα της. Άπό τη στιγμή πού πρωτοδόθηκαν η Γκόλφω με το Φώτο, άγαπήθηκαν με όλη τη δύναμη της καρδιάς τους, άλλά πούδς μπορούσαν να τó πόν τον πατέρα της! Όσοι προεβείτε παρουσιάστηκαν όλες τις άπόρριξε. Ο Δίμος ήθελε γαμψό άρμα και σκληρό σαν τον έαυτον του, και τέτοιος γαμψός δέν είχε βρεθεί άκόμη να στείλη προξενείο. Η άγάπη της Γκόλφως πού του Φώτου προχωρούσε με την δύναμη των ειλικρινών, πού έφερε ο καθένας του, στην πλάτη του και δέν άργησε να διέξαι και τα σημάδια του καρπού της. Η Γκόλφω άρχισε να αίστανεται όλες τις ιδιοτροπίες της έγκαστριάς, να χλωμαίνει, να κινιτίζει, να ξερονά, να μη δέχεται φωνή του πατέρα της και να νοιώθι στην κοιλία της έωντανό τον καρπό του καρπού της του έρωτα και θέλοντας και μη το έφομολογείται στην μητέρα της.

— Άς πούμε τώρα πώς έγινε η άτιμία και πού πήγε η μάνα με τη θυγάτρα της. Άπό τη στιγμή πού πρωτοδόθηκαν η Γκόλφω με το Φώτο, άγαπήθηκαν με όλη τη δύναμη της καρδιάς τους, άλλά πούδς μπορούσαν να τó πόν τον πατέρα της! Όσοι προεβείτε παρουσιάστηκαν όλες τις άπόρριξε. Ο Δίμος ήθελε γαμψό άρμα και σκληρό σαν τον έαυτον του, και τέτοιος γαμψός δέν είχε βρεθεί άκόμη να στείλη προξενείο. Η άγάπη της Γκόλφως πού του Φώτου προχωρούσε με την δύναμη των ειλικρινών, πού έφερε ο καθένας του, στην πλάτη του και δέν άργησε να διέξαι και τα σημάδια του καρπού της. Η Γκόλφω άρχισε να αίστανεται όλες τις ιδιοτροπίες της έγκαστριάς, να χλωμαίνει, να κινιτίζει, να ξερονά, να μη δέχεται φωνή του πατέρα της και να νοιώθι στην κοιλία της έωντανό τον καρπό του καρπού της του έρωτα και θέλοντας και μη το έφομολογείται στην μητέρα της.

— Άς πούμε τώρα πώς έγινε η άτιμία και πού πήγε η μάνα με τη θυγάτρα της. Άπό τη στιγμή πού πρωτοδόθηκαν η Γκόλφω με το Φώτο, άγαπήθηκαν με όλη τη δύναμη της καρδιάς τους, άλλά πούδς μπορούσαν να τó πόν τον πατέρα της! Όσοι προεβείτε παρουσιάστηκαν όλες τις άπόρριξε. Ο Δίμος ήθελε γαμψό άρμα και σκληρό σαν τον έαυτον του, και τέτοιος γαμψός δέν είχε βρεθεί άκόμη να στείλη προξενείο. Η άγάπη της Γκόλφως πού του Φώτου προχωρούσε με την δύναμη των ειλικρινών, πού έφερε ο καθένας του, στην πλάτη του και δέν άργησε να διέξαι και τα σημάδια του καρπού της. Η Γκόλφω άρχισε να αίστανεται όλες τις ιδιοτροπίες της έγκαστριάς, να χλωμαίνει, να κινιτίζει, να ξερονά, να μη δέχεται φωνή του πατέρα της και να νοιώθι στην κοιλία της έωντανό τον καρπό του καρπού της του έρωτα και θέλοντας και μη το έφομολογείται στην μητέρα της.

— Άς πούμε τώρα πώς έγινε η άτιμία και πού πήγε η μάνα με τη θυγάτρα της. Άπό τη στιγμή πού πρωτοδόθηκαν η Γκόλφω με το Φώτο, άγαπήθηκαν με όλη τη δύναμη της καρδιάς τους, άλλά πούδς μπορούσαν να τó πόν τον πατέρα της! Όσοι προεβείτε παρουσιάστηκαν όλες τις άπόρριξε. Ο Δίμος ήθελε γαμψό άρμα και σκληρό σαν τον έαυτον του, και τέτοιος γαμψός δέν είχε βρεθεί άκόμη να στείλη προξενείο. Η άγάπη της Γκόλφως πού του Φώτου προχωρούσε με την δύναμη των ειλικρινών, πού έφερε ο καθένας του, στην πλάτη του και δέν άργησε να διέξαι και τα σημάδια του καρπού της. Η Γκόλφω άρχισε να αίστανεται όλες τις ιδιοτροπίες της έγκαστριάς, να χλωμαίνει, να κινιτίζει, να ξερονά, να μη δέχεται φωνή του πατέρα της και να νοιώθι στην κοιλία της έωντανό τον καρπό του καρπού της του έρωτα και θέλοντας και μη το έφομολογείται στην μητέρα της.

— Άς πούμε τώρα πώς έγινε η άτιμία και πού πήγε η μάνα με τη θυγάτρα της. Άπό τη στιγμή πού πρωτοδόθηκαν η Γκόλφω με το Φώτο, άγαπήθηκαν με όλη τη δύναμη της καρδιάς τους, άλλά πούδς μπορούσαν να τó πόν τον πατέρα της! Όσοι προεβείτε παρουσιάστηκαν όλες τις άπόρριξε. Ο Δίμος ήθελε γαμψό άρμα και σκληρό σαν τον έαυτον του, και τέτοιος γαμψός δέν είχε βρεθεί άκόμη να στείλη προξενείο. Η άγάπη της Γκόλφως πού του Φώτου προχωρούσε με την δύναμη των ειλικρινών, πού έφερε ο καθένας του, στην πλάτη του και δέν άργησε να διέξαι και τα σημάδια του καρπού της. Η Γκόλφω άρχισε να αίστανεται όλες τις ιδιοτροπίες της έγκαστριάς, να χλωμαίνει, να κινιτίζει, να ξερονά, να μη δέχεται φωνή του πατέρα της και να νοιώθι στην κοιλία της έωντανό τον καρπό του καρπού της του έρωτα και θέλοντας και μη το έφομολογείται στην μητέρα της.

— Άς πούμε τώρα πώς έγινε η άτιμία και πού πήγε η μάνα με τη θυγάτρα της. Άπό τη στιγμή πού πρωτοδόθηκαν η Γκόλφω με το Φώτο, άγαπήθηκαν με όλη τη δύναμη της καρδιάς τους, άλλά πούδς μπορούσαν να τó πόν τον πατέρα της! Όσοι προεβείτε παρουσιάστηκαν όλες τις άπόρριξε. Ο Δίμος ήθελε γαμψό άρμα και σκληρό σαν τον έαυτον του, και τέτοιος γαμψός δέν είχε βρεθεί άκόμη να στείλη προξενείο. Η άγάπη της Γκόλφως πού του Φώτου προχωρούσε με την δύναμη των ειλικρινών, πού έφερε ο καθένας του, στην πλάτη του και δέν άργησε να διέξαι και τα σημάδια του καρπού της. Η Γκόλφω άρχισε να αίστανεται όλες τις ιδιοτροπίες της έγκαστριάς, να χλωμαίνει, να κινιτίζει, να ξερονά, να μη δέχεται φωνή του πατέρα της και να νοιώθι στην κοιλία της έωντανό τον καρπό του καρπού της του έρωτα και θέλοντας και μη το έφομολογείται στην μητέρα της.

— Άς πούμε τώρα πώς έγινε η άτιμία και πού πήγε η μάνα με τη θυγάτρα της. Άπό τη στιγμή πού πρωτοδόθηκαν η Γκόλφω με το Φώτο, άγαπήθηκαν με όλη τη δύναμη της καρδιάς τους, άλλά πούδς μπορούσαν να τó πόν τον πατέρα της! Όσοι προεβείτε παρουσιάστηκαν όλες τις άπόρριξε. Ο Δίμος ήθελε γαμψό άρμα και σκληρό σαν τον έαυτον του, και τέτοιος γαμψός δέν είχε βρεθεί άκόμη να στείλη προξενείο. Η άγάπη της Γκόλφως πού του Φώτου προχωρούσε με την δύναμη των ειλικρινών, πού έφερε ο καθένας του, στην πλάτη του και δέν άργησε να διέξαι και τα σημάδια του καρπού της. Η Γκόλφω άρχισε να αίστανεται όλες τις ιδιοτροπίες της έγκαστριάς, να χλωμαίνει, να κινιτίζει, να ξερονά, να μη δέχεται φωνή του πατέρα της και να νοιώθι στην κοιλία της έωντανό τον καρπό του καρπού της του έρωτα και θέλοντας και μη το έφομολογείται στην μητέρα της.

— Άς πούμε τώρα πώς έγινε η άτιμία και πού πήγε η μάνα με τη θυγάτρα της. Άπό τη στιγμή πού πρωτοδόθηκαν η Γκόλφω με το Φώτο, άγαπήθηκαν με όλη τη δύναμη της καρδιάς τους, άλλά πούδς μπορούσαν να τó πόν τον πατέρα της! Όσοι προεβείτε παρουσιάστηκαν όλες τις άπόρριξε. Ο Δίμος ήθελε γαμψό άρμα και σκληρό σαν τον έαυτον του, και τέτοιος γαμψός δέν είχε βρεθεί άκόμη να στείλη προξενείο. Η άγάπη της Γκόλφως πού του Φώτου προχωρούσε με την δύναμη των ειλικρινών, πού έφερε ο καθένας του, στην πλάτη του και δέν άργησε να διέξαι και τα σημάδια του καρπού της. Η Γκόλφω άρχισε να αίστανεται όλες τις ιδιοτροπίες της έγκαστριάς, να χλωμαίνει, να κινιτίζει, να ξερονά, να μη δέχεται φωνή του πατέρα της και να νοιώθι στην κοιλία της έωντανό τον καρπό του καρπού της του έρωτα και θέλοντας και μη το έφομολογείται στην μητέρα της.

— Άς πούμε τώρα πώς έγινε η άτιμία και πού πήγε η μάνα με τη θυγάτρα της. Άπό τη στιγμή πού πρωτοδόθηκαν η Γκόλφω με το Φώτο, άγαπήθηκαν με όλη τη δύναμη της καρδιάς τους, άλλά πούδς μπορούσαν να τó πόν τον πατέρα της! Όσοι προεβείτε παρουσιάστηκαν όλες τις άπόρριξε. Ο Δίμος ήθελε γαμψό άρμα και σκληρό σαν τον έαυτον του, και τέτοιος γαμψός δέν είχε βρεθεί άκόμη να στείλη προξενείο. Η άγάπη της Γκόλφως πού του Φώτου προχωρούσε με την δύναμη των ειλικρινών, πού έφερε ο καθένας του, στην πλάτη του και δέν άργησε να διέξαι και τα σημάδια του καρπού της. Η Γκόλφω άρχισε να αίστανεται όλες τις ιδιοτροπίες της έγκαστριάς, να χλωμαίνει, να κινιτίζει, να ξερονά, να μη δέχεται φωνή του πατέρα της και να νοιώθι στην κοιλία της έωντανό τον καρπό του καρπού της του έρωτα και θέλοντας και μη το έφομολογείται στην μητέρα της.

— Άς πούμε τώρα πώς έγινε η άτιμία και πού πήγε η μάνα με τη θυγάτρα της. Άπό τη στιγμή πού πρωτοδόθηκαν η Γκόλφω με το Φώτο, άγαπήθηκαν με όλη τη δύναμη της καρδιάς τους, άλλά πούδς μπορούσαν να τó πόν τον πατέρα της! Όσοι προεβείτε παρουσιάστηκαν όλες τις άπόρριξε. Ο Δίμος ήθελε γαμψό άρμα και σκληρό σαν τον έαυτον του, και τέτοιος γαμψός δέν είχε βρεθεί άκόμη να στείλη προξενείο. Η άγάπη της Γκόλφως πού του Φώτου προχωρούσε με την δύναμη των ειλικρινών, πού έφερε ο καθένας του, στην πλάτη του και δέν άργησε να διέξαι και τα σημάδια του καρπού της. Η Γκόλφω άρχισε να αίστανεται όλες τις ιδιοτροπίες της έγκαστριάς, να χλωμαίνει, να κινιτίζει, να ξερονά, να μη δέχεται φωνή του πατέρα της και να νοιώθι στην κοιλία της έωντανό τον καρπό του καρπού της του έρωτα και θέλοντας και μη το έφομολογείται στην μητέρα της.

— Άς πούμε τώρα πώς έγινε η άτιμία και πού πήγε η μάνα με τη θυγάτρα της. Άπό τη στιγμή πού πρωτοδόθηκαν η Γκόλφω με το Φώτο, άγαπήθηκαν με όλη τη δύναμη της καρδιάς τους, άλλά πούδς μπορούσαν να τó πόν τον πατέρα της! Όσοι προεβείτε παρουσιάστηκαν όλες τις άπόρριξε. Ο Δίμος ήθελε γαμψό άρμα και σκληρό σαν τον έαυτον του, και τέτοιος γαμψός δέν είχε βρεθεί άκόμη να στείλη προξενείο. Η άγάπη της Γκόλφως πού του Φώτου προχωρούσε με την δύναμη των ειλικρινών, πού έφερε ο καθένας του, στην πλάτη του και δέν άργησε να διέξαι και τα σημάδια του καρπού της. Η Γκόλφω άρχισε να αίστανεται όλες τις ιδιοτροπίες της έγκαστριάς, να χλωμαίνει, να κινιτίζει, να ξερονά, να μη δέχεται φωνή του πατέρα της και να νοιώθι στην κοιλία της έωντανό τον καρπό του καρπού της του έρωτα και θέλοντας και μη το έφομολογείται στην μητέρα της.

— Άς πούμε τώρα πώς έγινε η άτιμία και πού πήγε η μάνα με τη θυγάτρα της. Άπό τη στιγμή πού πρωτοδόθηκαν η Γκόλφω με το Φώτο, άγαπήθηκαν με όλη τη δύναμη της καρδιάς τους, άλλά πούδς μπορούσαν να τó πόν τον πατέρα της! Όσοι προεβείτε παρουσιάστηκαν όλες τις άπόρριξε. Ο Δίμος ήθελε γαμψό άρμα και σκληρό σαν τον έαυτον του, και τέτοιος γαμψός δέν είχε βρεθεί άκόμη να στείλη προξενείο. Η άγάπη της Γκόλφως πού του Φώτου προχωρούσε με την δύναμη των ειλικρινών, πού έφερε ο καθένας του, στην πλάτη του και δέν άργησε να διέξαι και τα σημάδια του καρπού της. Η Γκόλφω άρχισε να αίστανεται όλες τις ιδιοτροπίες της έγκαστριάς, να χλωμαίνει, να κινιτίζει, να ξερονά, να μη δέχεται φωνή του πατέρα της και να νοιώθι στην κοιλία της έωντανό τον καρπό του καρπού της του έρωτα και θέλοντας και μη το έφομολογείται στην μητέρα της.

— Άς πούμε τώρα πώς έγινε η άτιμία και πού πήγε η μάνα με τη θυγάτρα της. Άπό τη στιγμή πού πρωτοδόθηκαν η Γκόλφω με το Φώτο, άγαπήθηκαν με όλη τη δύναμη της καρδιάς τους, άλλά πούδς μπορούσαν να τó πόν τον πατέρα της! Όσοι προεβείτε παρουσιάστηκαν όλες τις άπόρριξε. Ο Δίμος ήθελε γαμψό άρμα και σκληρό σαν τον έαυτον του, και τέτοιος γαμψός δέν είχε βρεθεί άκόμη να στείλη προξενείο. Η άγάπη της Γκόλφως πού του Φώτου προχωρούσε με την δύναμη των ειλικρινών, πού έφερε ο καθένας του, στην πλάτη του και δέν άργησε να διέξαι και τα σημάδια του καρπού της. Η Γκόλφω άρχισε να αίστανεται όλες τις ιδιοτροπίες της έγκαστριάς, να χλωμαίνει, να κινιτίζει, να ξερονά, να μη δέχεται φωνή του πατέρα της και να νοιώθι στην κοιλία της έωντανό τον καρπό του καρπού της του έρωτα και θέλοντας και μη το έφομολογείται στην μητέρα της.

— Άς πούμε τώρα πώς έγινε η άτιμία και πού πήγε η μάνα με τη θυγάτρα της. Άπό τη στιγμή πού πρωτοδόθηκαν η Γκόλφω με το Φώτο, άγαπήθηκαν με όλη τη δύναμη της καρδιάς τους, άλλά πούδς μπορούσαν να τó πόν τον πατέρα της! Όσοι προεβείτε παρουσιάστηκαν όλες τις άπόρριξε. Ο Δίμος ήθελε γαμψό άρμα και σκληρό σαν τον έαυτον του, και τέτοιος γαμψός δέν είχε βρεθεί άκόμη να στείλη προξενείο. Η άγάπη της Γκόλφως πού του Φώτου προχωρούσε με την δύναμη των ειλικρινών, πού έφερε ο καθένας του, στην πλάτη του και δέν άργησε να διέξαι και τα σημάδια του καρπού της. Η Γκόλφω άρχισε να αίστανεται όλες τις ιδιοτροπίες της έγκαστριάς, να χλωμαίνει, να κινιτίζει, να ξερονά, να μη δέχεται φωνή του πατέρα της και να νοιώθι στην κοιλία της έωντανό τον καρπό του καρπού της του έρωτα και θέλοντας και μη το έφομολογείται στην μητέρα της.

— Άς πούμε τώρα πώς έγινε η άτιμία και πού πήγε η μάνα με τη θυγάτρα της. Άπό τη στιγμή πού πρωτοδόθηκαν η Γκόλφω με το Φώτο, άγαπήθηκαν με όλη τη δύναμη της καρδιάς τους, άλλά πούδς μπορούσαν να τó πόν τον πατέρα της! Όσοι προεβείτε παρουσιάστηκαν όλες τις άπόρριξε. Ο Δίμος ήθελε γαμψό άρμα και σκληρό σαν τον έαυτον του, και τέτοιος γαμψός δέν είχε βρεθεί άκόμη να στείλη προξενείο. Η άγάπη της Γκόλφως πού του Φώτου προχωρούσε με την δύναμη των ειλικρινών, πού έφερε ο καθένας του, στην πλάτη του και δέν άργησε να διέξαι και τα σημάδια του καρπού της. Η Γκόλφω άρχισε να αίστανεται όλες τις ιδιοτροπίες της έγκαστριάς, να χλωμαίνει, να κινιτίζει, να ξερονά, να μη δέχεται φωνή του πατέρα της και να νοιώθι στην κοιλία της έωντανό τον καρπό του καρπού της του έρωτα και θέλοντας και μη το έφομολογείται στην μητέρα της.

— Άς πούμε τώρα πώς έγινε η άτιμία και πού πήγε η μάνα με τη θυγάτρα της. Άπό τη στιγμή πού πρωτοδόθηκαν η Γκόλφω με το Φώτο, άγαπήθηκαν με όλη τη δύναμη της καρδιάς τους, άλλά πούδς μπορούσαν να τó πόν τον πατέρα της! Όσοι προεβείτε παρουσιάστηκαν όλες τις άπόρριξε. Ο Δίμος ήθελε γαμψό άρμα και σκληρό σαν τον έαυτον του, και τέτοιος γαμψός δέν είχε βρεθεί άκόμη να στείλη προξενείο. Η άγάπη της Γκόλφως πού του Φώτου προχωρούσε με την δύναμη των ειλικρινών, πού έφερε ο καθένας του, στην πλάτη του και δέν άργησε να διέξαι και τα σημάδια του καρπού της. Η Γκόλφω άρχισε να αίστανεται όλες τις ιδιοτροπίες της έγκαστριάς, να χλωμαίνει, να κινιτίζει, να ξερονά, να μη δέχεται φωνή του πατέρα της και να νοιώθι στην κοιλία της έωντανό τον καρπό του καρπού της του έρωτα και θέλοντας και μη το έφομολογείται στην μητέρα της.

— Άς πούμε τώρα πώς έγινε η άτιμία και πού πήγε η μάνα με τη θυγάτρα της. Άπό τη στιγμή πού πρωτοδόθηκαν η Γκόλφω με το Φώτο, άγαπήθηκαν με όλη τη δύναμη της καρδιάς τους, άλλά πούδς μπορούσαν να τó πόν τον πατέρα της! Όσοι προεβείτε παρουσιάστηκαν όλες τις άπόρριξε. Ο Δίμος ήθελε γαμψό άρμα και σκληρό σαν τον έαυτον του, και τέτοιος γαμψός δέν είχε βρεθεί άκόμη να στείλη προξενείο. Η άγάπη της Γκόλφως πού του Φώτου προχωρούσε με την δύναμη των ειλικρινών, πού έφερε ο καθένας του, στην πλάτη του και δέν άργησε να διέξαι και τα σημάδια του καρπού της. Η Γκόλφω άρχισε να αίστανεται όλες τις ιδιοτροπίες της έγκαστριάς, να χλωμαίνει, να κινιτίζει, να ξερονά, να μη δέχεται φωνή του πατέρα της και να νοιώθι στην κοιλία της έωντανό τον καρπό του καρπού της του έρωτα και θέλοντας και μη το έφομολογείται στην μητέρα της.

— Άς πούμε τώρα πώς έγινε η άτιμία και πού πήγε η μάνα με τη θυγάτρα της. Άπό τη στιγμή πού πρωτοδόθηκαν η Γκόλφω με το Φώτο, άγαπήθηκαν με όλη τη δύναμη της καρδιάς τους, άλλά πούδς μπορούσαν να τó πόν τον πατέρα της! Όσοι προεβείτε παρουσιάστηκαν όλες τις άπόρριξε. Ο Δίμος ήθελε γαμψό άρμα και σκληρό σαν τον έαυτον του, και τέτοιος γαμψός δέν είχε βρεθεί άκόμη να στείλη προξενείο. Η άγάπη της Γκόλφως πού του Φώτου προχωρούσε με την δύναμη των ειλικρινών, πού έφερε ο καθένας του, στην πλάτη του και δέν άργησε να διέξαι και τα σημάδια του καρπού της. Η Γκόλφω άρχισε να αίστανεται όλες τις ιδιοτροπίες της έγκαστριάς, να χλωμαίνει, να κινιτίζει, να ξερονά, να μη δέχεται φωνή του πατέρα της και να νοιώθι στην κοιλία της έωντανό τον καρπό του καρπού της του έρωτα και θέλοντας και μη το έφομολογείται στην μητέρα της.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

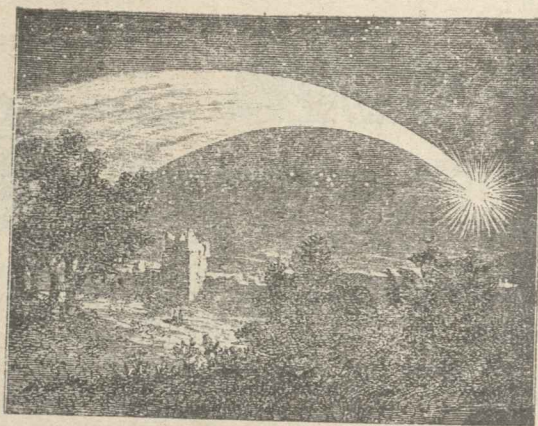
ΤΩΡΑ ΤΟ ΜΑΗ...

Τώρα το Μάη με δροσιό να τραγουδήσω θέλω, νά πω τραγούδια του σεβντά και των παληκαριών, νά πω και της άγάπης μου πού φορεσιά της μοιάζει. Της άσπρης άσπρα μοιάζουν, της γαλανής γαλάζια και της μελαχροινής χρυσά πώχει πολλά τα νάξια...

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

Γιά μια φορά γ'αί η λεβεντιά, για μια φορά είν' τά γιάτα για μια φορά πεδάτησα μ' ένα μορφο κοράσι... Νά ντι φιλήσω γερόπουμαι, νά ντις το είπω φοβάμαι, νά ντιν άφήσω άφίλητη παίζονταί με μένα... Περίσω, δένω τ' άλογο σέ ούχημό λιθάρι. Φίλησε την κόρη μου μια φορά, φίλω την κόρη δύο. Πάνον στο τρίτο φιλήμα μου λύνεται τ' άλόγο μου...

ΤΗΣ ΓΑΛΑΝΗΣ ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ

ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ—(Ματέρον' παρατηρηθέντα στο Χουονούβι της Αγγλίας το 1754). Εξέπνυνται τη μεγάλη αυτή φωτεινή λουρίδα, μήκους πολλών χιλιάδων ληνών, οι άνθρωποι του Μεσαίωνα, ένοιωθαν άπεριγραπτό τρόμο και νόμισαν πως έφτανε το τέλος του κόσμου...

νεια του πλανήτη μας, κατά την οποία ζωή πειά δεν θα υπήρχε κατά την οποία και η γη θα πάψει ν' άποελλή μέρος του συστήματος των κόσμων. Κι' η καταστροφή αυτή θα έπείλη γιατί ο θάνατος είναι κοινός νόμος για κάθε πράγμα που ζει. Αυτό άλλωστε συμβαίνει και με όλα τ' άλλα άστρα. Αλίπως δεν έχει εξακριβωθεί ότι η σελήνη είναι ένας νεκρός κόσμος; Για ποιο λόγο τότε η γη μας να διαφύγει του γενικού και παγκοσμίου αυτού κανόνος; "Αν λοιπόν η γη μας πρόκειται να καταστραφεί, πως και πότε θα έπείλη η καταστροφή αυτή; "Επί πόσον ακόμα καιρό ο πλανήτης μας θα παρουσιάζει το θέαμα που βλέπουμε σήμερα; Παρουσιάζει σήμερα η γη σημεία παρακμής και γηραιών; Πως φαινόμενα θα προηγηθούν άραγε του τραγικού τέλους της; Θα δοίμε τάχα τα βουνά να κατακρημνίζονται και τις θάλασσες να κατακλύζουν την έπιφάνεια του πλανήτη μας;

Αυτά και χίλια δυό άλλα ερωτήματα, τα όποια και η σύγχρονη επιστήμη εξετάζει, άρραχίλ'ησαν πάντοτε τους ανθρώπους. Από των άρχαιότατων χρόνων, όλοι οι λαοί της γης φαντάστηκαν, καθέννας με τον τρόπο του, το μοιραίο τέλος του κόσμου, σ'υνδυάζοντας το με τις θρησκευτικές τους πεποιθήσεις και τη φύση του εδάφους στο όποιο ζούσαν. Καθένας από τους λαούς αυτούς έλλειπνε ότι τα κακά από τα όποια είχαν περισσότερο ύποφερι και τις είχαν τρομάξει, θα γινότουσαν και οι ηρώ-ενοι της γενικής καταστροφής του κόσμου. "Από τις δοξασίες αυτές, γεννηθήκαν ένα σωρό δραματικοί θρύλοι και σκηνικές παραδόσεις, τις όλες έχρησιμοποίησαν οι ποιητές και οι καλλιτέχνες για να συνθέσουν έργα μεγάλης έμπνευσης. Και να πρώτα η τρομερή προφητεία της "Αποκαλύψεως για το τέλος της γης: "Τότε, ειπε ο προφήτης, ύψώθηκα από το πηγάδι της άβυσσου και νύχτωσε μ' ένεινον που βγάδι μιά μεγάλη φωτιά. Σεισμός μέγας έγινε κι' ο ήλιος σκοτίστηκε. "Η σελήνη φαινότανε σά νάσταζε αίμα. Τα άστρα του ούρανού άρχισαν να πέφτουν άπαντα στη γη. "Ο ούρανός άποτραβήχτηκε σαν ένα χαλί που το σηκώνουν. Τα βουνά και τα νησιά άλλαξαν θέσι και μιά μεγάλη μάχη γινόταν στον ούρανό: "Ο Μιχαήλ και οι άγγελοι του πολεμούσαν έναντίον του δρι-φώνη μέσ' στον ούρανό που έλεγε: "Τώρα άρχίζει η ειρήνη, η δύναμις, η βασιλεία του Θεού μας! Κατόπιν είδα ένα καινούργιο κόσμο και μιά καινούργια γη."

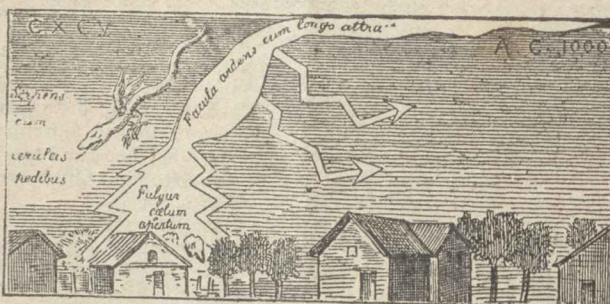
Καταστροφή του παλαιού κόσμου και γέννησις ενός καινούργιου, αυτό είναι το διπλό γεγονός το όποιο προαναγγέλλουν όλοι οι παλαιοί θρύλοι, είτε των βορείων λαών είτε αυτών, είτε των Νοτίων. Κι' άς άνοιξουμε πρώτα τις "Εντας", το ιερό βιβλίο των Σκανδινακών. Σ' αυτές παρουσιάζεται το πηχός ως το στοιχείο που θα καταστρέψει τον κόσμο. Συνειδημένοι ως ύποφερον διαρκώς από το χροίο οι Σκανδιναυοί, φαντάστηκαν ότι αυτό θα ήταν το στοιχείο που θα κατέστρεφε τον κόσμο. Γι' αυτό και η παράδοξή τους περι συντελείας του κόσμου προβλέπει έναν τρομερό χειμώνα, ο όποιος θα βαστάξει τρία δόκλιχα χρόνια. Κατά το διάστημα του χειμώνας αυτού, κάθε βλάστησις θα εξαφα-

ΔΟΞΑΣΙΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Πότε θα καταστραφεί η γη. Τι λέει η "Αποκάλυψις. Αι παραδόσεις των ανθρώπων λαών. Οι "Εντας των Σκανδινακών. Σημεία και τέρατα. Ο νέος κόσμος που θα γεννηθεί μετά την καταστροφή της γης. Δοξασίες των Αιγυπτίων. Οι προφητίες του τέλους του κόσμου. Οι κομήται και τα άλλα ουράνια φαινόμενα. Όταν ο ήλιος θα σβύσει... Η βροχή των άστρων και η πυρκαϊκή της γης. Πότε θα έπείλη το τέλος του κόσμου, κτλ. κτλ.

"Ασφαλώς η γη θα καταστραφεί κάποτε. Θάρθ'η μιά μέρα κατά την οποία το τέλος του κόσμου θα έπείλη. Αλλά πότε, καθώς και τα έργα του, θα χαθούν από την επιφάνεια του πλανήτη μας, κατά την οποία ζωή πειά δεν θα υπήρχε κατά την οποία και η γη θα πάψει ν' άποελλή μέρος του συστήματος των κόσμων. Κι' η καταστροφή αυτή θα έπείλη γιατί ο θάνατος είναι κοινός νόμος για κάθε πράγμα που ζει. Αυτό άλλωστε συμβαίνει και με όλα τ' άλλα άστρα. Αλίπως δεν έχει εξακριβωθεί ότι η σελήνη είναι ένας νεκρός κόσμος; Για ποιο λόγο τότε η γη μας να διαφύγει του γενικού και παγκοσμίου αυτού κανόνος;

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΟΠΩΣ ΤΟ ΠΡΟΕΒΛΕΨΑΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ.—Τα σημεία και τέρατα που άμφέμε-αν οι άνθρωποι έξ ουρανό κατά το τρομερό έτος 1146, κατά το όποιο όποιος έλεγαν οι άστρολόγοι, τα έπείλησαν ή συντέλεια του κόσμου.

στον όποιο μόνο ο "Αρμούδ, το πνεύμα του Καλού, θα βασιλεύει. Οι Αιγύπτιοι πάλι που ζουν σε μιά χώρα την οποία ποτίζουν δόξα κληρονομία τα νερά του Νείλου με τις περιοδικές πλημύρες τους, συνηθισμένοι να περιμένουν όλα τα κακά και τα κακά, από την ευνοία ή την όργη του ιερού ποταμού τους, φαντάζονται ότι το τέλος του κόσμου, θα προέλθ'η από το Νείλο. "Υστερ' από τρεις χιλιάδες χρόνια, λέει η σχετική παράδοξή τους—ο Νείλος αντί να πλημμυρίσει την Αίγυπτο με τα ευεργετικά νερά του, θα την πλημμυρίσει με φωτιά και έτσι ο κόσμος θα καταστραφεί μέσα στις φλογες που θα σκαπίζουν το ποτάμι."

Ο ΚΟΜΗΤΗΣ ΤΟΥ 1528.—(Σχεδιασμός του περιφήμου χειρογράφου του Μεσαίωνα. "Αμφοτέρω Παρ.) Με τα συμβολικά αυτά όπλα, τα σπαθιά, όπλη κομήτης κεφάλια, κτλ. ο Παρ' προσά-θησε νάεικονη τον τρομό που προκαλούσε η εμφάνισις ενός κομήτου στους ανθρώπους της εποχής του.

νιστή και τα ζώα των κάμπων και των δασών θα ποφύσουν. Το βουνά θα όρχίσουν να τρέμουν, ή θάλασσα θα ξερύνει τα παρά της, τα φύκια της, και όλα τα ναυάγια, που από αιώνας βρισκόν-ται μέσα στα βάθη της. Σ' όλη τη γη θάνηχουν τρομεροί σεισμοί, σά να συντρίβεται στα διάφορα σημεία της. Τα άστρα θα σπασ-θούν και θα σβύσουν. Τέλος ο τρομερός λίκος της μυθολογίας των Σκανδινακών Φανός θα καταβροχθισή τον ήλιο, ενώ ο άδανος Μόνγκνιρ θα καταβροχθισή τη σελήνη, ενώ ή θάλασσα θα πλημ-μυρίσει τα στερεά και θα καταστρέψει κάθε ζωή. Τότε άπαισθη-δρημένη και άφανισμένη ζωή, που θα ελνε χωρίς φως και θερ-μότητα, θάρθ'η ένας τρομερός πόλεμος μεταξύ των θεών του Κα-λού και του Κακού. "Ετσι, μετά το θάνατο των ανθρώπων, θα έπακολουθήσει ο θάνατος των θεών, ενώ τα τελευταία συνθήματα της γης θα καταποντισθούν μέσα στον άπέραντο "Ωκεανό.

Μά τότε από την άγκαλιά των κομήτων θα βγί μιά καινού-ργια καταρράσση γη. Οι κάμποι θα δίνουν τα δώρα τους στον κόσμο, χωρίς να τους στερήσει κανείς, τα βάσανα του κόσμου θα πάψουν, και το κακό θα έμφανισθ'η από του προσώπου της γης.

Οι "Ινδοί, αντίθετος, ως κατοικούντες θερμά κλίματα, θεωρούν τη φωτιά ως το στοιχείο που θα καταστρέψει τη γη. Γι' αυτό, όποιος και για τους Σκανδιναυούς, το τέλος του κόσμου, θα έπείλη όστερ' από μιά τρο-μερή μάχη μεταξύ των θεών του Καλού και του Κακού. "Η ημέρα της καταστρο-φής της γης, θα είναι και ή ημέρα κατά την οποία θα δοθ'η ένα τέλος στον άν-θρωπο και το κα'ού και το κακού, που έχει άρχισ'η από της κρίσεως του κόσμου. Την ημέρα αυτή, το πνεύμα του Καλού, ο "Ορ-μούδ θα θριαμβεύσει του πνευματικού Κακού, του "Αρχιμον, το όποιο κλημ-νο θα σωριασθ'η μέσα στην άβυσσο του σκοταδιού. Μά και η γη που έπί τόσους αιώνας ήταν ο τόπος της άδικίας και του εγκλήματος, πρέπει κι' αυτή να παρηγο-ρησθ'η τη θέσι της σ' ένα καινούργιο κό-σμο του καλού. Γι' αυτό από τα βουνά θα όρχίσουν να κυλούν στις γάρες ποτάμια φωτιάς που θα φανέρουν τα πάντα. "Ετσι θα παρουσιασθ'η ο καινούργιος κόσμος.

Οι Αιγύπτιοι πάλι που ζουν σε μιά χώρα την οποία ποτίζουν δόξα κληρονομία τα νερά του Νείλου με τις περιοδικές πλημύρες τους, συνηθισμένοι να περιμένουν όλα τα κακά και τα κακά, από την ευνοία ή την όργη του ιερού ποταμού τους, φαντάζονται ότι το τέλος του κόσμου, θα προέλθ'η από το Νείλο. "Υστερ' από τρεις χιλιάδες χρόνια, λέει η σχετική παράδοξή τους—ο Νείλος αντί να πλημμυρίσει την Αίγυπτο με τα ευεργετικά νερά του, θα την πλημμυρίσει με φωτιά και έτσι ο κόσμος θα καταστραφεί μέσα στις φλογες που θα σκαπίζουν το ποτάμι."

Όπως βλέπει κανείς οι περιγραφές αυτές του τέλους του κόσμου, έχουν πολλές αναλογίες με-ξύ τους. Φαίνεται ότι ή ιδέα της καταστροφής γεννάει μέσα στο μυαλό των ανθρώπων τις ίδιες εικόνες.

Αυτές οι εικόνες μ'ας παρουσιάζουν το τέλος του κόσμου και ένα θέαμα φοβικής και τρομα-κικής Μονάχα έπειδή το προαναγγέλλουν για ένα πολύ μικρόντο μέλλον, ή φοβική αυτή λιγοστεύει λόγω της άποστασίας που χωρίζει την εποχή μας από την εποχή της προβλεπομένης συντελείας. Μά φαντασθ'ητε αν μ'ας άνηγγέλλετο ότι το τέλος του κόσμου θα έπείλη έπί των ημερών μας, ότι θα-νικρώσαμε το θέαμα της καταστροφής, ότι σε με-ρικές ημέρες ή μερικές ώρες θα βλέπαμε να σφί-κνουν τ' άστρα, ο ήλιος και να εξαφανίζεται κάθε ίχνος ζωής από τη γη! Ποιός έπρεπε τότε να ελνε ο τρόμος μας! Και όμως αυτόν τον τρο-μό τον έννοιωσαν συχνά οι άνθρωποι στο πα-ρόλθιν. Πέρασε μάλιστα ένας χρόνος, το έτος 1000 μ. Χ. το όποιο οι άνθρωποι το θεωρούσαν ότι έμελλε να ελνε το τελευταίο του κόσμου. Τό-σος ήταν ο τρόμος που κατέλαβε τότε τις καρ-διές των ανθρώπων, ώστε το έτος αυτό έμεινε ιστορικό στα χρονικά της παγκοσμίου ιστορίας.

Τού πώς συνέβη το πράγμα.

Κατά τα 980 μ. Χ. κάποιος μοναχός από τη Θουριγγία, ση-μαζόμενος σ' ένα δυσκολοεξηγήτο και σκοτεινό έδάφιο της "Απο-καλύψεως, προανήγγειλε τον έρχομό του "Αντιχρίστου και την καταστροφήν της γης, για την 25 Μαρτίου του έτους 1000. "Αμέ-σως μιά τερασσία αποθάρρυνσις κατέλαβε τους ανθρώπους.

"Η άπελπισία γέμισε τις καρδιές τους. "Επαψαν να εργάζον-ται και να ενεργούν και περίμεναν μοιραίως την τελευταία τους στιγμή. Κατά σύμπτωση, οι χειμώνες των έτών εκείνων ήσαν έξαιρετικώς άρμεντατοι και λιμοί έμάρταναν τάς διαφόρους γώρας.

"Οι ατά και μερικά θαύματα που όσας αναφέ-ρουν και οι χρονογράφοι της εποχής συνέβησαν τότε έπαύσαν τον τρομό και τον πανικό. "Όπως μά-λιστα αναφέρει ο χρονογράφος Ραούλ Γκλέμπερ ο μαρμάρινος Χριστός της εκκλησίας της Μητροπό-λεως της "Ορλεάνης άρχισε να κλαίει. "Επίσης στήν "Ορλεάνη τον ίδιο χρόνο ένα πρωί, καθώς οι φύλα-κες της μητροπόλεως άνοιξαν την πόρτα, είδαν να βγαίνει από μέσα ένας λίκος τεραστίου μεγέθους, ο όποιος τράβηξε κατ' ευθείαν προς το καμπαναριό και πάνοντας το σχοινί της καμπάνας με τα δόν-τια του, άρχισε να την χτυπάει δυνατά και πένθη-μα. Σ' ένα χρόνο πάλι τρομερή πυρκαϊά ξεσπάσ'η στην "Ορλεάνη ή όποια την κατέστρεψε ολόκληρη. Τον ίδιο χρόνο ο Βεζούβιος άρχισε να βγάλλει φλό-γες, θάψι, πέτρες και δηλητηριώδες άναθυμια-σας, οι όποιες θανάτωναν τους κατοίκους των πε-ριχώρων. "Επίσης είδαν στον όκεανό να πλέη μιά τερασσία φάλαινα τόσο μεγάλη ώστε το πρωί φέ-νηκε το κεφάλι της και τ' άπόγευμα ή ούρη της. Βροχές λίθων έσημειώθησαν. Μιά μέρα μάλιστα είδαν να πέφτουν από τον ούρανό... κέρατα.

"Οι ατά δεν ήσαν παρά συνήθη φυσικά φαινό-μενα τα όποια ή φαντασία των περιτρωών ανθρώ-πων τα μεγαλοποιούσε και τα ένόμιζε ως ύπερφυσι-κά φαινόμενα και ως προμηνύματα της συντελείας του κόσμου.

Τέλος ή μοιραία ημέρα του έτους 1000 έφτασε και ο κόσμος κατέκλυσε τις εκκλησίες, άναμένοντας μέσα σ' αυτές με άγωνία την δεινέρα Παρουσία. "Όστόσο ή συντέλεια του κόσμου δεν έπείλη στις 25 Μαρτίου και όσο περνούσαν οι μέρες από τη μοι-ραία αυτή χρονολογία ο κόσμος σιγά-σιγά άναθάρρυνε. Στο έτος αυτό του γενικού τρόμου όφείλεται ή άνέγερσις πολλών μεγαλο-πρεπών εκκλησιών, τις όποιες οι άνθρωποι έχτιζαν τόσο για να έξημενήσουν το θάο, όσο και για να τον ευχαριστήσουν που τους έσώλαξε ήσυχες και δεν κατέστρεψε τον κόσμο.

Τον τρομό που έννοιωσαν οι άνθρωποι κατά το έτος 1000, τον έννοιωσαν και κάθε φορά που έβλεπαν να παρουσιάζεται στο στε-φάνο κομήτης.

Σε όλες τις εποχές οι κομήται έδεδορύντο ως προάγγε-λοι μεγάλων καταστροφών και κατα-κρημνισμών. Το σχήμα μάλιστα του κο-μήτου ήταν έκείνο που βοηθούσε το μεγαλύτερο τρομό στους άν-θρώπους. "Άλλοτε έβλεπαν πως είχε σχήμα άπειλητικού ξίφους και άλλοτε τρομερού δρακοντος. Και κατά τον 16ον αιώνα ακόμη, ή εμφάνισις ενός κομήτου, έδεδορύνθη ως προμηνύμα του τέλους του κόσμου. Σε μια συλ-λογή "Θεωρημάτων "Ιστοριών" ύπάρχει ένα κεφάλαιο τιλοφορούμενο "Ο κο-μήτης που παρουσιάστηκε κατά το έτος 1577" στο όποιο διαβάζει κανείς την ακόλουθη πρόβλεψη:

"Αν ύπάρχει πιά καμιά άμφιβολία ότι όλα αυτά τα σημεία του ου-ρανού μ'ας προαναγγέλλουν ότι το τέλος του κόσμου και ή ημέρα της τρομεράς κρίσεως του Θεού έ-φτασε."

Και κατά τον παρελθόντα αιώνα ο κόσμος εξακολουθούσε να φοβάται τους κομήτες. "Η εμφάνισις κομήτων κατά τα έτη 1816, 1832 και 1857 προκαλέσαν μεγάλους πανικούς στην Εύρώπη. "Όστόσο ο κόσμος δεν καταστράφη άκόμη.

"Εκτός όμως από τους κομήτες, ύ-πάρχει κάποιος άλλος κίνδυνος σοβα-ρύτερος που άπειλει τον πλανήτη μας. "Η ζωή έπί της γης άεαράται από τον ήλιο. "Αν οι άχτινες του έξωδό-του ήλιου πάψουν να μ'ας φωτίζουν, ή γη θα μεταβληθ'η άμέσως σ' ένα ά-σπερνο κομητηγίριο. "Ο Βύρων, σ'ένα άπο τα όραυότερα ποιήματά του, φαν-τάζεται πως θα ελνε ο κόσμος μετά

το σβύσιμο του ήλιου. Και να τί γράφει:

"Είδα ένα όνειρο, που δεν ήταν όμως όλωσιόδωλο όνειρο. "Ο λαμπρός ήλιος έλχε σβύσει. Τα άστρα πλανιόντουσαν σκοτεινά μέσα στο αιώσιο διάστημα, στερημένα από τις άχτινες του και χωρίς ν' άκολουθούνη τον κανονικό τους δρόμο. "Η παγωμένη γη κυμάτιζε σκοτεινή μέσα στον άέρα, τον όποιον ή σελήνη δεν τον έφωτίζε. Το πρωί έρχόταν, έφηνε και έναγούριζε χωρίς να φέρνει το φως. Οι άνθρωποι είχαν ξεχάσει τα πάντα τους μέσα στον τρο-μό αυτής της άπογνώσεως. "Όλες οι καρδιές παγωμένες, ζητού-σαν σε μιά έγωίστικη προσευχή το φως. Οι άνθρωποι ζούσαν γύρω από τις μεγάλες φωτιές που είχαν άνάψει. Οι θρόνοι, τα παλάτια των βασιλέων, οι καλύβες, κάθε είδος κατοικίας είχαν καεί για να φωτίσουν τα σκο-τάδια. Οι πολίτες είχαν καεί από τη φωτιά και οι άνθρωποι είχαν μ'αγειεί γύρω από τα σπείτα τους άγκαλιασμένοι για ν' άλ'ήλοκοιταχτούν για τελευ-ταία φορά."

Αυτό το ποιητικόν όνειρο δεν ελνε πράγματι ευ-τυχώς όνειρο. Και ή επιστήμη παραδέχεται με κά-ποιες αναλογίες αυτή την άποψη εν περικτώσει θά-νάτου της γης, όταν θα πάγη ο ήλιος να τη φωτίσει. Γιατί ή επιστήμη δεν θεωρεί τον ήλιο ως μιά όλη άναλλοίωτη και άνεξάντηλη. "Η δύναμις των άδι-νατίζει σιγά-σιγά, όπως όλων των σωμάτων που άνα-λίσκουν φως και θερμότητα. "Ο μέγας φυσικός Χέλ-μολτς πιστεύει ότι ο ήλιος κατηνάλωσε όλη σχεδόν την ένέργειά του περιείχε το νεφέλωμα από το ό-ποιο βγήκε το πλανητικό μας σύστημα. "Υπολογίζει ότι τα 453-454 της ένεργείας αυτής έχουν ήδη ανα-λωθεί. "Απόδειξις άλλωστε αότου ελνε και α λε-γόμεναι κηλίδες του ήλιου.

Σε περίπτωση πύξεως του ήλιου, ο θάνατος του πλανήτη μας θα έπείχετο βαρυσταθής και άγρός. "Εφόσον ο ήλιος σβύνει σιγά-σιγά, θα λιγοστεύει και στη γη το φως και ή θερμότης, πράγμα που θα έχη άμεση την επίδρασή του έπί της βιοστίσεως, ή όποια θα μα-ραίνεται και αυτή σιγά-σιγά ως πον στο τέλος θα έξελειθ'η έν-τελώς κάθε ίχνος χλόης από του προσώπου της γης. Το ίδιο θα συμβεί και με τα ζώα. "Ο άνθρωπος θ' άντισταθ'η μόνος και τε-λευταίος στο σβύσιμο της ζωής, ως πον κι' αυτός στερημένος των πάντων θα ύποκύψει. Σιγά-σιγά, όταν αιώνας πολλοί περάσουν, οι όκεανοί θα παγώσουν και ή γη, ή όποια θα μοιάζει με μιά άπέ-ραντη παγωμένη έκταση, θα βυθισθεί στο άπύκντο σκότος. Και θα έπακολουθήσει ή βασιλεία του σκότους, της άπογνώσεως και του θανάτου.

"Σε τόσο ή πύξις του ήλιου ή ή συνάντησις μ' έναν κομήτη δεν ελνε οι μόνες περιπτώσεις θανάτου της γης. "Ο φοβός ή ή έπιφά-νεια της έπί της όποιος ζούμε μπορεί να θεωρηθ'η ως έλαχιστή εις πάχος, αν την παραβάλλουμε με την ρευστή και διάπυρο μάζα που βρίσκεται στο κέντρο της γης.

Πολλοί λοιπόν επιστήμονες, προέβλε-ψαν ότι μιά μέρα ο φλοιός αυτός θα διασπαρθεί και θα καταρευθ'η. "Άλλοι πάλι προέβλεψαν ότι μιά μέρα, λόγω των βροχών και των άλλων άτυχοφο-ρικων επιδράσεων, θα ίσοπεδωθούν τα όρη με το άλλο έδαφος, όποτε ή γη θα γίν'η τέλεια σαρα. Τότε οι όκεανοί μη βρίσκοντας κανένα έμπέ-διο θα έξερχθούν στις στεριές και ή γη θα μεταβληθ'η σε μιά άπεραντη θάλασσα. "Υπελόγησαν ότι το βάθος της θάλασσας αυτής θα ελνε 200 μέτρα.

"Αν παραδεχθούμε την πιθανότητα ενός από τους κατακλυσμούς αυτούς μ'ας μένει να μάθουμε πότε θα συν-τελεσθ'η αυτός. "Ο διάσημος φυσικοδί-φης Μπυφόν προέβλεψε ότι μετά 95.000 χρόνια ή θερμοκρασία της γης θα ελνε τόσο χαμηλή, ώστε θα καθί-σταται άδύνατος κάθε ζωή έπί αυτής. "Ο Λεβερ έπιστοποιεί πάλι ότι το ή-λιακό μας σύστημα έχει άκόμη ζωή 35 εκατομμυρίων χρόνων. Οι παρα-δεχόμενοι πάλι την άποψη της ίσοπε-δώσεως των όσων ύπολογίζουν ότι μέσα σε 6.000.000 χρόνια τα νερά θα έξουν καλύψει τα πάντα. "Άλλοι ά-κόμη έλένε ότι μετά 10.000.000 χρόνια, ή γη αφού προηγουμένως μεταβληθ'η σε άκατοίκητη έρημο, θα περδείθ'η σε κατάσταση άπόλυτου νεκρώσεως, όπως ή γειτονική μας σελήνη. "Εαύτως, σε κανένα από τους ύπολογισμούς αυτούς δε μπορούμε να βασισθούμε θετικώς. "Η αλήθεια έπί του προκειμένου ελνε—αν δεχθούμε την πιθανότερα άπο-ψη καταστροφής της γης, το σβύσιμο του ήλιου—ότι το άστρο από το όποιο έξαρτάται ή ζωή μας, έχει άκόμη άνυ-πολογιστή δύναμη και ένέργεια.

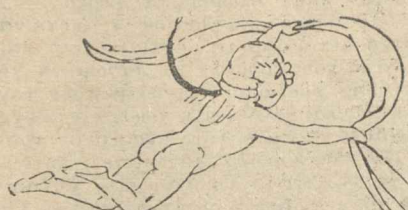

"Ο περίφημος Γάλλος άστρο-λόγος του Μεσαίωνα Νωστρά-δανος (14ος αιών).

"Η βροχή των άστρων, ή όποια σύμφωνα με την "Αποκάλυψη θα καταστρέψει τον πλανήτη μας. (Γκραβюра του μεγάλου γεωμετρου ΝΤΥΡΕΡ).

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

(Συνέχεια και τέλος)

«Ο Ζάκ γονάτισε συγχανμέ-
νος, πήρε το χέρι του Έρνέστου και
τό φίλησε.

— Φίλε μου!... Καλέ μου φίλε, έ-
τραύλισε, πόσο είσαι καλός!.. Τώρα καταλαβαίνω τί άχάριστος
και τί μικρός φάγηκα άπέναντί σου. Σού ζητώ γονατιστός συγ-
νώμην και σου λέω:

—Ναι, όρκίζομαι στο θεό που μάς βλέπει αυτή τη στιγμή,
όρκίζομαι στην τιμή μου, όρκίζομαι σ' ότι λατρεύω κι' αγαπώ
σ' αυτό τον κόσμο να σε υπακούσω!... Όρκίζομαι πως θα γίνω
για την Λιάνα όχι μόνον καλός φίλος, όχι μόνον καλός σύζυγος,
αλλά και πεποισσότερο, πατέρας της, προστάτης της, υπερασπι-
στής της. σκλάβος της!... Όρκίζομαι πως θα την υπακούω και
θα την αγαπώ περισσότερο από
κάθε τι στον κόσμο. Τίποτε
δεν θα της λείπει. Ποτέ δεν θα
λυπηθώ ζώντας πλάι μου. Πο-
τέ δε θα μετανοιώσω γιατί έ-
νώθηκα μαζί σου. Όρκίζομαι
να την κάμω ευτυχισμένη!...»

Στο σημείο αυτό ο Ζάκ σώ-
πασε... Η φωνή του που έτρεμε
άπ' τη συγκίνηση, έβρουσε στα
χείλη του... Δάκρυα βούρκωσαν
τά υάτια του...

Συγχρόνως το πρόσωπο του
Έρνέστου φωτίστηκε από χαρά
και αγαλλίασι. Μοιγνεψε κα-
τόπιν να πλησιάσω κι' κοντά,
πήρε το χέρι μου, το ένωσε με
το χέρι του Ζάκ μέσα στα δικά
του, κοίωσαν πικά παγωμένα και
μιάς ελπε με φωνή που μόλις ά-
κουγότανε:

— Για μιά ακόμη φορά σάς
συγχωρώ μ' όλη μου την καρ-
διά. Ένωθήτε... αγαπηθήτε...
Πιεθάνω ευχαριστημένος έξον-
τας πως σάς άφηνω για πάντα
ένωμένους. Ψηλά άπ' τους ου-
ρανούς θα σας παρακολουθώ
και θα εύλογώ την έννοιά σας!...

Για μιά στιγμή σώπασε...
Τά μάτια του κλείσανε...
Ένας σπασμός τον τίναξε ό-
λόσωμο...

Τόν παρακολουθούσαμε σω-
πηλοί, γεμάτοι άγωνία και
φόβο.

Μισάνοιξε σε λίγο τά μάτια
του, μάς έβριξε ένα βλέμμα θο-
λό και μισοπαγωμένο και ψιθύ-
ρισε:

— Λιάνα... άγάπη μου... πο-
λυαγαπημένη μου...

Τά λόγια κόπηκαν στα χείλη του.
Γύρισε ύστερα στο Ζάκ και μόλις μόρεσε να τραυλήσει:

— Αγαπάτε την όσο την αγαπούσα κι' εγώ!...

Ρόγχοσ άπότομος και δυνατόν τον διέκοψε.

Τά βλέφαρά του μυσόκλεισαν.

Κάτι ήθελε να πη ακόμη. Τό κατάλαβα άπ' την άγωνία που

κατέβαλε κι' έσκυφα συντετριμμένη κοντά του.

— Έρνέστε!... Έρνέστε!

Μά τά μάτια του δεν άνοιξαν πικά.

Μόλις σάλεψαν τά χείλη του σ' ένα ύστατο «χαίρε», που έφτα-
σε στ' αυτά μου σαν πνοή.

Η άγωνία μου και ό σπαραγμός μου είχαν φτάσει πικά στο

κατακόρυφο. Αφου μιά κραυγή πόνου κι' άπελπίστας και σοριά-

στηκα κάτω άναίσθητη!...

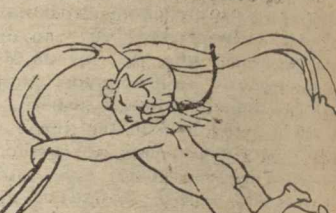
(Από τὸ Ἡμερολόγιο τῆς κομῆσσης Ρ...)

Με την πιο μεγάλη συγκίνηση πονούωσα στη ζωή μου γράφω

«Η καρδιά της ήταν βαθειά ραγισμένη!...

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥ

τις γραμμές αυτές στο ημερολόγιο μου.

«Η σκηνή που παρέστην προ-
όλιγου ήταν
άπ' τις πικρό σπαρακτικές που μπορεί να
δει άνθρωπος. Ο Έρνέστος Σαβάρ-
— ο θεός

ν' αναπαύση την ψυχή του—άπέθανε!...

Έσβυσε ήσυχα-ήσυχα λίγα λεπτά κατόπιν, άφορ εύχθήκη ει-
τυχία και άγάπη στην Λιάνα και στον Ζάκ.

Τό όνειρο των τελευταίων στιγμών της ζωής του άπραγματο-
ποιήθηκε. Τόσο ο Ζάκ, όσο και η Λιάνα του όρκίστηκαν πως θα
ζήσουν ένωμένοι σ' όλη τους τη ζωή, λατρεύοντας ο ένας τον
άλλο...

Η φτωχή Λιάνα!...

Λίγες στιγμές, λίγα δευτερόλεπτα πριν ο Έρνέστος ξεσηκώση
σωριάστηκε κάτω λιπόθυμη!

Τό μαρτύριό της υπήρξε ή
περίανθοπος.

Ο θεός να της χαρίση στο
μέλλον ευτυχία και γαλήνη...

(Από τὸ Ἡμερολόγιο τῆς κομῆσσης Ρ...)

Έφέραμε τη Λιάνα στις αί-
σθήσεις της και την βίλασε να
πέση λίγο στο κρεβάτι της και
ν' αναπαυθή.

Μόλις έννοιωσε πως ο Έρ-
νέστος είχε ξεγυμνήσει πικά,
έχτηκε επάνω του κλειγώντας ή
παρηγόρητα. Τόν άγκάλιασε και
τόν φιλούσε άπελπισμένα. Έκο-
νοντας ποτάνά δάκρυα... Έκο-
νίσαμε υπερβολικά να την με-
ταφέρουμε στο κρεβάτι της.

Ο Ζάκ κάθεται πλάι της και
την παρηγορεί.

Προ-όλιγου άποκοιμήθηκε.
Αυτό εινε ευχάριστο γιατί δι-
της δώση τις χαμένες της δύνα-
μεις...

Η νοσοκόμος έκλεισε τά μά-
τια του νεκρού και φρόντισε
για τό κάθε τι. Τόν μετέφεραν
στην μεγάλη αίθουσα. Στο
πλαγινό δομάτιο άγρονεί το
προσωπικό του σπιτιού...

Αν μωρεόσω ν' αναπαυθώ
λίγη ώρα θα εινε θάνα. Η
κούρασή μου εινε τόση ώστε
νομίζω πως θα σωριάσω κάτω
άναίσθητη!...

(Από τὸ Ἡμερολόγιο τῆς κομῆσσης Ρ...)

(Την μεδεπομένη)

Από σήμερα αρχίζει για την Λιάνα νέα ζωή...

Χθές έγινε ή κηδεία του Έρνέστου. Παρακολουθήσαμε πολίς κι'
έκλεκτός κόσμος. Προς την Λιάνα φέρθηκαν όλοι με σεβασμό και
ειλικρινή θλίψη. Η συμπεριφορά αυτή του κόσμου άπέναντί της
της έκαμε ήθικώς μεγάλο καλό...

Την φιλοξενώ σπίτι μου. Μετά λίγες ήμέρες φεύγουν για την
έξοχή. Εκεί θα περάσουν την περίοδο του πένθους. Μου ζήτη-
σαν να μη τους αφήσω μόνους και τους υπεσέδηκα να τους συν-
δεύσω ευχαρίστος.

Ο Ζάκ έρχεται κάθε άπόγευμα και πέρνει τό σοά μαζί μου.
Είνε πικά ήσυχος και γαλήνιος. Η νευροσθένεια για την όλη
τόσο φοβούμισε το πέρας άντελώς. Η βεβαιότης ότι το όνει-
ρό του θα πραγματοποιηθή τον κάμνει ήρεμο και μετρημένο...

Στην Λιάνα φέρεται μ' έξαιρετική λεπτότητα, γλυκύτητα και
καλοσύνη. Κατεβαίνουν στον κήπο και περνάν μαζί τις ώρες του
δειλινού. Της μιλάει όπως μιλούμε στα μικρά άρρωστα παιδιά.
Καταλαβαίνει, φαίνεται, πως ή πληγή της καρδιάς της ο' άρσηση
να κλείση. Υπέφερε τόσο, ή φτωχή μου φίλη!... Και θα χαίρε-

ΑΠΟ ΠΙΑΝΤΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ένας άνάπηρος έναντίον ενός λύκου.

Μιά δραματική πάλη έγινε προ-
τοριν έβδομάδων στο χωριό
Σάντα Κρόσι της Ιταλίας μεταξύ
ένος άναπήρου και ενός...
λύκου.

Ένα άπόγευμα ο 14ετής βοσκός Γαβριήλ Μοσκάνι έκεί που
φύλαγε ένα μικρό κοπάδι από προβατίνες, τουρτουρίζοντας από
τό κηπο, ελδε έξαφνα να πλησιάση ένα άρκετά σωματώδες ζώο με
πλήρη κοκκινωπό. Ο μικρός βοσκός που τό πέραςε για κανέναν
έξον σκύλο έτρεξε κατεπάνω του και τον χτύπησε μ' ένα μπα-
στούν για να τον διώξη. Αλλά τό ζώο έκείνο που δεν ήταν
σκύλος αλλά λύκος, χωρίς να προσέξη στα χτυπήματα του μικρού
βοσκου, προχώρησε προς τά πρόβατα, άρπαξε τό παχύτερο άπ'
αυτά και άρχισε να τό τραβάη προς τό δάσος.

Τότε ο μικρός βοσκός κατάλαβε πως είχε να κάμει με λύκο
και άρχισε να φωνάζη ζητώντας βοήθειαν. Τις φωνές του τις ά-
κουσε κάποιος χωριάτης ονόματι Δομένικο Βασκαρέλλι, ο οποίος
μολοντι έχασε στον πόλεμο τό δεξί του χέρι όρμησε έναντίον του
λύκου μαζί με τά δυο σκυλιά του.

Και τότε άρχισε μιά άγρια πάλη μεταξύ του άναπήρου έκείνου
χωριάτη και του λύκου, ο οποίος διαρκώς προσπαθούσε να του
αχθή από πίσω και να τον άρπάξη από τον λαιμό. Αλλά ο γεν-
ναίος χωρικός μεταχειριζόμενος με τό άριστέρό του χέρι τό δρε-
πάνο του ήμύνετο άπεινωσμένα, χτυπώντας με έπιδεξιότητα τον
λύκο και άναγκάζοντάς τον κάθε φορά να υποχωρή, ενώ παραλ-
λήλως τά δυο σκυλιά του δάγκαναν όπου μπορούσαν τό θηρίο.

Η πρωτοφανής αυτή πάλη διήρκεσε μισή ώρα και πλέον, για-
τι ο λύκος παρά τις πληγές του και τό άλμα που έτρεχε από αυ-
τές δεν έννοούσε να άφήση την λεία του, αλλά όρμούσε πάντοτε
με μεγαλύτερη μανία έναντίον του χωρικού.

Στό τέλος ο Βασκαρέλλι καταβάλλοντάς μιά υπέρτατη προ-
σπάθεια κατόρθωσε να δώση, με τό δρεπάνο του, ένα δυνατό και
θανάσιμο χτύπημα στον λαιμό του λύκου, ο οποίος έπεσε έξην-
τημένος κατά γης ενώ τά δυο σκυλιά τον άποτελείωναν.

Σχεδόν συγχρόνως όμως έπεφτε λιπόθυμος άπ' την εξάντληση
κι' από τις όχι λίγες πληγές κι' ο ήρωικός άνάπηρος.

Ο μικρός βοσκός έτρεξε τότε έκεί γύρω και φώναξε μερικούς
χωριάτες, οι οποίοι παρέλαβαν τον Βασκαρέλλι και τον μετέφε-
ραν στο χωριό όπου του έπέδεσαν τά τραύματα.

ΛΕΣΒΟΣ

Μ' έφερε κίμα έρωτικό στῆς Λέσβος τό άκρογιάλι,
Κάτω άπ' τις γλαυκοπράσινες έληδες να κοιμηθώ,
Βάζω τη χλόη στρώμα μου και τάνθηα προσκεφάλι,
Σαπφώ, τό θείο τραγούδι σου και σε να όνειρευθώ!...

Παύλος Νιρβάνας

σθή πραγματικώς άρκετός καιρός για να συνέλθη άντελώς για να
λησημονήση... Η καρδιά της εινε βαθειά ραγισμένη...

Θυμάται...

Θυμάται και πονεί και υποφέρει, χωρίς να τό δείχνη.
Στον Ζάκ φέρεται με συμπάθεια και φιλία. Τό μεγάλο δράμα
που παίχθηκε με ήρωας τους δυο τους, έχει καλμάρει τό έρωτικό
πάθος τους. Μά ο έρωσ έχει δικαιώματα και θα τό άπαιτήση όταν
δάνε καιρός...

Κάθε προί πηγαινούν στον τάφο του Έρνέστου άνηθ. Γονα-
τίζουν, προσκυνούνται και ξαναγυρίζουν με την καρδιά έξαλαφρωμέ-
νη κίπας...

Αρχίσανε κι' όλας να έτοιμαζόμαστε για τό ταξείδι.
Έκει, μακριά, στην έξοχή, μέσα στη γαλήνη της φύσεως, ή
Λιάνα θα γιαντευή άντελώς ελπίζω...

Μόλις περάσει ή περίοδος του πένθους θα παντρευθώ.

Αρκετά υπέφεραν. Αρκετά έπόνεσαν. Ο θεός θα τους δώση
την γαλήνη και την χαρά, ή λήθη θα σκεπάση με τό πέπλο της τά
περασμένα...

Είχομαι μ' όλη μου την καρδιά να τους δώ ένωμένους κι' ευ-
τυχισμένους για πάντα!...

ΤΕΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΟΦΕΙΛΕΤΩΝ

Ο χρηματιστής Βαλρός άπένταρος και έρωτευμένος. Τό δά-
νειον. Πώς τό εξώφησε. Ο ποιητής Ντυφρενύ που πήρε γυ-
ναίκα την πλύστρα του γιατί της χρωστούσε κάποιον λογα-
ριασμό! Η ταμπέλλα του ζωγράφου Καραβάτζε. Μην πλη-
ρώνετε τά χρέη σας!... Πώς ξεχρώνονταν ο Μαρταμβίλ, κιτ,

Ο Μπουρέ ντε Βαλρός, ένας από τους πειο γνωστούς, για την
πολυτέλεια της ζωής των χρηματιστών του παρελθόντος αιδώς,
άφορ κατεσπατάλησε όλη του την περιουσία στα χαρτιά και στις
γυναικες, έρωτευθηκε τέλος μίαν από τις γνωστότερες παρισινές
χορεύτριες. Η χορεύτρια όμως αυτή ήταν συνηθισμένη σε μεγά-
λα λούσα και σε πολλά έξοδα, ο δε χρηματιστής μας δεν είχε πεν-
τάρα... Οπωσδήποτε ή φίλη του συγανηθείσα από τά τρυφερά
του λόγια, δέχθηκε να κάμνη... πίστωση στο Βαλρός, μέχρι του
ποσού των διακοσίων χιλιάδων φράγκων. Πράγματι, ο Βαλρός υπέ-
γραψε όράδα γραμμάτια και συναλλαγματικές μέχρι του ποσού
αυτού. Τότε όμως παρουσιάστηκε κάποιος άλλος άντεραςτής του,
ο όποιος, έξυπνότερα φερόμενος, έπρωτίμωσε, αντί να σπαταλήση
όλη την περιουσία του εις έρωτας με την χορεύτρια, να την παν-
τρευθή. Η χορεύτρια όστόσο δεν άργησε να καταργηθή όλη
τά υπάρχοντα του συζύγου της, ο όποιος έν τέλει άπελπισθείς,
ήττοκτόνησε. Βλέποντας τότε, ότι δεν είχε να περιμένη βοήθεια
από άλλου πουθενά, ή χορεύτρια άπηυθύνθη στον Βαλρός για να
της πληρώση τά γραμμάτια του. Ο Βαλρός, φυσικά, δεν είχε πεν-
τάρα. Η χορεύτρια τότε του έπρωτίμωσε τον έξη συμβιβασμό! Νό
την παντρευτή και αυτή αντί προικός να του δώση πίσω τά γραμ-
μάτια του. Ο Βαλρός δέχθηκε φυσικά και την πήρε γυναίκα του!...

Και, καθώς αναφέρει ο Μετρό στα «Απομνημονεύματά» του,
έπί μίνας ολοκλήρους δεν γινόταν άλλη κουβέντα, στα σαλόνια
του Παρισιού, παρά για τον πρωτότυπο γάμο του άριστοκράτου
χρηματιστού με... τον δανειστή του!...

Ο ποιητής Ντυφρενύ έπίσης, μη δύναμενος να εξωφήση κά-
ποτε τον λογαριασμό της πλύστρας του, την... παντρεύθηκε!

Κάποτε δε που έκανε παρατηρήσεις στον φίλο του άββα Πελ-
λεγκρέν γιατί φορούσε ακάδαρτο πουκάμισο, ο άββας του άπήνησε:

— Τι να γίνη, φίλε μου!... Δεν μπορεί να παντρευτεί όλος ο
κόσμος με την πλύστρα του!...

Ο διάσημος ζωγράφος Δε Καραβάτζε ήταν περίφημος... με-
κοής. Μιά μέρα δε που δεν είχε να πληρώση τον λογαριασμό του
στην ταβέρνα, έκάθισε και έζωγράφησε την ταμπέλα της είσοδου.
Η ταμπέλλα αυτή έκωλύθη, ύστερ' από μερικά χρόνια άντι
άμυθτου ποσού.

Κάποιος τυχοδιώκτης, ο όποιος δε ζούσε παρά από τά διάφορα
θαλασσοδάνεια, τά όποια έκανε από τους φίλους του, χωρίς ποτέ
να τά άποδίδη, άπηυθύνθη κάποτε στον περίφημο έπίσκοπο Σαιν-
Φρανσουά ντε-Σάλλ, τον καθαρμασθέντα άρχότερα από την Αυτι-
κή έκκλησία, και του έήτησε είκοσι σκούδα δανεικά.

Πάρε αυτά τά δέκα χάρισμα, του άπήνησε τότε ο έπίσκο-
πος, αντί των είκοσι που μου ζητείς. Κατ' αυτόν τον τρόπο θά...
βγούμε χρεοδιμένον και οι δυο!...

Κάποτε έλεγαν ένώπιον του Μαρταμβίλ τό ρητόν:

— Ο πόσις πληρώνει τά χρέη του γίνεται πλούσιος...

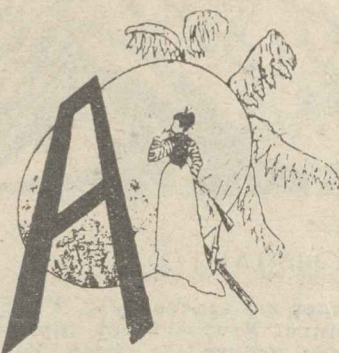
— Δε βαρύνεσαι!... είπαν ο Μαρταμβίλ. Αλλά τά διαδίδουν
οι τοκογλύφοι!...

Ο ίδιος αυτός Μαρταμβίλ μεταχειρίσθη κάποτε τον έξη τρό-
πο για να έξηληρώση κάποιον χρέος που είχε ο έναν καφετζή του
Βουλεβάρτου του Κερμαρικού.

Αρχισε από τό πρωί κι'έκανε βόλτες έξω από τό καφέστημα του
δανειστή του, έως όπου συναντούσε κανένα γνωστότου. Ο γνωστός
του, που έπρωτίμωσε συνηθας να τον κεράση κάτι τι. Ο Μαρταμβίλ
τότε δέχονταν και πήγαινε με τό φίλο του στο καφερείο του δανε-
ιστού του, όπου παρήγγελλε ένα ποτήρι κίεζ. Αντιόμως του ποτού
αυτού, τό γκαρσόνι του έφερνε... μολυβισμένο νερό, όπως είχαν
συμφωνήσει από πριν.

Κι' έτσι ο Μαρταμβίλ, άφ' ενός έφερνε στον δανειστή του πε-
λάτας άντι του... τόκου του χρέους του, και άπ' έτέρου δε άφαι-
ρούσε από τό λογαριασμό του την αξία του ποτηριού με τό μο-
λυβισμένο νερό που τον κερούσαν.

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟ ΚΡΑΝΙΟ ΤΟΥ ΣΟΦΟΚΛΗ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΝΑΜΕΣΑ στις ήρωικές μορφές της Έλληνικής αρχαιότητας, ο Σοφοκλής ξεχωρίζει όχι μόνο με το άθαντο έργο του (γigάντιο αλήθεια σε ποσό και ποιότητα—123 δράματα), αλλά και με την πολυτάραχη, τη δραματική ζωή του.

Ο Σοφοκλής, γέννημα—θρέμμα της Αττικής, ήτανε δημότης του Δήμου Κολωνού του Ίππιου. Αρχοντοπούλο. Ο πατέρας του Σοφίλλος ήταν ένα είδος αρχαιοδουρογός. Κατά το σύστημα της εποχής, είχε δούλους *Χαλκείς*, που δούλευαν γι' αυτόν και το ίδιο γένος.

Ο άθλητισμός ωφέλησε το Σοφοκλή στη μετέπειτα ζωή του. Κι' έτσι, όταν παρέστησε ένα έργο του, τη «Ναυοική» έλαβε και ο ίδιος μέρος κ' έριξε τη σφαίρα με τόση χάρη που οι θεατές τον έχειροκρότησαν. Αργότερα, ο ζωγράφος Πολύγνωτος τον εξογράφησε ως «Θάμνριν καθαρίζοντα» κ' έστησε τον θαυμαστόν εκείνον πίνακα στην Ποικίλη Στοά.

Ο Σοφοκλής πρωτοφάνηκε ως δραματικός συγγραφέας στα 468 π.Χ. με τον «Τριπτόλεμο». Οι θαυμαστές του Αισχύλου ταράχτηκαν. Είδαν ότι νέο άστρο ανέλθει, ανταγωνιστής του Αισχύλου επικίνδυνος. Ο Σοφοκλής ήταν 28 χρονών όταν άξιωθήκε να τιμηθεί με τα πρώτα έργα. Από τότε και στ' άκόλουθα 10 χρόνια οι δυο αυτοί κορυφαίοι τραγικοί ήταν κύριοι της Σκηνης γεμίζοντάς τη, τότε ο ένας τότε ο άλλος, με τη δυνατή πνοή της τέχνης τους. Με την παράστασι μάλιστα της πολυδάκρυτης «Αντιγόνης», ο Σοφοκλής τόσο στερωθήκε στη συνείδησι του κοινού, ώστε η Αθηναϊκή Πολιτεία τον ανακήρυξε καί... στρατηγό στην έκστρατεία εναντίον των Σαμίων! Φαίνεται όμως στα έργα του Πολέμου ο Ποιητής δεν εβδόκησε όσο στα έργα της Ειρήνης, και ο Περικλής του το είπε άσστερα: — Καλύτερα να θυσιάζεις στον Απόλλωνα παρά στον Άρη!

Την εποχή εκείνη ο γιός του αρχαιοδουρογού ήτανε στην άκμή της πνευματικής και σωματικής του διάπλασης. Ο μαριάρχος ανδριάντας του που βρίσκεται στο Λατερανικό Μουσείο της Ρώμης, τον παριστάνει μεγαλόκορμο, με ρωμαλέα τα μέλη, με γενειάδα και μαλλιά πυκνά, με το κεφάλι γυρισμένο λιγάκι ψηλά, με το πρόσωπο ξάστερο, άτάραχο και σοβαρό.

Στον ιδιωτικό του βίο ο Σοφοκλής ήταν άνθρωπος χαριτωμένος. Σωστός Αθηναίος. Φίλος όλων των ερώτων και όλων των διασκεδάσεων. Όταν τέλους άπεφάνισε να νοικοκυρευτεί λιγάκι, παντρεύτηκε την ώραιότερη κοπέλλα της εποχής του, την Ξανθή Νικοστράτη, κ' έκανε ένα γιό, τον Ιοφώντα, ο οποίος θέλοντας να μιμηθεί την τέχνη του πατέρα του, τον έπαιζε μεγάλες πίκρες—όπως θα ίδουμε.

Ός τόσο ο Σοφοκλής, εξακολουθούσε τη φλογερή του ζωή. Έγραψε τον «Αίαντα», την «Ηλέκτρα», το «Φιλοκτήτη», άνευφημείτο ως ήρωας στα Έλληνικά θέατρα, και γέρος πιά, άπρομάλλης τάφειαν με μία νόστιμη γυναίκα από την ήδονικά Κορινθό, τη Θεορίδα, και γεννούσε μαζί της τον Άρίστωνα. Οι κακές γλώσσες της εποχής τον λένε ότι και με την Άρχίππη, και με διάφορους πεταλούδες του Κεραμεικού, περνούσε ευχάριστα τις ώρες του ο Ποιητής.

Όγονιάρης πια ο Σοφοκλής άποφασίζει να ήσυχάσει, ξαναβρίσκει το σεβασμό των συμπολιτών του και η Αθηναϊκή Πολιτεία τον τιμά με Ιερατικό άξίωμα. Ο Σοφοκλής γίνεται Ιερέας του θεού Άμύνου, γράφει παιάνες στον Ήρακλή και τον Άσκληπίο, και στο μεταξύ ετοιμάζει κρυφά και όμοιονετικά το μεγάλο έργο του, τον «Οιδίποδα επί Κολωνώ». Τότε άκριβώς του συνέβη το τραγικότερο έπεισόδιο της ζωής του.

Ο γιός του Ιοφών, ποιητής άποτυχεμένος, με την καρδιά δαγκωμένη από φθόνο για τις πατρικές δόξες, πηγαίνει στους φράτορες και καταγγέλλει τον πατέρα του «έπί παρονόμω», δηλαδή

«ότι έπαθε ραμολιμένο! Και ζητεί να παραδοθή σ' αυτόν ή πατρική περιουσία!» Όταν το Δικαστήριο έκάλεσε το Σοφοκλή σε άνταποράσταση με το γιό του, ο συγγραφέας της «Αντιγόνης» ήρθε φέρνοντας στην ψυχή του όλη την πίκρα της ζωής, αλλά και την άπόφαση να νικήσει. Όρθιος, δόξιος με όλα τα γέφυρα, σφρώντας το λειτουργικό του γαλάζιο χιτώνα, με τη γενειάδα γυμνάσχη στο στήθος, άκουσε σιωπηλός την κατηγορία και τέλος έλαπε: — Άνδρες δικαστάι, βλέπω ότι ο Ιοφών δεν εινε μόνον ένας κακός ποιητής, αλλά κ' ένας άχάριστος γιός!... Τώρα θα ίδετε άν έσβύστηκε μέσα μου ή θεία φλόγα του πνεύματος, το έβαλα δώρο των θεών!

Έβύθισε το χέρι στον κόρφο του, έβγαλε έναν κύνιδρο και έξακολούθησε: — Ίδου! Αυτό εινε ένα κομμάτι από το νέο μου έργο, που ώριμάζει σιγά, σαν το σταφύλι κάτω από τη φλογερή πνοή του Ήλιου! Άνδρες φράτορες, άκούστε!

Και έδειλνώνοντας θριαμβικά τον κύνιδρο, ο φιλολόγος Πιητής, με φωνή παλλομένη από συγκίνηση, άλλα να θαλά και έντονη, άπήγγειλε το ύπεροχο έκείνο έγκωμο της Αττικής γής, που βρίσκεται στα χορικά του «Οιδίποδα επί Κολωνώ».

Στης άλογοθροφούσας τούτης χώρας το μέρος τ' όμορφότερο ήρθε, ξένη, στον Κολωνό τον άσπροχομάτο, όπου το γλυκόλαλο τ' άηδόνι κεληδέει συχνάζοντας στα δροσερά φαράγγια πάνω στο μαύρο τον κασδό πετώντας και στού Θεού τ' άπάτητο το δάσος, που κάνει λήθος τους καρπούς, κ' ούτε ήλιος ούτε κανένας άνεμος το πνίγει, όπου συχνάζει πάντοτε ο πατέρας, το μεθύσι, ο Διώνυσος, συντρόφους πιστούς τις θείες έχοντας βυζάχτους!

Και δυνάμυνοντες τη φωνή ό γέρο τραγικός, προχώρησε στην Α' Άντιστροφή:

Και με την οδρανόσταλη δροσιά μέσα τη μέρα το φρονιτωτό μαρούσι άνθίζει, που δυο τρανών θεών παλιό στολίδι εινε κ' ο κρόνος από τους θεούς κ' από τους ανθρώπους. Πλούσια του Κηφισού το ρέμα, μα πάντα κάθε μέρα αυτός με τα νερά καθάρις στης πλαστοστήθας γής τους κάμπους ξεχύνεται πλό γλήγορο το κάρπισμα να φέρη που μήτε το μίσθρον οι Μούσες μήτε κ' ή χρυσοχάλινη τένη μισεί Άφροδίτη (*)

Και ο Σοφοκλής εξακολουθούσε έτσι, σε λαμπαρούς στίχους το έγκωμο της Αττικής γής, της άσπρημης από τους θεούς κ' από τους ανθρώπους.

Συγκινημένοι οι Αθηναίοι δικαστάι, άπεφάνισαν με άγανάκτηση την αίτηση του Ιοφώντα να διεκδικήσει ότι το Σοφοκλήνο πνεύμα εξακολουθούσε να εινε πάντα το εαίσιο Άττικό άνθος που θα μείνη άμάραντο στους αιώνες. Και θανάτογότερα παραστάθηκε ο «Οιδίποδας», όλοι οι πολίτες των Αθηνών έπιστοποίησαν με άλαλαγμούς θριάμβου την αλήθεια αυτή. Ο Σοφοκλής ήταν τότε 91 ετών. Τόν καιρο που γίνονταν οι πρόβες άγγελλήκε ο θάνατος του Εύρυπιδι, που ήταν ο άλλος μέγας τραγικός της εποχής. Ήτανε βέβαια ο άντίεχνος του. Άλλ' οι θεατές στην πρώτη του «Οιδίποδα» είδον με συγκίνηση το γέρο Σοφοκλή να μπαίνει στο θέατρο πενθορορεμένος, με σταχτιά χλαμυδα, οδηγώντας τους ήθοποιούς του Χορού με όμοιες χλαμυδες και άστεφάνους. Ο Ποιητής πενθούσε για το θάνατο του αντίπαλου του, και ή λύπη του ήταν βαθιά και άνακατη. Μετά την παράστασι, ένας από τους ήθοποιούς, ο Καλλιπιδής, θέλοντας να δείξη την αγάπη του στο συγγραφέα, του έφερε ένα καλάθι πρώτμ σταφύλια από τ' άμπέλι του. Ο Σοφοκλής έχρησε, πήρε ένα τσάμπί και άρχισε να τρώη άλλα μα άγνοησε ρώγα εκάθησε στο γεροντικό του λάρυγγα και τον έπνιξε!

Ο θάνατός του έβρυθσε σε πένθος όλη την Ελλάδα. Η κηδεία του έγινε με Παναθηναϊκό συναγεμώ. Τόν έθαψαν στη Δεκλεία και στον τάφο του έστησαν κόσμημα με μαρμάρινη Σειρήνα, σύμβολο του «Λυγρού θρήνου». Και ο Δίμος έβγαλε ψηφισμά να σφένονται κάθε χρόνο θυσίες στο Σοφοκλή «ώς π ρ ος η ρ α σ». Οι έλεγειακοί της εποχής τον έθρήνησαν με διάφορα έπιγράμματα. Ίδου ένα άναγνώστο ποιητή, μεταφρασμένο, όπως άπόρρα πιστοποιεί:

Ήσυχα, ήσυχα, ω κισέ, στού Σοφοκλή τόν τάφο, πόντα πλοκάμους σου χύνοντας χλωρούς, να σκαρφαλώνη. Πάντα ν' άνθης, τριαντάφυλλο! Και πάντα πολυστάφυλον άμπέλι, έδώ τα κλήματα γύρω δροσιά ν' άπλώνη. Έδώ κοιμάται ο Ποιητής, που άγάπες του άρδονούσε, ήτανε πάντα οι μελιχρές οι Χάριτες και [οι Μούσες!]

Πέρασαν αιώνες. Ο τάφος του μέγ*

(*) Μεταφρ. Ήλτα Βουτσερίδη.

ΔΗΜΩΔΗ ΑΣΜΑΤΑ

Η ΑΚΑΜΑΤΡΑ

«Όλοι μ' οι κακοί γείτοννοι άκαμάτρα με φωνάζουν. Κι' άκαμάτρα γ'ό δεν είμαι, όπως λέν και με φωνάζουν. Πέντε μήνες εν' άδράχτι, τότε το νεσ' ή πλατόνα; Μα πιασε να τ' αναλύση να το καλοσυγγίση, Άπ' αὐτὴ σ' αὐτὴ γάτας και 'ς τοῦ πόντικα το δόντι, Κ' εἶδε ή γάτα το ποντίκι κ' ανακάτωσε το νέμα, Κ' άπ' την πίκρα του νημάτος πέντε μήνες έκοιμάτο, Και 'ς τους έξη όπ' έσηκώθη 'ς το φαί άνασκουμπώθη, Έτρωγε φουρνιαις καρβέλλια κ' ένα τραγό με τα γένεια, Έτρωγε κ' από 'ναν τσίρο, τράβαγε κ' από 'ναν πείρο».

στο τραγικό σκεπαστήρι από χώματα, εξαφανίστηκε, και από πάνω του πέσαναν βάρβαρες φυλές, Ρωμαίοι, Φράγκοι, Τούρκοι. Η άρχαία Δεκλεία έγινε Τατόι, περιήλθε στην κατοχή της οπικνείας Σούτσου, και όταν ο Βασιλιάς Γεώργιος Α' ήρθε στην Ελλάδα, το άγρόσις για θερμηνή του διαμονή. Στόν καιρό έκείνο το Βασιλικό χτήμα ήταν μία βραχάδης έκταση που άρχισε από τα μωβόνια της Πεντέλης κ' έφτανε στην Πάληψη, όλο πεύκα και βελανιδιές. Έδώ άρχότανε ο Βασιλιάς όταν ήθελε ν' άναπαυθή από τους κόπους της πολιτικής. Και εινε γνωστόν ότι ή σιοργή του σι ή εινε κάνει το Τατόι πρότυπο άγοικτήματος.

Στην άρχή ο Βασιλιάς Γεώργιος είχε άναθεσει όλη την έκτέλεση των σχεδίων του σ' έναν πεπειραμένο Δανό δασοκόμο, το Μούντερ. Αυτός έβαλε σ' άνέργεια το σύστημα της Δανικής καλλιεργείας και κτηνοτροφίας με κοπάδια από Δανιμαρκέζικες κ' Έβρενικές άγέλες, που έβρισκαν ήσυχα το τριφίλλι τους έκεί κ' από έκεί και λίγα χρόνια έφώλιασαν λυκοί και άγριογούρουνα.

Έβρυνος και πρακτικός άνθρωπος ο Μούντερ, ήταν και έπιστήης και μηχανικός και λίγο ιδιόρρυθμος. Πρό πάντων προλήτης σάν 'Ανατολίτης. Λένε, ότι όπως κρατούσε τα λογιστικά βιβλία, έτσι κρατούσε και ήμερολόγιο των όνειρων του, που τα έσκαλιζε και σε μηχανογραφία άλλαζε και ο Μούντερ βρισκότανε σ' ένα μεγάλο δρόμο από τον όποιο περνούσε μία άρχαία Έλληνική νεκροκήλη. Η κηδεία σταματούσε σ' ένα σημείο του δάσους κ' έθαβε το νεκρό σ' ένα θαυμάσιο μαρμάρινο σαρκοφάγο.

Την τρίτη μέρα ο Μούντερ, με την πεποίθηση ότι τ' όνειρό του ήταν προφητικό, έπήγε στο Βασιλιά και του το διηγήθηκε. — Σάκε λοιπόν να ίδουμε, είπε ο Γεώργιος. Ο Μούντερ έσκαψε και άνεκάλυψε ένα άρχαιο νεκροταφείο, κρηφραγμένο με παγεις τοίχους και μέσα πολλούς άρχαίους τάφους. Στόν καλλιτεχνικότερο άπ' αυτούς ύπήρχε ο σκελετός ενός ήρωος. Ο Δανός συγκινημένος έπήρε το κρανίο του σκελετού, τότρησε στο Βασιλιά και του είπε: — Μεγαλειότατε, να το κρανίο του Σοφοκλή, του μεγάλου τραγικού!

Ο Γεώργιος, που ήταν άρκετά δυνατός στην Άρχαιολογία, έπήγε το κρανίο στα χέρια και βάλθηκε να το εξετάξη. Ήταν ή όν ήταν του Σοφοκλή;... Έπειτα, έκάλεσε τους Άρχαιολόγους και τους έκανε την ίδια ερώτηση. Άρχισε φοβερός καυγάς. Άλλοι έστήριξαν με τη γνώμη του Μούντερ, άλλοι δεν ήθελαν να παροτρυνόν ότι έπρόκειτο για τον Τάφο του Σοφοκλή. Οι πρώτοι είχαν δυνατά έπιχειρήματα, παρήκνα από κλασικές περιγραφές άλλα και οι δεύτεροι ζητούσαν με τον Πανσανία στο χέρι, που λέει έκεί ότι ο Σοφοκλής θάφτηκε με την περικεφαλαία του και με στρατηγικό του έξορος. Αυτά δεν είχαν βρεθεί. Λοιπόν: — Λοιπόν, άπαντούσαν οι άλλοι, μπορεί νάγινε και δώ ότι σε άλλους άρχαίους τάφους που άνοίχτηκαν σε περασμένους αιώνες, από τους κατακτητές και άποψ γυμνώθηκαν, ξανακλείστηκαν.

Ός τόσο ο Βασιλιάς Γεώργιος διάταξε να τοποθετηθή το κρανίο στο μικρό μουσείο που ιδρύθηκε σ' έναν από τους πύργους του Τατοίου. Ένας Άγγλος σοφός, ο Γώλτερ Κρίστμς που έπισκέπτανε τότε τη Δεκλεία, γράφει: «Όμολογώ ότι πρώτη φορά στη ζωή μου είδα τόσο άσύμμετρο κεφάλι και συγχρόνως τόσο άνεπαισθήνη την κρανιανή χώρα»... Και ο ξένος περιηγητής ρωτάει: — Έπει άραγε δίκαιο ο Μούντερ;

Στην ερώτηση αυτή ή Έπιστήμη μένει σιωπηλή, όπως το στόμα του μισσηρόδους κρανίου... Στέφ. Δάφνης

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΟ ΠΗΔΗΜΑ ΤΗΣ ΤΑΦΡΟΥ

Ο περίφημος ζωγράφος Κόρολος Βερνέ γυρίζοντας κάποτε από τη Μασσαλία στο Παρίσι με το λεωφορείο συνταξίδευε μαζί με ένα καχύποχο κύριο, πολύ άγροικο και με ήλιθία φαισιογνομία. Σε κάποια άνηφορά έπειδή το λεωφορείο δε μπορούσε να προχωρήσει οι έπιβάται κατέβηκαν και άρχισαν να περπατούν πεζοί. Προχωρώντας έφτασαν μπρός σε μία τάφρο, την όποία ο ζωγράφος έπήδησε άμέσως πρώτος. Γυρίζοντας έπειτα προς τον χονδρό έπιβάτην του φώναξε να τηρήσει κι αυτός.

— Έκείνος όμως έδίσταζε. — Πήδησε άν μπορείτε, του φώναξε ο Βερνέ. — Εγώ λέω πώς θα την πηδήσω, άπάντησε ο χονδρός κύριος. — Αν θέλετε μάλιστα στοιχηματίσουμε ένα πρόγευμα. — Εύχάριστος.

Ο άγνωστος τότε έδωσε μία και πήδησε πράγματι την τάφρον.

— Εύγε! του φώναξαν οι παριστάμενοι.

Και ο Βερνέ έπληρώσε το πρόγευμα στον παρακάτω σταθμό. Το βόδν όμως μία νέα τάφρος παρουσιάστηκε μπρός στους έπιβάτας, αλλά πλατύτερη αυτή τη φορά. Ο Βερνέ προσκάλεσε πάλι το χονδρό κύριο να την πηδήσει στοιχηματίζοντας μαζί του. Έκείνος δίσταζε. Στο τέλος όμως δέχτηκε και πηδώντας με όρμη πέρας και πάλι την τάφρο. Έτσι το ταξίδι από τη Μασσαλία ως το Παρίσι διήρκεσε πέντε ήμέρες. Σ' όλο αυτό το διάστημα δεν έλειπαν ούτε οι τάφροι ούτε τα στοιχηματα και ο χονδρός κύριος έφτασε στο τέλος να πηδά έπιτυχώς τάφρους έξη μέτρων προς γενικήν κατάπληξη όλων των συνταξιδιωτών του και του Βερνέ, ο όποιος του πλήρωσε συνεχώς προγεύματα.

Όταν χωρίστηκαν στο Παρίσι ο χονδρός κύριος σφίγγοντας το χέρι του Βερνέ, του είπε:

— Σας ευχαριστώ, κύριε, γιατί με έθροψατε σε όλο το διάστημα του ταξιδίου. Έλπίζω ότι θα σας ιδώ στην πρώτη παράστασή μου.

— Κατά την πρώτη σας παράστασι!... Πώς; — Μάλιστα κύριε, άπάντησε ο άγνωστος. Προσελήφθην ως πρώτος Παλιότσος στο ήπικοδόμιο του Νικολέ και ή παραστάσις άρχίζουν αυτές τις ήμέρες.

Ο Βερνέ έκυτάλαβεν τότε ότι είχε βρεί τον μυστήριό του. Έναν κλόουν!...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Η ΜΥΘΗ ΤΟΥ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΥ

Περί του διασήμου γάλλου γλύπτου Πρεσώ διηγούνται τα έξης άστεία ανέκδοτα:

Ένας πλούσιος Βιομήχανος όχι όμως και πολύ φιλόκαλος, του παρήγγειλε κάποτε να του κατασκευάση την προτομή του, και του πλήρωσε προκαταβολικώς άρκετά χρήματα. Σε λίγες ήμέρες ο Πρεσώ την έτοιμάσε και του την έστειλε. Ο ύπηρέτης όμως του βιομήχανου έσπασε από άπροσεξία τη μύτη της προτομής και ο βιομήχανος την ανάστειλε στον Πρεσώ να του τη διορθώση, σάν να έπρόκειτο περί κανενός άγγείου ή επίπλου!... Ο Πρεσώ θύμωσε φυσικά και άπεφάνισε να εκδικηθεί τον βιομήχανον. Δέχθηκε λοιπόν την προτομή και σε λίγες ήμέρες του την έστειλε επιδιορθωμένη.

Ο βιομήχανος είχε σταθή και την έθαυραζε, όταν έξαφνα είδε ένα πλήθος μνίγες να καθώνται στη μύτη της προτομής και να την ταμπούν!... Έπίσης την άλλη ήμερα άντελήφθη ότι τα δύο του μικρά τέχνα πήγαν να πολυ συχνά, άγκάλιασαν την προτομή και την φιλούσαν στη μύτη!...

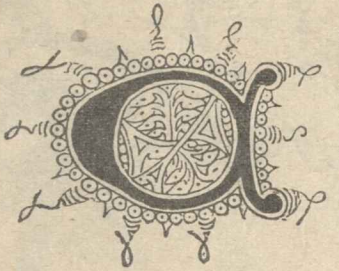
Έκείνο όμως το όποιο εξέπληξε περισσότερο τον βιομήχανο ήταν ότι σε λίγες ήμέρες ή μύτη της προτομής άρχισε να... μαραίνη!... Από γουλή που ήταν στην άρχή, κατάντησε σιγά-σιγά πλακωτού!...

Πλησίασε τότε, έξήτασε την προτομή και άνεκάλυψε το μυστικό. Η μύτη ήταν φτεασμένη από ζάχαρι!...

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΩΛΕΪ

ΟΝΕΙΡΟ ΕΥΤΥΧΙΑΣ...

Ν ΓΙΝΟΜΟΥΝ ξαφνικά πλούσιος, — μās ειπε ο Ροζέλ με τον τόνο της αποφασιστικότητας που τον διέκρινε πάντοτε, — αν γινόμουν τόσο πλούσιος, ώστε να μπορούσα να ικανοποιήσω κάθε μου επιθυμία, θα ήξερα τι να κάνω άμεσα, γιατί να διστάσω ούτε στιγμή; Θα αγόραζα τέσσερα σπίτια και θα βρισκα και τέσσερες γυναίκες. Κάθε γυναίκα και σπίτι.

Για το χειμώνα, θα είχα ένα διαμέρισμα—κοιμή, αναπαυτικά και θερμά επιπλωμένο—κοντά στο πάρκο Μονώ ή τα 'Ηλύσια Πεδία. Θα φρόντιζα να έγκαταστήσω σ' αυτό μία μελαχροινή και ψηλόσχημη γυναίκα, είκοσι τεσσάρων ως είκοσι έξι ετών, μία χλωμή, ευγενική και ευκίνητη γυναίκα, με χείλη λεπτά που θάνοιγαν σπανίως, για να πούμε μονάχα λόγια μετρημένα και σοβαρά—και τα όποια, τις περισσότερες φορές, θα ήτανε σφιχτοκλεισμένα, διφρονώντας στα μεγάλα, στα μελαγχολικά της μάτια τη φροντίδα να εκπράσσουν τα ψυχικά της συναισθήματα. Τη γυναίκα αυτή θα την έφερα από καμιά άρχοντική, μία ξεπεσμένη οικογένεια. Θα τις έξερετε βέβαια αυτές τις παλιές οικογένειες, που τις σκέπει η σερβαστή σκιά των τιμημένων προγόνων τους και που βρίσκονται ξαφνικά σε δυσκολή οικονομική θέση είτε επειδή ο αδελφός έλασε ξαφνικά ένα σημαντικό ποσό, είτε επειδή πέθανε ξαφνικά ο πατέρας, ο διαχειριστής της περιουσίας. Θα παρουσιάζονταν τη στιγμή ακριβώς που ή νέα αυτή θα ζητούσε να βοηθήσει πέναντι, για να βοηθήσει λιγάκι το σπίτι της. Και, έχοντας πώς έχω να κάνω μ' ένα τίμιο και σοβαρό κορίτσι, θα της πρότεινα κ' εγώ—τίμια και σοβαρά—να την πάρω νόμιμη γυναίκα μου, με κάποιους όμως όρους: 'Θ' ανέλαμνα να βγάλω την οικογένειά της απ' τη δύσκολη οικονομική θέση. Θα της εξασφάλιζα ζωή πλούσια και άνετη—με τους χορούς της, με τις τουαλέτες της, με τους υπηρέτες της, με το θεωρείο της στην Όπερα. Είς ανάλλαγμα των θυσιών μου, το μόνο που θα ζητούσα από αυτήν θα ήτανε να μ' αγαπάει τρεις μήνες το χρόνο και σε ώριμες μέρες... Έκείνη θ' άκουγε τους όρους μου και θα καταλάβαινε το κρυφό τους νόημα—πώς τη θέλω δηλαδή για νόμιμη φίλη, έστω κι αν την παντρεύομαι.—Όσοσο θα το δεχότανε αυτό για να σώσει την οικογένειά της και, ίσως—ίσως, για να καταπλήξει τις φίλες της με τις πλούσιες τουαλέτες που θα της έκανα. Και, ύστερ' απ' το γάμο μας, θα έδινε σπίτι μου μεγαλοπρεπείς εσπερίδες στις οποίες θα προσκαλούσε το άθος της Παρισιανής αριστοκρατίας. Θα την έβλεπαν νέα, όμοια, λαμπροστολισμένη και θα με ζήλευαν. Θα μου έμενε, αγαμριβόλος, πιστή από ευγνωμοσύνη και από σεβασμό προς την υποχρέωσή που ανέλαβε. Παρ' όλα όμως αυτά, δεν θα μου ήτανε πολύ εύκολο να μπω στα ιδιαίτερα διαμερίσματά της... Για να άποκτησω την εξαιρετική αυτή ευνούια θα έπρεπε να μεταχειρισθώ πολλά και διάφορα διπλωματικά μέσα, να δειπνέω πολύ. Και όταν θα μπορούσα τέλος να διαβώ το καθώφλι του δωματίου της, εκείνη θα με δεχόταν ευγενικά βέβαια, αλλά ψυχρά και αδιάφορα... Θα θυμόταν ωστόσο πώς είχε γυναίκα μου—και θα καταλάβαινε πώς θα ήταν υποχρεωμένη να υποκριθώ ότι μ' αγαπάει. Και αν κατά τύχη, στις στιγμές της ερωτικής μας τρυφερότητας, ή παραφορά θά μ' έκανε να τη φιλήσω πιο φλογερά, τότε ή ντροπή θα πορφύρωνε άσφαλώς τα όχρα και παγωμένα μάγουλά της...

Μόλις ο 'Απριλιάκιος ήλιος θ' άρχιζε να θερμαίνει την καρδιά του ανθρώπου, θα έβγαζα το φράκο και το σμόκιν και θα φορούσα ένα απλό κοστούμι, κίτρινα σαρκίνα και ψαθάκι. Και θαφερα βόλτες στα βουιέβάρτα, το βράδυ, ζητώντας να βρω καμιά μικρή και τσαχπίνια μοδιστοϋλά, ευκίνητη και λεπτοκαμωμένη, με μινιότα ανασηκωμένη. Θα την έφερα μαζί μου στο μικρό σπίτι μου που θα νοίκιαζα έξω απ' το Παρίσι, σε κανένα ήρεμο και γραφικό προάστειο. 'Η ανοιξιάτικη φίλη μου θα μιλούσε αλάνθρικα και θα τρελλανότανε για ρομάντσα και για κυριακάτικες εκδρομές. Θα έκλαιγε διαβάζοντας λαϊκά ρομαντικά μυθιστορήματα, θ' άντέγραφε ερωτικά δίστιχα από άπληροκαίμενες ανθολογίες και θα πείραζε τους διαβάτες στο δρόμο. Θα κάναμε μαζί μακρινούς και ερημικούς περιπάτους στο Σηκουάνα και θα θέλαμε να μην τελειώσει ποτέ το γλυκό όνειρο της ανοίξεως. 'Η τσαχπίνια φίλη μου θα φορότανε τις άριστες και τα ποικίλα, θα χόρευε όταν της κατέβαινε μες στη μέση του δρόμου και κάθε βράδυ, πριν κοιμηθεί, θα έκανε με πραγματική ευλάβεια την προσευχή της στην Παναγία... Τη μία μέρα θα έδωσα μαζί της εκατό πενήντα φράγκα και την άλλη θα έλεγα ψέματα πώς δεν έχομε λεφτά, για να μείνουμε νηστικοί—χορτάτοι μονάχα από θερμά φιλά. 'Η α-

μυαλή φίλη μου—ή όποια θα ήτανε πάντα πρόθυμη να με άπατήσιν με τον πρώτο τυχόντα—θα μου έκανε σκληρές ζητοκραυγές, πεντέ φορές την ήμερα, και δεκαπέντε φορές την ήμερα θα μου ζητούσε συγγνώμη... Και άσφαλώς μία μέρα θά μ' έγκατέλειπε, για ν' άκολουθήσει κάποιον άλλον, με την ίδια ευκολία που δέχτηκε να περάσει μαζί μου τρεις μήνες στην έσχατη.

Όταν θά πλησίαζε ο 'Ιούλιος, θα πήγαινα στον παλιό πάρκο που θά αγόραζα στη Νορμανδία. 'Ο πύργος αυτός θα ήτανε γεμάτος από ιστορικές άναμνήσεις. 'Αν οι τοίχοι των ψηλών και άστρωτών δωματίων του μπορούσαν να μιλήσουν, πόσες έρωτικές, πόσες αίματοποτισμένες ιστορίες θα διηγόντανε!... Μικρά ποίμα θα διέσχισαν τους πράσινους κάμπους που θάζωναν όλο τον πύργο. Κάθε πρωί, πριν άκούα σηκωθεί απ' το κρεβάτι ή νέα και ροδομάγουλη γελαδάρισσα θα μου έφερνε μία κουζίνα γεμάτη ζεστό γάλα, άρμεγμένο της ώρας. 'Υστερα θά ντυνόμουν, θ' άνέβαινα στον άρχοντο, θά στεκόμουν ώρες όλοκληρες μπρος σ' ένα ψηλό παράθυρο άγναντεύοντας το γαλάζιο όμιον, ψηλά, και την καταπράσινη έκταση, κάτω... 'Υστερα, θά πήγαινα κινητή. Και το βράδυ, όταν θά γυρνούσα στον πύργο κουρασμένη, ο έπιστάτης θα μου παρουσιάζε το λογαριασμό τι είσοργάες από γάλα και βούτυρο, κι αν όλες οι άγγελάδες ήτανε καλά. Και όταν πιά ή γυναίκα θά ήτανε βαθειά προσηκωμένη, θ' άνέβαινα στο δωμάτιό μου, θά ή ροδομάγουλη γελαδάρισσα θα πήγαινε μπροστά, φεγγίζοντας τη σκάλα με το κερί... Τα παλιά της χωριατοπούλας αυτές, αυτές που θύμιζαν, τα μάτια της θά έλαμταν άδωα και ποικίλα, και τα μάγουλά της θά έσταζαν αίμα...

Με τα πρώτα ρίγη του φθινοπώρου, όταν τα φύλλα θ' άρχιζαν να πέφτουν κιτρινωμένα και ο άέρας να θρηνολογάη άνάμεσα στα γυμνά κλαδιά των δένδρων, θα πήγαινα στο μικρό σπίτι μου που θα είχα σε καμιά έπαρχιακή και μελαγχολική πόλη της Γαλλίας. 'Ησυχία και έρημοι θα ήταν όλοι οι δρόμοι της μικρής πόλεως. Θα περνούσα όλη τη μέρα μου στο καφενείο κοιβετιάζοντας ή παίζοντας σκάκι με κατσουκισμένους γέροντες, μ' ανθρώπους που θά ζούσαν μονάχα με τις άναμνήσεις. Πολλές φορές, εκεί που θά μιλούσαμε ή που θά παίζαμε, ο άντικρυνός μου θα σάπαινε και θά κοιτάζε άσηχημάς έξω απ' το παράθυρο. Κάτα θά του γνέριζε τότε ή παγερή πνοή του φθινοπώρου...

Το βράδυ, όταν θά γυρνούσα σπίτι, μία χαριτωμένη νοικοκυρούλα θα με περίμενε στο ζεστό δωμάτιο. 'Η φωτιά θα έριχνε γλυκούς κόκκινους ίσκιους στο πάτωμα και ή σούπα θ' άρχιζε στο τραπέζι. Θα καθόμαστε, θα τρώγαμε και ύστερα ή άρροισμένη μου φίλη, άφου θά μου έφανε ένα καφέ, θάπερνε το άρχοχικό της και θα έξακολουθούσε το κέντημά της, ενώ εγώ θ' άποτελειώνα κάποιον βιβλίο—άκούγοντας τα ύβλα να τρίζουν στο τζάκι και τη βροχή να δέρνει τα τζάμια...

— Αυτό είνε το πρόγραμμα της ευτυχίας που θάβαζε σ' έρωτα μογή, αν γινόμουν ξαφνικά πλούσιος, συνεπλήρωσε ο Ροζέλ, νάζοντας θλιβερά τη στάχτη του τσιγάρου του.

Κάρλος Φώλεϊ

Τό όνειρο διαλύεται...

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΤΟΥ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΟΥ ΜΟΛΙΕΡΟΥ

Ο ποιητής και οι ιατροί. 'Η άσθενική του κράσις. 'Η βακτανιστική διάκειται. Οί έλθεριοι έρωτές του. 'Ο τελευταίος του έρωας. 'Η νεαρά ήθεποις που γίνεται σύζυγός του και τον άπατά. 'Ο βήχας του Μολιέρου. 'Η τελευταία εμφάνισις του πρό το κοινοῦ. Στο σπίτι του. 'Η τελευταίος του στιγμές κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Από ένα πολύ άνδιαφέρον βιβλίο το όποιο έγραψε ο γιατρός του Μολιέρου σχετικώς με τη ζωή και τον θάνατό του, άσπασμέν ην ή κάτωθι σελίδα, στην όποια γίνεται λόγος για τις τελευταίες στιγμές του μεγάλου γάλλου κομωδιογράφου.

'Ο Μολιέρους ήταν πολύ άσθενικής κράσεως. 'Υπέφερε κάθε τόσο από το στήθος του, λόγω μίας πνευμονικής συμφορήσεως που είχε πάθει κάποτε, και έξ αιτίας της όποιας έβγαλε αίμα από το στόμα του. 'Ετσι μόνον μία ζωή ήσυχη και ήρεμη θά μπορούσε να διασώζοντο, την κλονισμένη του ποιητού υγεία. 'Ο Μολιέρους όμως, έκ φύσεως «μπούμ» ήταν άδύνατον ν' άκολουθήσει τακτική ζωή. 'Εξ άλλου, είχε μ' ένα άλλο πάθος, που υπέσκαπτε την υγεία του, τον έρωτα! 'Η τρυφερή του ίδιουσκασία, τον παρέσυρε σε διάφορες έρωτικές περιπέτειες που κάθε άλλο παρά έβελτιωναν την υγεία του. Μολαταύτα ο Μολιέρους άκουγε και τις συμβουλές των γιατρών και υπέβριλετο σε φρικτές διακειται. 'Απεργνε π. χ. το κρασί και τα καλά φαγητά έστρέφετο μόνον με γάλα, και στις συναναστροφές μιλούσε πολύ λίγο ή και καθόλου για να μη κολλήσει το στήθος του. Δεν δέχτοιν μόνον με κανένα λόγο να υποβλήθι στις έξις δύο στερήσεις, που έντοτούς του έπελάλλοντο για ν' άποκτήσει άπολύτως και την υγεία του: Να πάσθ δηλαδή να παύει, και να παύει να είνε ερωτικός!...

Ο τελευταίος έρωας του Μολιέρου, έπείγνε κατά πολύ το τέλος του. Καθώς είνε γνωστό, σε ήλικία σαρανταδύ ετών, έρωτηθηκε παραφόρος μιά θεατρονύλα του διόλου του, ήλικίας μόλις δεκαοχτώ ετών, την όποιαν και έκαμε την άνοησίαν νά νηφενθί. 'Η νεαρά αυτή ήθεποις, φιλάρεσκη και τσαχπίνια καθώς ήταν, δεν μπορούσε να συμψιβασθί με τον σοβαρό χαρακτήρος και άσθενικής κράσεως σκύζυγό της... 'Ετσι βοηθήσεις και της μεγάλης διαφοράς της ήλικίας ο μεγαλόφυης κομωδιογράφος έπροδού από την σύζυγόν του, ή όποια άρχισε να τον άπατά σκανδαλωδέστατα. 'Ο τρυφερός και μελαγχολικός Μολιέρους υπέφερε πολύ από την κατάσταση αυτή. Και ή υγεία του, καθώς ήταν φυσικό, υπέστη νέο σοβαρό κλονισμό.

Ο άτυχος Μολιέρους φανταζόμενος ότι ή άδιαφορία της νεαρής γυναίκας του άπέναντί του όφειλετο σε έλλειψη περιποιησεως ή μέρους του, άρχισε—παραβαίνων κάθε λατρική άπαγορεύση—να πλανάσθαι επί της αυτήν δέγματο της αγάπης του, καταστρέφων έτσι άνεπανόρθωτα την υγεία του.

'Αποτέλεσμα όλων αυτών ήταν να πολυλαλασασθούν ή κρίσεις της άσθενείας του, να υποφέρει συχνότερα από άφύρητους πόνοους του στήθους και να βήχει μέχρι άπονηγμού. 'Επειδή δέ έξακολουθούσε να πρωταγωνισθί ο ίδιος στα έργα του, όταν τον έπαινε στη σκηνή ο άγωνιώδης βήχας του προσπαθούσε να βήχει δυνατά και όσον το δυνατόν κομικά, για να νομίξη το κοινόν ότι άποκρίνεται και να προκαλή τον γέλοιο!...

Ο «βήχας του Μολιέρου» παρέμεινε έτσι, επί πολύ χρονικό διάστημα, ως μία παράδοσις της γαλλικής σκηνής. 'Όταν μες από τα παρασκηνία, άκούγονταν ο βήχας του μεγάλου κομικού, το κοινόν άρχιζε προκαταβολικώς τά γέλια, γιατί θαρούσε ότι ο Μολιέρους ήθελε, με τον βήχα του αυτόν, να προετοιμάση την «άντράτα» του. Πολλοί δέ άλλοι κομικοί, επί έτη πολλά και μετά τον θάνατον άκόμη του Μολιέρου, προσπαθούσαν ναπομιμηθούν από σκηνής τον βήχα του, για να κάνουν τον κόσμο να γελάσει! Πού νά ήξευραν έντοτούς τι τραγωδία κρυβόταν πίσω από αυτόν τον βήχα...

'Απαισθηθείς τέλος από την άδιαφορία και την ελαφρότητα της γυναίκας του, ο Μολιέρους, άπεφάσισε να την χωρίσθ... 'Ο χωρισμός τους όμως αυτός διήρκεσεν έλάχιστα. Δέκα μήνες από το θάνατό του ο Μολιέρους την ξανακάλεσε κοντά του, και πιά να μην την άποχωρίζεται, ούτε την ώρα του φαγητού, κατάργησε την δίαιτα στην όποιαν τον είχαν υποβάλει οι γιατροί, και ξανάρχισε να τρώει και να πίνει μαζί της διάφορα «άπληροειμένα» φαγητά...

'Αποτέλεσμα του νέου αυτού τρόπου ζωής του ήταν ή επιδείνωσις της καταστάσεώς του. 'Ο έρεθισμός του στήθους του μεγάλωσε και ή δύναμις του άρχισαν να τον έγκαταλείπουν. Κατά την εποχή αυτήν τον έπεσκέφθη

ο μέγας σύγχρονός του ποιητής Μπουαλώ, ο όποιος μόλις είδε την κρίσιμη κατάσταση της υγείας του, τον έξώκισε από παύση νά παίζη στο θέατρο και νά καταπονή έτσι το στήθος του. 'Άλλοι φίλοι του, παρευρισκόμενοι στην σκηνή αυτή, τον συνεβούλευσαν κι αυτοί νά έγκαταλείψη τη σκηνή για να σώση την ζωή του. 'Ο Μολιέρους όμως, συλλογιζόμενος τους φτωχούς συντρόφους του, άπήνησε:

— Και τι θά γίνουν τόσοι φτωχοί βιοκάλαισται, που αν παύσουν ή παραστάσεις, θά χάσουν το ψωμί τους;...

'Η συζήτησις αυτή γινόταν την Παρασκευή 17 Φεβρουαρίου 1673, την ήμερα ακριβώς που έδιδετο ή τετάρτη παράστασις του «Κατά φαντασίαν 'Ασθενούς». Το μόνο που άδεδχθ ο Μολιέρους την ήμερα αυτή ήταν νάρχισθ ή παράστασις λίγο νωρίτερα του συνήθους, δηλαδή κατά τις τέσσερες.

Στο έργο αυτό ο Μολιέρους υπεδύετο τον ρόλο του «Κατά φαντασίαν άσθενούς» από τους κομωδιστικότερους, δηλαδή του Μολιέρου ρεπερτορίου.

Μόλις εισήλθε στη σκηνή ο μέγας κομωδιογράφος, άντελήφθη ότι ή κατάστασις του δεν θά του επέτρεπε ίσως νά παίζη μεχα το τέλος της παραστάσεως... Και πράγματι... Στην κομωδιστική σκηνή του έργου, κατελήφθη από σπασμούς. Για να τους άποκρύψι από το κοινόν, άρχισε να γελάει δυνατά, και ύστερικά!...

Το κοινόν όμως είχε άντελήφθη την τραγωδία που ύφιστατο ο κομικός. 'Ο Μολιέρους, όποσδήποτε, τέλειωσεν όπως-όπως τον ρόλο του και άποτορβήχθηκε στα παρασκηνία. Τρεκλίζοντας, προχώρησε ως το καμαρίνι του συναδέλφου του Μπαρόν, στον όποιον παραπονέθηκε ότι κούνησε. 'Ο Μπαρόν του έπιασε τά χέρια, τα όποια ήταν πράγματι παγωμένα. Τού έδωσε τότε άμέσως τον μανδύα του για να τον φορέσθ να ζεσταθί, τον ώδήγησεν ύστερα στο φορείο του και διέταξε τους φορείς να τον πάν στο σπίτι του, όπου τον συνώδυνεν και ο ίδιος.

Όταν έφτασαν στο σπίτι του Μολιέρου, ο Μπαρόν γνωρίζοντας ότι ο φίλος του είχε πάντα εκεί μία προμήθεια από ζουμί, τον έρώτησε αν ήθελε νά πη λίγο.

— Όχι, προς Θεού! του άπήνησε σιγά ο Μολιέρους. Το ζουμί που έτοιμάζει ή γυναίκα μου, είνε δηλητήριο για μένα... Έρχνε μέσα του κόσμος τις σκέψεις... Πές νά μου φέρουν καλύτερα λίγο ψωμί και λίγο τυρί της Παρμεζάνας.

Τού έφεραν ότι ζητούσε, αλλά δεν μπόρεσε ούτε καν νά το δοκιμάσθ.

Παρακάλεσε κατόπιν να τον βάλουν στο κρεβάτι του. Όταν έγινε κι αυτό έστειλε και ζήτησε από τη γυναίκα του ένα άπαισιό που του είχε υποσχεθί. Έξαφα όμως κατελήφθη από δυνατό βήχα και ζήτησε νά του φέρουν φως. 'Ο Μπαρόν έσπευσε να φέρη ένα κερί, και τότε είδε πώς ο Μολιέρους είχε καμει αίμόπτυση.

— Να που ή κατάστασις μου παίρνει νέο δρόμο!... ειπε ο Μολιέρους χαμογελώντας. Παρατηρώντας δέ το τρομαγμένο άπρος του συναδέλφου του, έπροσέθεσε άσθενικά:

— Μην τρομάζει... Έχω φτύσει άλλοτε περισσότερο αίμα...

Έντοτούς, είδοποίησε τη γυναίκα μου να έλθθ...

'Ο Μπαρόν, άλλόσρων, έστρεψε νά είδοποίησθ την γυναίκα του Μολιέρου. Έν τφ μεταξύ, στο δωμάτιο του έτοιμοδανάτου, είχαν άνεβει δύο καλόγριες, ή όποιες είχαν έλθει στο Παρίσι για να κάνουν έραγο για τους φτωχούς, και τις όποιες ο μέγας κομωδός είχε φιλοξενήσθ σπίτι του. Οι καλόγριες αυτές, κατέβηκαν κάθε φροντίδα για νά ελαφρώσουν την αγωνία του έτοιμοδανάτου, ο όποιος έννοιωσε ή ζωή νά του φεύγθ με το άφθονο αίμα που έβγαλε από το στόμα του.

Όταν ή κυρία Μολιέρου και ο Μπαρόν μπήκαν στο δωμάτιο, ο Μολιέρους ήταν πλέον νεκρός. 'Η ώρα ήταν δέκα της νυκτός, και μόλις πρό μίας ώρας είχε φύγει από το θέατρο.

Ο μέγας κομωδιογράφος ήταν τότε πενήντα έξι ετών, ένος μήνος και τριών ήμερών.

Ο Μολιέρους

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHEL CORDAY

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΕΘΕΡΑΣ

Ένοιωσα σήμερα ένα τρομερό προαίσθημα για το μέλλον και μολονότι μου φαίνεται ότι η λογική δεν το δικαιολογεί καθόλου, εν τούτοις αυτό με βασανίζει. Κι' ούτε φαντάζομαι ότι θα μπορέσω να το νικήσω.

Βρισκόμουν μέσα στην ασφάλεια του παρόντος, σαν μέσα σε μια κλειστή και θερμή κάμψη, μα μια ύπουλη νύχτα του ανέμου ανασήκωσε την κουρτίνα του παραθύρου κι' αντίκρυσα τότε ένα περιβάλλον άβυσσος κι' εχθρικό.

Μα ως ξαναπαύομαι μια-μια τις στιγμές της ημέρας μου. Ίσως αυτή η ήρεμη ανάληψη να διαλύσει τα κακά μου προαισθήματα.

Από το πρωί λοιπόν έβγαγα για το Μπρονόβα. Όλα τα θερινά σπίτια του δρόμου, κάτω από τον σκοτεινό ουρανό του Δεκεμβρίου, φαινόταν σαν παγωμένα και γυμνά. Έκει, η Μάρθα κι' εγώ, είχαμε γνωριστεί κι' είχαμε αγαπηθεί, εκεί ξαναγυρίζαμε κάθε χρόνο τον Ιούλιο, ύστερ' από έξη χρόνια γάμου! Εκεί επίσης πέθανε ο πατέρας της Μάρθας προδ' μερικτών εβδομάδων.

Απεφάσισα να πάω ο ίδιος να ταχτοποιήσω τα χαρτιά του προσφιλούς μας νεκρού, για να μην ανάκατεψη η Μάρθα σε μια τέτοια δουλειά, που θλίψη μόνο και μελαγχολία θα της προκαλούσε.

Έτσι βοήθηκα μόνος μέσα στο σπίτι του πεθερού μου. Είχ' αγαπήσει πολύ το μακαρίτη κι' εν πρώτοις ένοιωθα μια άπεραντη ευγνωμοσύνη προς αυτόν γιατί μου είχε παραχωρήσει τη Μάρθα! Έπειτα τον έλυπόμουν και τον συμπαθούσα για τις θλίψεις που είχε βιώσει στη ζωή του. Η γυναίκα του τον είχε εγκαταλείψει για ν' ακολουθήσει κάποιον φίλο της, ο οποίος την εγκατέλειψε κι' αυτός με τη σειρά του κι' έτσι εκείνη κατάντησε να χορεύει σε κάποιο θέατρο του Λονδίνου. Το διαζύγιό τους έκανε κρότο κι' υπήρξε εξαιρετικά σκανδαλώδες.

Τα γεγονότα αυτά είχαν συμβεί λίγα χρόνια πριν γνωρίσω τη Μάρθα. Έγώ τα ήξερα από τις εφημερίδες. Μα τα έμαθα λεπτομερώς κατόπιν από την ίδια μου τη γυναίκα κι' από το φτωχό πεθερό μου, του οποίου τα χείλη συνεστέλλοντο σπασμωδικά κάθε φορά που μας μιλούσε σχετικώς.

Γι' αυτό τον αγαπούσαμε κι' εμείς τρυφερά, προσπαθώντας με την αγάπη μας να γεμίσουμε τη φτωχή του καρδιά, που η άπιστη γυναίκα του την είχε πληγώσει.

Εμπήκα περπατώντας ανάλαφρα μέσα στη βιβλιοθήκη του, όπου συνήθιζε να περνά το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας του. Αφθονή σκόνη σκέπαζε τα έπιπλα.

Αμέσως άρχισα ν' ανοίγω τα συρτάρια του γραφείου. Όμολογώ ότι μια αδικαιολόγητη περιέργεια μ' έκανε να βιάζω τις κινήσεις μου. Αχ! αυτό το έπιπλο, ρυθμού Λουδοβίκου XIV από άλλο μαύρο ξύλο, όπου κάθε άνθρωπος αγαπάει να χώνει μ' υπομονή όλες τις μυστικές κι' αγαπημένες του επιστολές, χίλια δυο πραγματικά μονάχα, που θέλει να τα κρύψει από τα βέρηλα μάτια των άλλων... Αυτό το έπιπλο, όπου κανείς μ' ένα στρίψιμο του κλειδιού, κρύβει κάτι από την ψυχή του, είναι ιερό έφόρος ο κύριός του είναι ζωντανός... Όταν ο θάνατος περνάει από την τσέπη των ρούχων, που δέ θα τα φορέσει πια κανείς, κι' ανοίγει το άπαρταστο γραφείο...

Αυτή τη δουλειά έκανα κι' εγώ και μολονότι ήταν ύποπτη και τιμία, εν τούτοις το χέρι μου έτρεπε σά να ήμουν πρωτόπαιρος κλέφτης. Κάθε τριέτιμο του μεγάλου και παλαιού έπιπλου μ' έκανε ν' αναπηδάω. Και τώρα, που το συρτάρι άνοιξε, έμπρός στη δουλειά μας να εν πρώτοις διάφοροι έμπορικοί λογαριασμοί και έπειτα, διάφορα επίσημα έγγραφα, συμβόλαια, αντίγραφα, όλα σε χαρτί παχύ, καλό, προνομιένο να ζήσει πολλά χρόνια.

Σ' ένα δεύτερο πάλι συρτάρι μέσα στο πρώτο, διάφορα καλὰ κοσμήματα, ρολόγια χωρίς δείκτες, δαχτυλίδια χωρίς τις πέρες τους, κλειδιά που δεν έχουν πια τις κλειδονιές τους, παλιά μεταγινόν, συντρίμια που η ζωή τα εγκατέλειψε αγί-σιν σ' αυτή τη γωνιά, όπως η θάλασσα άρπινε τα συντρίμια της σε μιά άκρη.

Επιτέλους, να και μερικά γράμματα. Αμέσως άνεγνώμισα σ' αυτά το γράμμα της Μάρθας μου, που ήταν μόνο λιγότερο σπασμένο από το σημερινό. Ο πατέρας της είχε φυλάξει σαν κάτι πολύτιμο, κάθε επιστολή που εκείνη του έστελνε. Μέσα στις γραμμές των επιστολών αυτών, χαραγμένες από το χέρι της παιδικής, ξανάβρα όλη την αξιολάτρευτη καλοσύνη, όλη την προσοχή στοργή, τη μεγάλη καρδιά και την τρυφερότητα που ακόμα και σήμερα, ύστερα από έξη χρόνια γάμου, μου κάνουν τη Μάρθα πια μέρα και πιο προσφιλή.

Α! οι όμοιες αυτές επιστολές της! Δεν έξερο τίποτε πιο συγκινητικό από το παρελθόν ενός αγαπημένου προσώπου από τις παρελθόν αυτό που δεν το έβρισκε, κι' από το οποίο δε μένει πια παρά άναμνήσεις. Το μυαλό μου προσπαθούσε να αναμνήσει το παρελθόν αυτό σύμφωνα με τις άναμνήσεις και να φαντασθή τη σιλουέτα της μικρής κόρης, που σκινμένη πάνω από τη τραπεζιά της έγραφε τις επιστολές αυτές.

Θά ήθελα να τις διαβάσω όλες, μα ο καιρός δεν μου το επέτρεπε. Έπρεπε να κάνω βιαστικά... Νά, έπειτα από τα γράμματα της Μάρθας, κι' άλλες επιστολές συγγενών και φίλων ταπεινά μμένες σε πακέτα.

Κι' άξαφνα, σ' ένα άλλο δέμα επιστολών, ξαναβρίσκω το γράμμα της Μάρθας. Μάστον από αυτή τη φορά, γρήγορο, το γράμμα της δηλαδή το σημερινό. Έλσα γρήγορα την ώρα δέλλα που έδενε το δέμα κι' άρχισα να τις διαβάζω: Λόγια τρυφερότητας κι' αγάπης τις γέμιζαν από την άρχή ως το τέλος.

Αυτή η ημέρα της άπομονώσεώς μου έστ' στο σπίτι του πεθαμένου, η σκοτεινιασμένη έρημη και η πυρετώδης εργασία μου είχαν ταπεινά το μυαλό μου μέχρι παρασθήσεως. Γι' αυτό κι' οι επιστολές αυτές με το γράμμα της γυναίκας μου, οι παιδικές αυτές επιστολές, που φάνε καν πως ήταν άκριβος έκείνης που μου έστελνε η Μάρθα κάθε φορά που βρισκόμουν μακριά της.

Μα καθώς διάβασα την άσπρη φη με την οποία τελείωναν τα άμνητικά αυτά γράμματα, τη χαρά μου τη διαδέχθηκε μια μεγάλη μελαγχολία και μ' άπεραντι άγωνία. Τι σελίδες αυτές της αγάπης τις έγραφε η μητέρα της Μάρθας προς τον πατέρα της.

Τού τις είχε γράψει, όπως φαινόταν από τις χρονολογίες, πέντ' έξη χρόνια μετά το γάμο τους. Και εκείνη που έμελλε να τον παραδώσει τόσο πρόστιμα άργότερα, έγραφε προς το σύζυγό της τα ίδια άκριβώς τρυφερά κι' εγκάρδια λόγια του έγραφε κι' η κόρη της προς έμένα.

Αδικώς προσπαθούσα ν' ανακαλύψω κάποια διαφορά. Τις ίδιες άκριβώς φράσεις από το «αγαπημένο μου άντρούλη» με το οποίο άρχιζαν οι επιστολές ως το «ή αγαπημένη σου μικρούλη» με το οποίο τελείωναν μεταχειριζόντουσαν μητέρα και κόρη. Υποθέτω πως τους συζύγους τους, οι όποιοι έλειπαν μακριά τους. Έξω έλθοναν κι' οι δυο την ίδια άνυπομονησία της έπιστροφής των απ' τα τους, γεμάτη ελκίρινα, χρησιμοποιούσαν κι' οι δυο τις ίδιες έκφράσεις τρυφερότητας, χωρίς η παρामीκή διαφορά να παρουσιάζεται πουθενά. Τις ίδιες «χιλιάδες φιλιών» έστελναν κι' οι δυο προς τους μακρυσμένους συζύγους των.

Αχ! αν μπορούσα να ανακαλύψω μέσα στις επιστολές της μητέρας κάποια φράσι λιγότερο ελκίρινη, κάπως άπολυτη, που να προαναγγέλλη λίγο την προδοσία της! Με πουθενά, τίποτε! Και έτσι, οι επιστολές της Μάρθας έμοιαζαν με άκριβη άντιγραφο των έπι-τολών της μητέρας της... Κι' άνακαλύγχομαι με τρόμο, που θα σταματάω η όμοιότης του χαρακτήρος των δυο γυναικών.

ΑΗΣΜΟΝΗΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ ΑΓΓΥΡΗ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ

ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Ήρθε να ήμουν ως δώδεκα χρόνων, και πρέπει να ήταν εκείνη η στιγμή. Δεν την έβλεπα ούτε στην εκκλησία, ούτε στον κή-δονα, ούτε στη βρύση, ούτε στο παραθύρι. Η μάνα της κι' η αδελφή μου δεν είχαν πολλές φίλες. Εκεί που την έβλεπα δεν είχαμε οδυ δώδεκα χρόνια άγνοια της προκοπής, άπορροσμένα να μάθουμε τι θα πη «α ρ ε μ φ α τ ο», και να έρουμε τον πολιτισμό στο χωριό, και πέντ' έξ κορίτσια, που έ-ρχονταν δυο ώρες τη μέρα, και κάθιζαν από τ' άλλο πλάγι του γέ-νιου δασκάλου, και τεχνολογούσαν με μιάς χάρη, που σ' έκαναν, φίλες, δεν ήθελες, να την αγαπάς τη γραμματική. Τη χάρη φυ-λάει την είχαν, γιατί ήταν όλες μικρούλες, όχι πως ήταν κι' ο-μωρες όλες. Για το δικό μου το γούστο, όμορφη ήταν μια μονα-χιά κι' αυτή ήταν—ή αγαπημένη μου!

Τι λόγο έστόμωσα!... Από πού κι' ως πού άα ημεμένη μου! Μήτε λέξη δεν της είπα ποτέ. Μήτε με το δαχτυλάκι μου δεν τ' άγγιξα. Τ' άφάρτο το χέρι της. Μήτ' η άναπνοή μου δεν μπορούσε να πάη κοντά της να τη χαδέψη. Το μόνο που ηρώδουσε κάποτε από τα χείλη μου σά έλειλάνα της ήταν το όρημα «λείπω», σαν το κλίμαμα ο καθένας άπ' ένα χρόνο με τη σειρά, και ταίριαζε να είναι γώ στανός στη δική μας τη σειρά, και κείνη πρώτη σταν κοριτσάκι. Έλε ε λ ε ι μ ε θ α, ε λ ε λ ε ι μ ε θ α πήγαινε να πη, και σκόνταβε, και τρυφερότατα, και τότες πιά έγώ που περιμένα μέρες και μέρες άφορητή να της δώσω ένα, ως είχε και συμπαρεμένο χαμόγελο, έλαμπα όλοπρόσωπος καθώς την κοίταξα, χωρίς φόβο να μη το νοιώση ο δάσκαλος το τρομερό μυστικό μας. Έπειταν τότες τα μάτια της στο βιβλίο άπάνω, κοκκινίζαν τα δυο μάγουλά της, κι' άρχιζε το πλαγιό κορί-τσι τον άλλο χρόνο. Μάτια και πάλι μάτια! δι-χως σάς μήτε πρώτη, μήτε στεγνή αγάπη δε θα είχαμε! Οι ματιές μου σάν έμπαινε στην παρό-δοση, οι ματιές σαν έβγαινε να πάη σπύτι, αυτές ήταν οι όροι μας, τα τραγούδια μας, τα φίλια μας, αυτές ήταν και τα ραβασάκια μας. Με τον καιρό, και χωρίς ν' αλλάζουμε άναμεταξύ μας

και. Μέχρι ποίου σημείου τάχα, η μητέρα και η αδελφή έμοιαζαν. Έτσι λοιπόν έπι πέντ' έξη χρόνια μπορεί μια γυναίκα να δείχνει μια τόσο ελκίρινη στοργή κι' αγάπη προς το σύζυγό της και έπειτα μέσα σε λίγον καιρό να περιφρονήσει, να μισήσει και να προδώσει εκείνον που τόσο τρυ-φερά είχε αγαπήσει... Άλλοίμονο, άκριβώς ο-πως έκείνες που μου γράφει τώρα η Μάρθα...

Τι σκέψεις βέρηλες περνούν από το μυαλό μου! Για ποιά λόγο έπειδή μητέρα και κόρη ά-γαπάν τον ίδιο τρυφερά τους συζύγους τον κατά τα πρώτα έτη του γάμου των κι' έπειδή η πρώτη τον έπροδωσε κατόπι, πρέπει κι' η δεύτερη ν' ακολουθήσει το παράδειγμά της.

Η Μάρθα στις επιστολές της βέβαια μοιάζει καταληκτικά με τη μητέρα της. Μα ένα νέο πρόσωπο παρεντίθεται εν τώ μεταξύ: Έγώ! Άλλοίμονο όμως είμαι τάχα καλλίτερος έγώ από το θαν-τόν! Άποποιό έν τούτοις η γυναίκα του τον έπροδωσε. Είχε αγα-πήσει κι' αυτός από τη γυναίκα του, όπως μ' αγαπάει η Μάρθα. Την άποπυσε όπως την άγαπά και όμως ύπεφερε ως το τέλος της ζωής του απ' την προδοσία της...

Αχ! γιατί ν' ανακαλύψω τις επιστολές αυτές; Έξω βέβαια κι' αυτές δεν αλλάζει το περυσμένο μου... Μα κάτι πέθανε μέσα μου σήμερα... Θά κατορθώσω τάχα να πολεμήσω το φόβο και την ύποψία που άρχιζε να με κυριεύει; Θά τελειώσω τάχα η αγάπη της Μάρθας όπως τελείωσε και της μητέρας της. Ελκίρι-νός δεν το πιστεύω. Μα στο έξης κάθε φορά που θα λαβαίω στο μέλλον μια τρυ-φερή επιστολή της αγαπημένης μου, και θα διαβάζω το «αγαπημένο μου άντρούλη» θα σκέπτομαι άσφαλώς τις άλλες έκείνες επιστολές που άνα-καλύγχομαι με μέρα του Δεκεμ-βρίου στο σπίτι του άπατημέ-νου συζύγου, του πεθερού μου... Michel Corday

μιά λέξη, την κάμαρ' έπιστήμη την τέχνη αυτή των ματιών. Ήτα-νε λογής-λογής οι ματιές της. Η ματιά της άδιαφορίας, που μου την έσπινε την καρδιά, του θυμού, που μ' έκαινε σαν τ' άστροπε-λέκι. Η ματιά που έρωχνε σε κανέναν άλλο, και που μ' έλειωνε σαν το κερί και μ' άράνιζε.

Ύστερα πάλι η ήμερη και γλυκερά ματιά της αγάπης, που έ-ανάβαζε την ψυχή μου στον τόπο της, και σύχα. Οι δικές μου οι ματιές, όσο πολυσήμαντες κι' αν ήταν κι' αυτές, δεν είχαν όμως τέτοιες τρομερές αλλαγές. Ή ίδια ή άφοσίωση, ο ίδιος ο καημός, το ίδιο το βάσανο πάντα. Τρείς μήνες πρέπει να πέθαναν έτσι. Ξυπνούσ' από το πρώτο το λάλημα, και την ώρα δεν έβλεπα να πάγω σχολείο. Η μάνα μου με καμάρισε και μ' έβλεπε από τώ-ρα άεσπότη! Ήμουν πρώτος-πρώτος στο σχολείο πάντα, κι' ως τόσο δεν το κατάφερα να τη βρω μοναχή μια φορά, μήτε ηγαί-ναιμένη, μήτε φτασμένη.

Αυτό ήταν η λαχτάρα μου τώρα, αυτό ήταν τ' όνειρό μου. Να τη δω μοναχή, ως είχε και μια στιγμή. Να της πω μια και καλή πως πέθανοι, πως έθρυσσ, άλλη σωτηρία δεν έχ' η ζωή μου, παρά την παντοτινή της αγάπη. Τρεις τάλεγα δλ' αυτά με τις φλογερές τις ματιές μου, μα η άχρο-ταγη ή καρδιά μου γόρευε λόγια, αυτή δεν ήξε-ρε τι θα πη μέτρο και γνώση, αυτή δού μου φώ-ναζε: «Μπρός! Έχει κι' άλλες γλύκες η αγά-πη!» Μα πως να της δώσω να καταλάβη πως θέλω να της μιλήσω! Έδώ οι ματιές δεν σώνουν. Έδώ χρειάζεται ραβασάκι. Χίλιες φορές τόγρα-φα και το ξανάγραφα. Τόπαρνα μαζί μου άπο-φασισμένος να μη ντραπώ, να μη φοβηθώ μήτε δάσκαλο, μήτε πρωτόσκολο, μόνο να της δώσω κρυφά το χαρτάκι σ' ένα βιβλίο, καλαμάν, ότι τύχη. Έρχονταν όμως ή ώρα, και κόβονταν η καρ-διά μου! Δεν άποκοτούσα! Κ' έπαρνα μαζί μου το χαρτί βγαίνοντας και τού ανα κοράτσια, και καταριόμουν την ώρα που έγεννιότο τέτοιος άνοφέλιτος φοβιτσιώτης.

Ήταν ότι άρχιζε καλοκαίρι ού σημάδιμα ένα πρωί και πήγα μπροστά στην Παναγία και τόκα-μα όρκο πως θα της το δώσω, να πέση φωνά να με κάμει. Πήγα σχολείο πρώτος πάλι. Έο-χονταν όλα τάχα, όλα τα κορίτσια. Μαυρίζουν τα μάτια μου να κοιτάζω την πόρτα, που κάκον! Η μικρή δε φαίνεται! Διαβάει ο δάσκαλος τον κατάλογο, έρχεται στην Άργυρά, σωστή!

— Πού είναι η Άργυρά; φωνά ο δάσκαλος μια συντροφισιά της.

— Η μάνα της άφωστης, κι' έμεινε σπίτι...

Με τη βαρεία καρδιά που χύρισε στο σπίτι, το μεσημέρι έκείνο! Τι να κάμω, που να πάγω, να βραδυάση γλήγορα και να έμμερώσω! Σημερώνει, ξαναπηγαίνω σχολείο, —τά ίδια! Πέραν μιά βδομάδα, δυο βδομάδες, —ένας μήνας ήταν περασμένος σαν είπα μια μέρα ένα κορίτσι του δασκάλου πως πέθανε η μάνα της Άργυρας, και πως δε θα ξανάρθη πια σχολείο ή μικρή...

Έφυγα ύστερα από το χωριό. Και θύμουν είκοσιπέντε χρόνων όταν πρωτογνώρισα από τη ξενιτιά να δω τους δικούς μου. Ήσαν όλοι οι καλοί οι φίλοι κι' όλες οι παλιές οι φιλενάδες γά με δούν. Ήθε από την άλλη άκρη του χωριού κι' η Άργυρά, παν-τρεμένη κοπέλλα με δυο παιδιά! Της μίλησα και μου μίλησε πρό-τη φορά. Της είπα και μου είπα χίλια πράματα, για τα παιδιά της, την έσοφία και ξυπνάδα τους, τα ταξείδια μου, τη χαρά μου που βρήκα το χωριό μου τόσο καλό. Για δλ' αυτά χύθηκε ένας ποταμός λόγια, και για την αγάπη μας την αγάπη, την άεχαστη εκείνη την αγάπη, καθώς τότες, έτσι και τώρα, δεν είπαμε μήτε λέξη!...

— Άργ' Εφταλιώτης

Η υπό των άγνωστών μας αποστελλομένη συνεργασία και μη συνοδευομένη υπό δικαίωματος κρίσεως εκ δραχμών πέντε δέν λαμβάνεται δεκ' δριν.

Γέβερ... Ένταυθα. Το ποιήμα σας τρελάστην! Ποίημα ενός... χιλιόμετρου! Όταν το διαβάσαμε βρεθήκαμε σε πολύ δύσκολη θέση. Να το δημοσιεύσουμε, ναι ή όχι; 'Επί τέλους πήραμε την απόφαση. Χαλάλι σας και σας και της Κούλας!... 'Ιδού τώρα και η ερωτική σας εποποιία!

ΠΩΣ ΠΡΩΤ' ΑΓΑΠΗΣΑ

Η πρώτη μου αγάπη ήταν
Μία χαριτωμένη μικρούλα
Την οποία πολύ την αγάπησα
Και Κούλα ήταν τ' όνομά της.

Η Κούλα είχε μεγάλα μάτια
Και μαύρο ήταν το χρώμα των
Τών οποίων μολις αντίκρισα το γλυκό χαμόγελο
Μου φαινόταν σαν σπαθί να σκίζει το σιγήθος μου και σαν
[να πληγώνει την καρδιά μου.

Τα μαλλιά της τα χρυσά, και το ώραίο της κορμί
Σαν τη θεά 'Αθηνά έμοιαζαν
Τά οποία με τραβούσαν
Σαν το μαγνήτι το καρφί.

Τό στοματάκι της σαν το
[πουλιού μικρό
Και από το οποίον βγόνουν
[τα γλυκά της λόγια
Πάντα λόγια τρυφερά
Και λόγια από αγάπη και
[έρωτας.

Και τέλος σχέσεις έπιάσαμε
Και σε κάθε Ραντεβού που
[της έδινε
Ποτέ σε κανένα δέν με γέ-
[λασε.
Πάντα έχοτανε γιομάτη α-
[γάπη και έρωτα.

Αφού πρὸς τὸ σπῆτι της ἐ-
[πηγαίναμε
Τὴν Λεωφόρον Πατησίων
[ἐπέρναμε
Πάντα περὶ μᾶς ἄρεσε
Μὲ γλυκά καὶ ἀρμονικά λό-
[για περπατούσαμε.

Όταν εἰς τὸ σπῆτι της, τὴν
[συνόδενα
Εἰς τὴν στάσιν Διοσσιπείρου
[κατοικοῦσε
Αφού εἰς τὸ δρόμον δ' ἔ-
[λως μας ἐξεσπούσε
Καὶ οἱ δύο χαρούμενοι εἰς
[τὸ σπῆτι μας φθάναμε.

Ἐξ χαρούμενους μῆνας πε-
[ράσαμε
Ὅποτε ἡ μοῖρα μᾶς ἐζέλενε
Από τὴν ἀγάπην πού οἱ δύο
[μας εἴχαμε
Σάν ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν
[ἐπερνούσαμεν.

Σιγά,σιγά, τὴν τὴν ἀγάπην
[πού εἴχαμε
Ἡ μοῖρα μᾶς τὴν ἐπερνε
Χωρὶς σιγὴν νὰ τὸ κατα-
[λάβομεν
Ὅπου πολὺ βασανισμένον
[μᾶρπρε.

Πολὺ μὲ βασάνιζε ἡ λέξις
[«Φοβῶμαι»

Διὰ τὴν ὁποίαν ἡ μοῖρα πανταχοῦ μᾶς κατάτρεχε
Καὶ ἀπ' τὴν γλυκιὰν μας ζωὴν δέν μᾶς ἄφινε
Σάν ἄλλα ἐρωτευμένα ζευγαράκια νὰ περνᾶμε.

Ὅπου μιά βραδιά τὴν ἐγκατέλειπα
Καὶ μὲ τὴν μοῖραν τὴν ἐστεῖλα
Ποῦ μαύτην, νὰ γλεντίσῃ ἤθελε
Κ' ἐμένα ἀπ' τὴν ἀγκαλιά της μ' ἀραίρουνε.

Ἔτσι ἄλλες ἔξη πικροὺς μῆνες πέρασαν
Γιομάτους δυστυχία καὶ κακιά ὄνειρα
Ποτέ ἥσυχον δέν μ' ἄφηνε
Πάντοτε ἐμπρὸς μου παρουσιαζότανε.

Ὅπου μιά ἡμέρα τῆς εἶπα
«Ἀναθεῶσε σε μοῖρα
Ποῦ ἥσυχον ποτέ δέν μ' ἀφήνεις
Κι' ἀπὸ ἐμένα πάντοτε ζηλεύεις
Καὶ πανταχοῦ παρὼν εἶσαι.

Ἄπ' ἐκεῖνη τὴν βρεζιά
Ἡ μοῖρα φέυγε κι' ἀκόμα φεύγει
Καὶ ἥσυχον ἐμένα μ' ἄφηνε
Σάν τοὺς ἄλλους κ' ἐγὼ νὰ ζήσω.

Μὲ τὴν ἀγαπημένην μου Κούλα, πού τόσον λαχταροῦσα
Σχέσεις πάλι ἐπιάσαμεν
Διότι ἡ μοῖρα μᾶς ἔφυγε
Καὶ οὐτε τὴν παρουσία της δέν ἄφηνε.

Ὅπως πρὶν, Ραντεβού δίναμεν
Καὶ καλλίτερα ἀπὸ πρὶν περνάμεν
Σάν πραγματικά ἐρωτευμένα ζευγαράκια
Καὶ πὺρ εὐτυχισμένοι περνάμεν.

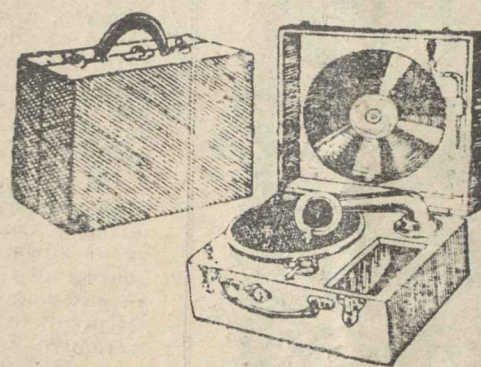
Πάντως φροντίστε στὸ ἔξω νὰ εἰσθε πὺρ ὅταν σιγαλοῦν
ἐκ τῶν σιγῶν μὲ τὸν πῦρ! Ἀλλοῖμονον τὸν ἀρχίζω νὰ ἐρεσθῇ σὲ σὺν
τοῦ «Μπουκέτου» ἡ ερωτική ἔρασις τῶν συνεργασιῶν του!... δι' αὐτὴν
σὸν. Νὰ συνεκινεῖτο τοὺς ἀχιστὸν ἡ Κούλα... Ἀλλὰ δὲν βγαίνει. Τὸ ἔ-
λεα σήμερον δὲν συγγινώσκονται μὲ σιγῶν ἀλλὰ μὲ χορῶν... ἀλλοῖμονον...
Φαντασθὲν τὰ κ' ἔνταυθα. Φέρτε μᾶς τὸ ἐν λόγῳ βιβλίον γὰρ νὰ τὸ δώ-
καὶ θὰ πᾶς ποῦμε τὴν τιμὴν προσφορῶμεν. Τὸ ποιήμα σας ἀνεπτυχθῇ. Ἡ
σοὺ οὐ αὖν. Σέμον. Τὸ ποιήμα σας δέν ἐλθῇ!... ὅταν ἂν μὴ σὺν...
μενον ὑπὸ δικαιοῦτος κρίσεως. Σ. Παπαδόπουλον. Ἐνταυθα. Τὸ ποιή-
μα σας διστάζω ὅχι καὶ τόσο ἐπιτυχῆς. Κ. Α. Ψ. Ἐνταυθα. Τὸ ποιή-
μα σας κοινόν. Ἐκπαιδαγωγικὴν λῆξιν χωρὶς νὰ λέτε συνδυασμὸν...
Ν. Β. Δημοσιονομῶν. Βοῖον. Ὁ
κ. Στάμ. διελθὼν τυχαίως ἐκ
τῶν ὁδῶν, εἶλετο τὴν ἐπιστολὴν καί
καὶ σὺς εὐχαριστεῖ πολὺ. Σὺς εὐ-
χαριστεῖ νὰ τοῦ ἀποστείλετε καί
ἀλλὰ, τὰ ὅποια θὰ προσκομίσω
νὰ δημοσιωποῦν. Τὰ δευτέρωτα
εἰς τὸ «Μπουκέτο» καὶ τὰς τρεῖς
ἀποστέλλω ἐπὶ τοῦ εἰσπληροῦ.

Κωνστ. Βασιλῆ, (Ἀγρί-
Τηγεύ). Σέμον. Τὰ ἔξω. Ἀνε-
πτυχθῇ δὲν μποροῦν, δὲν θέ-
με, δὲν καταδεχόμεθα νὰ πᾶς
καταλλόμενα. Ἐάντων ἁρμονί-
αῶν, ὑποσχεθῶνται ὅσα καὶ ἐν
τὰ δύνουν! Ἡ ἁγία λατρεία
λαδὶ. Γιατὶ ὅμως τοὺς ἁρμονί-
σθε; Πάντως φροντίστε νὰ πε-
ρετε τὸ δῶρο σας εἰς τὸν
λὸ εἶτε μὲ τὸ καλὸ. Τὴν νύ-
κτ' Α. Πανταζῆν, Ἀδελφὸν
Θεομῶς σὺς εὐχαριστεῖτε, νὰ τὴν
καλὰ σας λόγια καὶ γὰρ τὸν
ἐπὶ τὸν ὅτι τοὺς ἁρμονί-
αῶν σας ὑπὸ τοὺς ἁρμονί-
αῶν εὐτυχῆς ἔχοντες εἶπα
ὅς ἡμᾶς καὶ τὸν ἀδελφόν σας
ποῖμα ὅμως τοῦ ἀδελφοῦ σας
τόσον καλὸ. Γιατὶ δὲτε καὶ σὺς

Ἀχ Διλή μου Ἀσκαλιότι
Ζηλεύει καὶ νοστιμίζω
Ἄλλα λὲς κ' ἄλλα μὴ καί
[της

Βαλθήμες νὰ μὲ περνοῦν
Φεύγεις φεύγεις ζηλεύω
Παιγνιδιάρικον τρελὶ
Σέχασες τὸν ἔρωτά μου
καὶ πηγαίνεις γὰρ καλὸ.

Λοιπὸν τί λέτε; Ὅλας τὴν
διαβάζω! Ἐλλήνας ποιητὴς ὁ
δελφός σας γὰρ νὰ πᾶν μὴ
περὶ ποιήσεως καὶ κατόπιν νὰ
πῇ «οὗτ' Ἀσκαλιότι τὸν, ἁρ-
κτως ἀπὸ σιγῶν καὶ ἀρμονί-
αῶν. Ε. Π. Ἐνταυθα. Πᾶσαι νὰ
φέρετε στὸ γραφεῖο 7-10 μ. μ.
νὰ τὴν δοῦν. Θ. Λακαγιάν-
ν η ν. Εὐχαριστοῦμεν. ὅτι τὴν
βάσαμεν καὶ διὰ εἶναι καλὸ κ' ἔ-
διαφέρουν διὰ δημοσιεύσθαι. Γράψτε
τὸ περὶ κείμενον στὴν ἀριστερὰ
Ν. Π. Πάνου. Ὅχι ἀπολύτως
ἐπιτυχῆς τὸ ποιήμα σας. Πάντως
σιγῶν καὶ ἀρμονί-
αῶν τῆς φωνῆς ἐπιτυχῆς
γχαριστοῦμεν. Ἐλαίωμεν νὰ μὴ
στείλετε κατὰ πᾶν ἄνω.

ΤΑ
ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ
STARR
MASTERTONE
ΕΙΝΑΙ

ἀπὸ ἀπόψεως τιμῆς ΤΑ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ καὶ ἀπὸ ἐπέ-
ψεως ποιότητος ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΔΙΑ ΜΗΝΙΑΙΩΝ ΔΟΣΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΟΝ STARR

ΑΘΗΝΑΙ: Στοδ' Ἀρσακείου 12. Τηλ. νέον 8-31

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Ὁδὸς Φίλωνος 48. Τηλ. νέον 10-26

Πᾶν διαγνώσκειν παρὰ τῇ Γαλλικῇ ἐκδόσει Ζανπετιου.

τί δέρμα σας ὑπὸ γαλακτο-
θεραπείαν!.....

Κυρία,

Όταν ὁ στόμαχός σας εἶνε κου-
ρασμένος ὁ ἱατρὸς σας διατάσσει
τὴν γαλακτοθεραπείαν.

Όταν ἡ ἐπιδερμὶς σας εἶνε κου-
ρασμένη ἀπὸ τὰ ψιμύθια, τὰς
πόδες ἡ ἀποξηραμένη ἀπὸ τὸν
ἄρα καὶ τὴν ακόνιν, οἱ δερματολό-
γοι σας λέγουσι: «Θεῶστέ τὴν ὑπὸ
τὴν διαίταν τοῦ Γάλακτος Ἰννοξά».

Πλῆσις τοῦ προσώπου πρῶταν
καὶ ἐσπέραν διὰ τοῦ Γάλακτος Ἰν-
νοξά ἀναπαύει τὴν ἐπιδερμίδα,
τὴν δυναμώνει, τὴν καθιστὰ ὁμαλὴν
ὁμοίχρωμον καὶ ὀγιᾶ.

MAIT INNOXA

Ἀποκλειστικὴ Ἀντιπροσώπων διὰ τὴν Ἑλλάδα
I. & A. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Ὁδὸς Μητροπόλεως Ἀριθ. 3 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μητροπόλεως καὶ Ρογκότι

ΚΑΛΙΤΕΡΑ
ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ
ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ἁρμονί-
αῶν καὶ
ἐργαστασίων

Τὸ ἐμπορικὸν τμήμα

τοῦ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΩΔΕΙΟΥ

(Φειδίου)

Ἐπλοῦσθη μὲ νέας παραγγελίας

ΠΙΑΝΩΝ

Τῶν ἀρίστων Γερμαν. ἐργαστασίων

J. BLUTHNER, GROTRIAN,
STEINWEG, NEUMEYER
SOPH, ZIMMERMAN.

Τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι.

Εὐκελίας πληρωμῆς.

ΕΠΙΣΚΕΦΟΝΤΕ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΜΕ

ΜΕΛΕΤΑ - ΟΡΘΑ - ΦΩΡΥΤΑ

παρακαθῆκα καὶ τι-
μολογῶνται. Εἰδικότης εἰς
ἐλλήνικοις δίσκου

ΜΑΡΙΑ ΟΔΕΟΝ

ΣΤΑΔΙΟΥ 18

ΙΩΑΝΝΗΣ ΟΡΦΑΝΟΣ

ἱατρὸς

Κίρσι, Συρίγγια

καὶ ἐντερί-
αῶν νοσημάτων.

καὶ Πατρῶν 7, Τρί-
αῶν καὶ Σάββατον 9-12

Βενεζέλον 51, καθ' ἑκά-
στην 1-5 μ. μ.

ἐλκεὶ τὴν «ΟΙΚΟΓΕ-

ΝΟΤΟΚΙΝΗ

ΑΥΓΑ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΕΙΜΕΝΑ
300 αὐγὰ τὸ ἐτος ἡ κοτα
καὶ διὰ 5 κοτὰς ἐπὶ 1 μὴν 15 ὀγ.
10
Παρακαθῆκα Γερμ. Γραφεῖον
11. Γραφεῖον. Περικλῆς
Ἀθήναι καὶ τὸ Ἐδωκοπαιδίον

Soignez vos Cheveux
avec le
Pétrole Mahr

«ΒΟΤΡΥΣ»

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Κεφάλαιον Μετοχικόν καὶ Ἀπο-
θεματικόν Δραχ. 57.500.000

Κεντρικὸν Πρατήριον ὁδὸς Ἀθηνᾶς 53

Οἶνοι χύμα: λευκοί, ἐρυθροί, γλυ-
κοί, ροσχατοί.

Οἶνοι εἰς φιάλας: Ἐπιτραπέζιοι, ἐ-
πιδόρπιοι, ὀρεκτι-
κοί, τουριστικοί.

Βερμυὺτ ἐκ παλαιῶν Μοσχάτων οἶνου
Μαυροδάφνης ἀπαράμιλλος.

Παλαιοὶ ἀπόσταγμα Οἶνου «ΒΕ-
ΤΡΥΣ» τύπου Κονιάκ.

ΕΦΑΜΙΑΣΟΝ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΚΟΝΙΑΚ

Ποιοῦνται εἰς διὰ τὰ κέντρα καταναλώσεως.

ΚΥΡΙΑ:

Ἐξαιρέσει τὰ σημεῖα τῆς κομψοῦς
καὶ τῶν φροντίδων τὰ ὅποια γρηό-
σκον τὸ πρόσωπόν σας ἡ ΚΡΕΜΑ
ΡΟΔΑΙΝΗ καὶ ἀπομακρύνει τὴν ἐμ-
φανίαν τῶν ρυτίδων.

Ι. ΛΟΥΓΖΙΔΗΣ

Καίροφθαλμο δοντοῖατρος ΠΑΡΙΣΙΩΝ.
Ἐπὶ «τοποθεσίαν» εἰς Παρισίους σπου-
δαστῆς. Ὑγινοῦτος καὶ ἀνθρώπων θε-
ραπεῖαν καὶ ὁμοίως «ὁμοίως» καὶ ὁδόν-
των. Ὁδοντοῖατρος. Ὑγινοῦτος καὶ Ὑγι-
νὸς τῶν 51 Γ' Σεπτεμβρίου 51.

Ο ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Α. Π. ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ

εἰς παντασίαν ἱατρὸς τῆς Μαιευτι-
κῆς καὶ Γυναικολογικῆς Κλινικῆς τοῦ
Πανεπιστημίου εἰδικὸς ἐν Παρισί-
οις σπουδαστῆς. Λέγειται 8 — 6 μ. μ. ἐν τῇ
κλινικῇ τοῦ 4 Ὁδὸς Ἀσκληπιδίου 4.

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ

Θέλετε νὰ ἔχητε δέρμα μικτὸν καὶ ὀ-
νεῖον ὑγιεινὸν, μαλακὸν καὶ ὀ-
κρῖνον. ΚΡΕΜΑ, ἥτις εἶνε ἀβλαβὴς καὶ βαλ-
σαμική, ἐξαιρέσει τὰ σημεῖα τῆς κομ-
ψοῦς καὶ τοῦ γήρατος. Κεντρικὴ ἀ-
ποθήκη Φαρμακείων Ν. Χριστοφίλου,
ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς 48. Τιμὴ δο-
χείου ὀγ. 15 διὰ τὰς ἐπαρχίας ὀγ. 20.

ΒΑΦΗΤΡΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

Ἐγκριμένη ὑπὸ τοῦ Ἱατροσυνεδρίου
Δὲν κόπτεται τὰς τρίχας ἀλλὰ τὰς δυνα-
μίζει. Δὲν βάφει τὴν ἐπιδερμίδα. Δὲν
εἶνε ἐπιβλαβὴς. Κεντρικὴ ἀποθήκη 48
Ζωοδόχου Πηγῆς Ἀθῆναι Φαρμακείων
Ν. Χριστοφίλου. Τιμὴ ὀγ. 50, διὰ
τὰς ἐπαρχίας ὀγ. 60.

ΙΑΤΡΟΣ Ν. ΑΚΤΥΠΗΣ

Γυναικολόγος - Μαιευτὴρ

Ἐπιμελήτης τοῦ Δημοτ. Νοσοκομείου

Ὁδὸς Τζωρτζῆ 12 (Πλ. Κάνιγγος)

Δ' Α. Γ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

Νοσήματα δερματος, τριχ-
τοῦ κεφαλῆς. Μεταδοτικὰ

Σολωμοῦ 52α 3 - 6 μ. μ.

Ποιοῦνται εἰς διὰ τὰ κέντρα καταναλώσεως.

Κυρία,
Θέλετε ν' ἀποκτήσετε ἕνα
καινούργιον καὶ μεδερνὸν φόρεμα;
Βάψατε μὲν τὸ παλὸν σας μὲ
Γερμανικὴν βαφὴν ὀρεσμάτων

ARTI

καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἐνενέση ὅτι
εἶνε φόρεμα παλὸν καὶ βαμμένον.
Παλῶνται στὰ Ἐμπορ. καὶ καὶ
Φαρμακεία. Ἀντιπροσώ-
πες:

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ

Ἀθῆναι Λέκα 21α

Ἐποφελήθητε τὴν ἐποχὴν ὅπως
ἐπεκτείνετε τὴν ΚΑΗΜΑΤΑΡΙΑ
σας ὥστε νὰ φθάσετε 50 ὀνάδες
καὶ ἄνω κατὰ εἶξιν. Δραχ. 25.—
Βιβλιοθήκη Γεωργιάδων.
Ταχ. Κιβ. 111. Ἀθῆναι.

Ἐποφελήθητε τὴν ἐποχὴν ὅπως
ἐπεκτείνετε τὴν ΚΑΗΜΑΤΑΡΙΑ
σας ὥστε νὰ φθάσετε 50 ὀνάδες
καὶ ἄνω κατὰ εἶξιν. Δραχ. 25.—
Βιβλιοθήκη Γεωργιάδων.
Ταχ. Κιβ. 111. Ἀθῆναι.

Ἐποφελήθητε τὴν ἐποχὴν ὅπως
ἐπεκτείνετε τὴν ΚΑΗΜΑΤΑΡΙΑ
σας ὥστε νὰ φθάσετε 50 ὀνάδες
καὶ ἄνω κατὰ εἶξιν. Δραχ. 25.—
Βιβλιοθήκη Γεωργιάδων.
Ταχ. Κιβ. 111. Ἀθῆναι.

Ἐποφελήθητε τὴν ἐποχὴν ὅπως
ἐπεκτείνετε τὴν ΚΑΗΜΑΤΑΡΙΑ
σας ὥστε νὰ φθάσετε 50 ὀνάδες
καὶ ἄνω κατὰ εἶξιν. Δραχ. 25.—
Βιβλιοθήκη Γεωργιάδων.
Ταχ. Κιβ. 111. Ἀθῆναι.

Ἐποφελήθητε τὴν ἐποχὴν ὅπως
ἐπεκτείνετε τὴν ΚΑΗΜΑΤΑΡΙΑ
σας ὥστε νὰ φθάσετε 50 ὀνάδες
καὶ ἄνω κατὰ εἶξιν. Δραχ. 25.—
Βιβλιοθήκη Γεωργιάδων.
Ταχ. Κιβ. 111. Ἀθῆναι.

Ἐποφελήθητε τὴν ἐποχὴν ὅπως
ἐπεκτείνετε τὴν ΚΑΗΜΑΤΑΡΙΑ
σας ὥστε νὰ φθάσετε 50 ὀνάδες
καὶ ἄνω κατὰ εἶξιν. Δραχ. 25.—
Βιβλιοθήκη Γεωργιάδων.
Ταχ. Κιβ. 111. Ἀθῆναι.

Ἐποφελήθητε τὴν ἐποχὴν ὅπως
ἐπεκτείνετε τὴν ΚΑΗΜΑΤΑΡΙΑ
σας ὥστε νὰ φθάσετε 50 ὀνάδες
καὶ ἄνω κατὰ εἶξιν. Δραχ. 25.—
Βιβλιοθήκη Γεωργιάδων.
Ταχ. Κιβ. 111. Ἀθῆναι.

Ἐποφελήθητε τὴν ἐποχὴν ὅπως
ἐπεκτείνετε τὴν ΚΑΗΜΑΤΑΡΙΑ
σας ὥστε νὰ φθάσετε 50 ὀνάδες
καὶ ἄνω κατὰ εἶξιν. Δραχ. 25.—
Βιβλιοθήκη Γεωργιάδων.
Ταχ. Κιβ. 111. Ἀθῆναι.

Ἐποφελήθητε τὴν ἐποχὴν ὅπως
ἐπεκτείνετε τὴν ΚΑΗΜΑΤΑΡΙΑ
σας ὥστε νὰ φθάσετε 50 ὀνάδες
καὶ ἄνω κατὰ εἶξιν. Δραχ. 25.—
Βιβλιοθήκη Γεωργιάδων.
Ταχ. Κιβ. 111. Ἀθῆναι.

Ἐποφελήθητε τὴν ἐποχὴν ὅπως
ἐπεκτείνετε τὴν ΚΑΗΜΑΤΑΡΙΑ
σας ὥστε νὰ φθάσετε 50 ὀνάδες
καὶ ἄνω κατὰ εἶξιν. Δραχ. 25.—
Βιβλιοθήκη Γεωργιάδων.
Ταχ. Κιβ. 111. Ἀθῆναι.

Ἐποφελήθητε τὴν ἐποχὴν ὅπως
ἐπεκτείνετε τὴν ΚΑΗΜΑΤΑΡΙΑ
σας ὥστε νὰ φθάσετε 50 ὀνάδες
καὶ ἄνω κατὰ εἶξιν. Δραχ. 25.—
Βιβλιοθήκη Γεωργιάδων.
Ταχ. Κιβ. 111. Ἀθῆναι.

Ἐποφελήθητε τὴν ἐποχὴν ὅπως
ἐπεκτείνετε τὴν ΚΑΗΜΑΤΑΡΙΑ
σας ὥστε νὰ φθάσετε 50 ὀνάδες
καὶ ἄνω κατὰ εἶ

ΓΙΑ ΣΕΝΑ!

Σου ἔφερα αὐτό ποῦ προτιμᾷς καί
σύ. Εἶναι ἡ ἀληθινὴ Μαγνησία Σ. Πελ-
λεgrino. Τό σῆμα τοῦ Προσκυνητοῦ
καί ἡ ὑπογραφή «Dr. Dele» ἐπὶ τῆς
φιάλης εἶναι ἡ ἐγγύησις.

ΜΟΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ

LABORATORIO CHIMICO-FARMACEUTICO MODERNO. TORINO

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Θ. Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ 6 ΑΘΗΝΑΙ

**ΜΑΓΝΗΣΙΑ
ΣΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ**